

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Hermann, Carl.; af Carl Hermann [i.e.: Carl Sørensen].

Titel | Title:

Droskekudskens : Roman efter det Franske

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Carl Lund, 1868

Fysiske størrelse | Physical extent:

304 s.

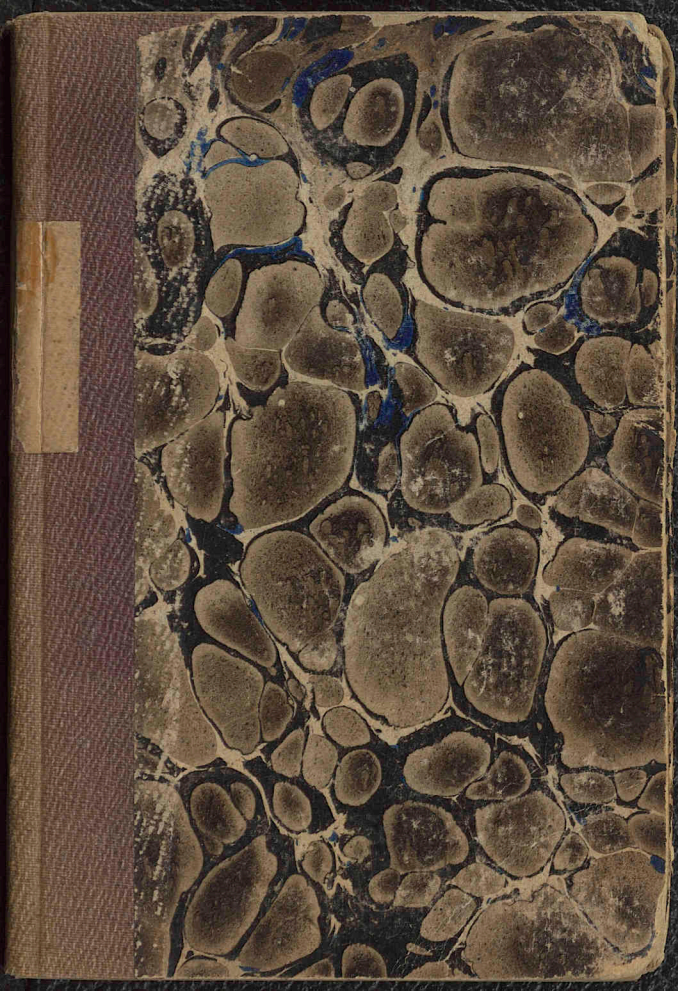
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. - 277

Det Kgl. Bibliotek

130025448740

Ru

Droskekudskén.

Roman

efter det Franste

af

Carl Hermann.

h/16. 63572

Kjøbenhavn.

Forlagt af samt trykt hos Carl Lund.

1868.

At omstøbe en Roman eller en Novelle til et Skuespil er langt fra noget Nyt i Literaturen, tværtimod er denne Maade saa almindelig, at selv den store Shakespeare ikke har forjmaaet at benytte den. At romanisere eller novellisere et Drama turde derimod være noget Sjeldnere, ihvorvel det ene ikke er værre eller bedre end det Andet. Som et Forsøg i denne ny Retning fremtræder nærværende Roman, der er en Bearbejdelse af et ældre fransk Drama, der ogsaa er kjendt her — ialfald af et større Publicum — fra den Oversættelse deraf, der gik over Alhambras Scene i Vintersajsonen 1864—65. Hvis Forsøget maatte lykkes saaledes, at Læseren optog denne Bog med samme Belvillie, som Skuespillet altid har vundet overalt, hvor det er blevet opført, ville vi maafee atter, i Relation til det gamle Ordsprog: „En Gang er ingen Gang“, møde med et nyt Arbejde hvortil Ideen ligeledes er hentet fra Scenen.

Forsf.

Forste Capitel.

General Roger.

Slaget ved Arcola var tilende, et af de meest blodige, men ogsaa meest afgjorende Slag, General Bonaparte endnu havde leveret Østerrigerne, og en af de Batailler, som for evig vilde forstaffe Napoleons Navn en fremragende Plads i Krigshistoriens Annaler.

Efter en tre Dages morderisk Kamp var den sjenbtlige General Alvinz, der vilde undsætte Mantua, kastet tilbage, den østerrigske Armee tildeels ødelagt og oprevet og hele Lombardiet Seirherrens visse Bytte.

Napoleon vilde eller kunde dog ikke strax forfølge sin Seir, men skjænkede hele

Armeen en Hviledag, hvortil den trængte ligesaavel som han selv, thi ikke en Æneste i hele Hæren kunde have været mere engageret end netop han, og, ene med Undtagelse af den til Dumdriftighed grændsende dristige Augerau, havde heller Ingen sat sit Liv saameget paa Spil som netop han. Smidlertid var det dog langt fra ene Trængen til Hvile, der bevægede Generalen til at skjænke sine Brave denne Aftidag, men den tvingende Nødvendighed har sandsynligviis ogsaa her været en af de bestemmende Faktorer, da Døden i de tre Dage havde decimeret den franske Hær omtrent ligesaa stærkt som den fjendtlige, om ikke stærkere, da der alene paa fransk Side var falden ikke mindre end ni Generaler, for hvilke Fjendens tabte, dobbelt saamange Kanoner, kun var en ringe Trøst og Erstatning.

Hvor fristende det end kunde være, at forsøge paa at skildre det storartede Maleri, som den franske Armee frembød Dagen efter det nævnte store Slag, skulle vi dog

ikke dvæle derved, da selv den meest omhyggeligt udarbejdede Beskrivelse dog ikke vilde stjænke Læseren det nødvendige Overblik, eftersom Livet i Leiren hører til den Art Ting, som kun kan fattes ved at sees, og som mere er hjemfalden til Malerens Pensel end til Digterens Pen. Vi skulle kun her skizzere en enkelt lille Episode, fordi den har indgribende Betydning for de efterfølgende Begivenheders Vedkommende.

I betydelig Afstand fra Hjertet af Leiren, men dog indenfor den opstillede Forpostlæde, gik to Officierer med hinanden under Armen, Begge i Generalsuniform.

De dannede en fuldstændig Modsætning til hinanden, hvad det Ydre angik. Ligesaa høi og svær bygget, som den Enne var, ligesaa lille og spinkel var den Anden og selve Ansigtets Form og Udtryk vare ogsaa grundforskjellige. Den Høie var lys som en Nordboer, den Lille var mørk som en ægte Sydens Søn og hans ildfulde, tjælle Blik kontrasterede stærkt imod den

Andens besindige og godmodige Ansigt-
udtryk. Dog i Gæt, nemlig Alderen vare
de hinanden lige, men deri bestod ogsaa hele
Ligheden.

Disse to Mænd vare Generalerne
Napoleon Bonaparte og Pjerre Roger.

Napoleons Levnet er deels for bekjendt,
deels denne Fortælling for uvedkommende
til at vi skulle berøre det med en Linie,
kun ved General Rogers vilde vi dvæle et
Dieblik, da hans Liv, eller rettere Død,
har en integrerende Betydning for det Ef-
terfølgende.

Pjerre Roger var ingen født Fransk-
mand, men derimod en Italiener, Søn af
en fattig Bonde i Lombardiet. Dette Land
var 1713 blevet indlemmet i den østerrigste
Stat efter i umindelige Tider at have været
et Tvistsens Æble mellem Østerrig paa den
ene og Frankrig paa den anden Side.
Istedetfor ved Mildhed at søge at vinde
Italienernes Hjertes piinte Østerrigerne
det incorporerede Folk saa grusomt og lagde

Zernaaget saa haardt paa dets Skuldre, at flere Tusinder udbandrede, for heller i fremmed Land at være udsatte for de haardeste Lidelser, end hjemme at skulle leve under Dødsfjendens Voldssherredømme. Det var navnlig de unge Mænd som flygtebe fra Huus og Hjem, for ikke at blive presset til østerrigst Krigstjeneste, og blandt disse Flygtninge befandt sig ogsaa vor Pjerre Roger, som en smuk Dag meldte sig i Paris, da han ahnede, at Revolutionen, der alt havde været saa Manges Løftestang til Grens og Berømmelsens Tinde, ogsaa maatte være ham gunstig. Den unge Mands kjække Holdning og fordeelagtige Ydre skaffede ham strax mægtige Velhndere, hvad han ogsaa fortjente i rigt Maal. Ved Oprøret den 4de October 1795 udmærkede han sig ved et saadant Mod og en saadan Tapperhed, at Barras udnævnte ham fra simpel Soldat til Capitain som Tak og Belønning for den udmærkede Tjeneste, han havde ydet Conventet. Da Directoriet

næste Aar sendte hans Ven General Bona-
 parte til Italien, erholdt Roger Tilladelse
 til at gjøre dette Felttog med, og allerede i
 det første Slag, ved Lodi, afslagde han saa
 glimrende Beviser paa sit Heltmod, at
 Napoleon for Fronten af hele Armeen ud-
 nævnte ham til General, en Cresbeviis-
 ning, der ikke vakte Rogers Forargelse, da
 Roger havde vundet Alles Agtelse og Be-
 undring. I Modsetning til saamange An-
 dre, som efter Opnaaelsen af det Høieste,
 de kunne vente at erholde, hvile paa de er-
 hvervede Laurbær, anstrengte den unge Ge-
 neral sig efter yderste Evne for at gjøre sig
 endnu mere værdig til den erholdte Cres-
 beviisning, og i enhver Træfning udmærkede
 han sig saaledes, at Napoleon en Dag med
 virkelig Bedrøvelse udtalte det Uheldige i,
 at Republiken ingen Ordener besad, hvor-
 med den kunde bedække Rogers Bryst. Hvad
 der egentlig bevirkede, at Roger gjorde Ar-
 meen saa store Tjenester, var hans umaade-
 lige Landsnærværelse og Koldbodighed, der

ikke fornægtede sig i Slagets vildeste Tummel. Medens de fleste Officierer under Kampen geraadede i en vis aandelig og pphysisk Dphidselse, bevarede Roger altid den meest phlegmatiske Ro midt i Kugleregnen, og dette, i Forbindelse med hans strategiske Kundskaber, hvilke han deels havde erhvervet sig ved sin practiske Deetagelse i Kri-gen, og deels ved mange theoretiske Samtaler med Napoleon, satte ham istand til fuldstændig at beherske Situationen. Napoleon betroede ham derfor altid det Hverv, som krævede meest Agtpaagivenhed og Snarraadighed, og han gjorde vel deri, thi det skyldes til Exempel alene Roger, at Slaget ved Arcole fik et saa uheldigt Udfald for Fjenden, som det gjorde, idet det var ham, der vidste at berøve denne sky af sine bedste og bedst placerede Stykker Skjts.

Ligesaa tapper og uforscerdet Roger var paa Krigens vilde Skueplads, ligesaa tilbageholdende og frygtjom var han i det

daglige Liv, da han ligesom havde et Instinct af, at trods Generalsuniformen stak der dog For meget af Bondesønnen ud af Ermerne paa ham, som man siger, og hvis en Dame ikke selv havde villet paatage sig at frie til ham, var han aldrig bleven gift. Dette havde imidlertid været Tilfældet, idet en fransk, extravagant Borgerpige, der fra sit Bindue havde været et entusiastisk Vidne til hans Heltemod i Paris' Gader, uden mange Omstændigheder havde opspurgt og opsogt ham og tilbudt ham, som Vidnesbyrd om sin Beundring, sin Haand, hvorved der fulgte en kjøn lille Formue i Tilgift. Roger, der godt følte med sig selv, at det her gjaldt et „Enten-Eller“, et „Nu eller aldrig“, gjorde ikke mange Betænkkeligheder, men slog til og ægtede den smukke, unge Jomfru. Napoleon var et af Bryllupsvidnerne og et knapt Aar derefter en af Fadderne til den lille Ernest Roger, der blev Frugten af det kjærlige, lykkelige Ægteskab, der desværre ophørte i det Dieblig, da

Sønnen saae Lyset. Forat dæmpe sin Sorg, over Tabet af den elskede Hustru var det, at Generalen havde udbedt sig Tilladelse til at følge Napoleon til Italien.

Den lille Ernest var nu sat i Pension i Paris og det var Faderens Bestemmelse, at han med Tiden skulde sættes ind i Artilleriskolen i Chalons. —

Vi forløbe Napoleon og Roger i en ivrig Samtale.

„Min kjære Pjerre,“ havde den Første begyndt, „jeg har en Ting at ville bede Dig om, men de Andre maae ikke erfare det.“

„Tal, min Ven, jeg er taus som Graven.“

„Naar jeg har betroet mig til Dig, er det ikke uden efter den modneste Overveielse, ved hvilken jeg er kommet til det Resultat, at Du er den Gnefte og Bedste jeg kan anvende, ikke fordi jeg tvivler om de Andres Mod og Opoffrelse, men fordi jeg veed, at din aldrig svigtende Landsnærværelse og

dit skarpe Blik, vil være mig langt mere tjenlig end de Andres Fremfusenhed og Djærvhed. Augerau kunde foruden Dig komme i Betragtning, men da de Tjenester, jeg vil bede om, ere af den farligste Natur, vil jeg ikke udsætte mig for den Bestyldning, at jeg af Misundelse har skilt mig af med ham."

„Det var en lang Indledning,“ sagde Roger smilende.

„Og den er endda ikke tilende. Hvad jeg behøver, er en Diplomat i dette Ord's gode Betydning, en Mand der er istand til at see og iagttage, uden selv at blive seet og iagttaget —“

„Altsaa en Spion —“

„Paa en vis Maade, dog ikke af den Art som krybe paa Mavens ind i Fjendens Leir forat ligge og lure bag en Steen, men en Spion, der fri og frank tør gaae ind i Udvens Gab, uden at frygte forat blive opslugt af denne. Hvad jeg behøver er egentlig en Dvinde, men da den franste

Leir ikke indeholder Qvinder, med Undtagelse af Markentendersterne, som dog ikke kunne tages i Betragtning her, da de qvindelige Elementer hos dem, ere at regne liig Kul, har jeg henvendt mig til Dig."

„Skal det være en Fornærmelse?" spurgte Roger noget mut.

„Fornærmelse? Det Ord bør ikke nævnes i Benners Samtale. Naar jeg har nævnet Qvinderne, er det blot forat antyde Dig Situationen —"

„Skal jeg da klædes ud som et Fruentimmer?" spurgte Roger leende, „det gjør mig meest ondt for mit Skjæg, med mindre jeg kan lade det staae —"

„Spøg tilfide, Roger. Sagen er alvorlig. Det er min Mening at tage Mantua, hvorved hele Krigen vil være afgjort. Jeg længes efter at komme hjem til Paris. Conventet forekommer mig lidt besynderligt. Vil Du under et eller andet Paastud snige Dig ind i Fæstningen forat staffe mig sikker Underretning? Da Du jo baade taler

Tydsst og Italiensst vil det være Dig særdeles let —“

„Det er dog lettere sagt end gjort.“

„Er Du bange?“

„Ikke for mig selv, men for min Søns Skyld.“

„Disse Ord vise, at Du er den rette Mand, der med Ordens Snarraadighed har sat Dig ind i Situationen. Hvis jeg havde henvendt mig til en af de Andre vilde de strax have svinget med Huen og raabt Hurra af forceret Begeistring. Du tager Sagen practisk og alvorlig og vi ville derfor i Fællesskab afhandle den alvorligt. Kom, lad os gaae ind i dit Telt, jeg mærker, at jeg har glemt at tage min Overfrakke paa.“

Audet Capitel.

Luigi.

„S. Meschler, Juveleer“ heed det paa et Udhængsskilt over en Boutik i Marie Magdelene Gaden i Milano, hvilket i Grunden var en Overflødighed, da Enhver, selv det mindste Barn, vidste, hvor Byens rigeste og dygtigste Guldsmed havde sin Boutik.

Det var dog ikke alene Mandens Rigdom og Dygtighed, som havde bragt ham i Dmtale, nei, et ganske beshynderligt Rygte om ham, havde bidraget Sit dertil i høieste Grad.

Trods sin Rigdom var Meschler en af de gjerrigste Sjæle, Jorden nogensinde havde eiet, thi han nægtede sig ofte selv Føden forat kunne lægge de usle Bajocci hen til sine uhyre Capital, til hvilken han ikke engang havde nogen Arving. Han havde

nemlig faaet den Idee, at han skulde blive saa fattig som en Kirkerotte og det var Frygten herfor, der bevægede ham til denne umaadelige Gnieragtighed, som han udøvede paa sin egen Sundheds Bekostning.

Hvor gjerrig han end var, vidste Naboerne dog at fortælle, hvorledes han hver Aften holdt Selskaber til langt ud paa Natten, og det ikke Selskaber for et Par Personer, men for en thve, tredive Mennesker ad Gangen. Det var denne Omstændighed, som gav Rhytelsesmedene Noget at bestille.

Først fortalte de, at Meschler holdt hemmelige Sammenkomster med et revolutionairt Selskab, men denne Gisning holdt ikke Stik ligeoverfor den sunde Fornuft, der med Rette kunde spørge om, af hvad Grund, den rige, gjerrige Jøde skulde attraa en Statsomvæltning, der muligviis kunde have hans Ruin tilfølge. Da denne Mening var for indlysende, hittede man paa at fortælle, at der rimeligviis holdtes Frimurer-sammenkomster hos ham, men da man

senere fik at vide, at Søder ikke taaltes i de italienske Boger, maatte man ogsaa give Slip paa denne Idee, tilmed da En endelig havde opstillet som en useilbarlig Sandsynlighedsberegning, at den gjerrige Guldsmed var Falskmøntner og at de talrige Selskaber, han holdt, var for lutter Forbrødere, som ham selv. Politiet, hvem dette Rygte naturligviis var kommet for Øre, satte Himlen og Jorden i Bevægelse forat faae Bøviferne ihænde, men uden det ringeste Resultat. Man sendte Folk ind til ham forat sælge Guldmønter, men om de end fik Penge for dem saa vare disse dog ægte, og flere Forsøg paa at lokke Penge ud af ham, ved at lade bytte Sedler hos ham, strandede ogsaa altid. Politiet havde nu grebet til et sidste Middel, nemlig underhaanden at udlove en Douceur af flere Tusinde Scudi til den, der kunde skaffe et eller andet Corpus delicti ihænde.

Meschler syntes selv aldeles ukjendt med de Rygter, som vare i Omløb om

ham, men det var ogsaa kun tilshyneladende, thi ethvert Træk som Politiet gjorde paa Snebighedens Skatbræt forat fange ham, vidste han altid i rette Tid — og det af en meget simpel Grund.

Det forholdt sig aldeles rigtig med Hensyn til Falskmøntneriet, — Rygtet havde ikke løiet her, i Overeensstemmelse med det gamle Ord: „der gaaer sjelden Røg af en Brand, uden at der er Ild i den,“ den gjerrige Jøde havde ikke formaaet at lade sig nøie med den langsomme, men sikke Forøgelse af sin Formue ved sit Arbeide, men vilde i et Nu være Millionair, det koste hvad det vilde.

Man vil finde det besynderligt, at en Mand der ellers kun expederede Alle, selv den høieste Noblesse, med lutter Genstavelsesord, vilde modtage hele Selskaber, og dobbelt besynderligt, at dette Selskab bestod af Medvidere i hans Forbrudelser. Grunden var dog meget simpel.

En forarmet Adelsmand, Luigi Vermi-

cati, var en Dag kommen ind i Meschlens Boutik og havde spurgt Guldsmeden, der alt dengang forfærdigede falske Penge paa egen Haand, om han ikke vilde afkjøbe ham et Par Sølostempler, som han eiede og som han ingen Brug havde for, da de vare bestemt til at præge Medailler med.

Jøden vendte og dreiede dem med en altfor slet skjult Sjælefryd, hvilket ikke var saa besynderligt, da han havde det i Hænderne, som han i en lang Aarrække havde betragtet som sit højeste Dufte, sit Maal, sin Lykke. Han havde nemlig hidtil maattet lade sig nøie med at støbe de falske Penge, nu kunde han præge dem, og det med et Stempel, der ikke gav Bankens Noget efter i Finess og Accuratesse i de mindste Details.

„Hvad skal De have for det? hvad skal De have for det?“ udbrød han endelig i Ektase.

„Na, jeg har tænkt mig en tusind Scudi.“

„Tusind — hvadbehager?“

„Tusind Scudi, sagde jeg, tusind Scudi.“

„Er De fra Forstanden?“

„Et dumt Spørgsmaal, selv om man vilde slaae en Streg over det Fornærmende deri. Vil De give mig de tusende Scudi eller ei, Milano har flere —“

„Flere Guldsmede . . . det er den gamle Arie som Alle synge, naar man ikke strax vil give dem hvad de ville have for deres Stads —“

Luigi greb i Dørens Laas forat gaae bort, men standsedes af Jøden.

„Naa, naa, godt Ord igjen, lad os see at komme til Rette om Tingene.“

Man vil maaskee forundre sig over, at Jøden ikke med et Ord berørte, at det var Stempler til falske Penge, Luigi vilde sælge ham, og at han ikke tiltvang sig dem billigere ved at true Sælgeren med Politiet, men det er dog saare let at forstaae. Hvis han med eet Ord røbede, at han vidste, at

Stemplerne vare skaarne til Eftergjørelse af Landets Mønt vilde den, ham ubekjendte Sælger, strax gaae sin Vej, hvilket han, den affældige Døling, ikke kunde forhindre, og hvad han heller ikke kunde være tjent med, da han absolut vilde eie disse Stempler, det koste hvad det koste vilde. Af denne Grund vilde han heller ikke true med Politiet, hvilket forresten heller ikke havde nyttet ham stort, da Dørligheden nok havde vidst at rebe Italieneren ud af Sagen, og ladet ham, den forhadte Mosait, blive hængende. Som Følge deraf var det, at han atter optog Forhandlingernes afbrudte Traad.

„Naa, naa, godt Ord igjen! Lad os see at komme til Rette om Tingene,“ havde han sagt.

„Ja, det kunde jeg da nok indsee, at De ikke vilde lade mig gaae. Med disse Stempler kan De præge Medailler i Tusindviis til de tosfede Christne, som i hellig Genfold rende med en Sølvklump

paa Brystet i den Tro, at Moder Maria beskytter hver Den, som bærer hendes Billede paa sig, ikke sandt, Meschler ha, ha —"

"Hvor eenfoldige jeg end troer, at Deres Troesfæller ere i mange Puncter, saa troer jeg dog neppe, at de ville antage Cæsars Billede for Madonnas," sagde han med et prøvende Blik, "Stemplerne maae have været anvendte til at slaae Mønt med i hans Tid."

"Et Hoved er et Hoved, min gode Meschler, vore fromme Qvinder ere mere stærke fra Hjertet end fra Forstandens Side og om de end titusinde Gange ere Efterkommere af de konstkjendende Romere ville de dog ikke være istand til at stjæle et stjæggeløst Mandshoved fra et Madonna-billede, og hvad Indskriften angaaer har vor faderlige Regjering været saa klog, ikke at lære dem at tyde den, overensstemmende med det gamle Ord: „Formegen Wiisdom er usund.“ Na, op med de tusind Scudi,

jeg har lidt Tid. De glemmer, at vi leve i Carnevalets lystige Dage."

Efter megen Tingen og Brøden afsluttedes Handelen og med et tungt Hjerter optalte Jøden den accorderede Sum, som Luigi med stoist Kulde lagde i sin Lommebog. Da han var færdig hermed sagde han:

"Jeg kunde fristes til at gjøre Dem det saa libet galante Spørgsmaal som De modtog mig med: „Er De gaaet fra Forstanden?" thi det har jeg en Smule Ret til. Hvem giver vel tusinde Daler for et Par Stempler til at eftergjøre Cæsars værdiløse Penge, naar man ovenikjøbet ikke forstaaer at rifle dem i Kanten, ha, ha, ha!"

Dg i et Nu var han borte.

Paa de nye Mønter, som vare satte i Circulation, og til hvis Eftergjørelse Stemplerne vare bestemte, var der anbragt en riflet Kant, hvilket gjorde Arbeidet vanskeligere for Falskmøntnerne. Dette havde

Meschler ikke tænkt paa i sin febrilste Iver forat komme i Besiddelse af Stemplerne, som nu vare complet værdiløse, da Kanten ikke lod sig rifle uden paa en særegen Maskine, som han hverken selv kunde forsærdige eller turde lade Andre gjøre af Frygt for Opdagelse.

„Åh, mine tusinde Scudi,“ jamrede Jøden og store Taarer trillede ned ad hans gustne Kinder; den Gjerrige begræder ligesaameget Tabet af en Daler som Faberen Tabet af sit Barn.

Hans Taarer vare dog lidt overflødig. Den næste Dag traadte Luigi Vermicati igjen ind i Jødens Boutik.

„Naa, hvordan staaer det med Riflingen —? Åh, hvor De er mørk i Ansigtet, Hr. Meschler, jeg kan læse deri, at De ikk er langt fra at have Lyft til at see mig hængt.“

„Det bliver De vel nok uden mine Forhaabninger i saa Henseende; De har de bedste Anlæg dertil.“

„Naa, Fatter, ikke saa hidfig, skulde alle De, som fortjente Galgen, dingle i den, vilde Jordfloden blive væltet ud af sine Tapper ved alt dette Dingleri. Nei, lad os tale om noget Andet og, hvad bedre er, lad os tale reent ud af Bosen med hinanden.“

„Jeg har ikke Noget med Dem tale.“

„Bevares, hvor Rhygterne lyve.“

„Lyve? Hvilke Rhygter?“

„Der kan man see, hvor stammelige Folk kunne være . . .“

„Det er en gammel Historie. Hvad er det forresten Rhygterne lyve om mig —“

„Jo, hele Milano fortæller, at De er en meget, ja næsten altfor meget sparsommelig Mand —“

„Det er jeg, det er jeg —“

„Bah, fortæl ikke mig Sligt, mig, som De har forceret hele tusinde Scudi, uden at De i fjerneste Maade har den Gæde at kjende mig.“

„O, jeg Dosmerpande,“ udbrød Mesch-

ler, paany mindet om sit store Tab, „jeg kunde fristes til at rive mit Skjæg ud og klæde mig i Sæl og Afte af Anger —“

„Ja, det havde De minsjæl Grund til, hvis De ikke saae Dem istand til at gjøre Deres Daarskab god igjen —“

„Det er jeg . . . Politiet . . .“

„Politiet . . . jo, det var den rette Vej at gaae. Den, der vil føre Anklage, maa føre Beviis, ellers bliver han selv hængende. Ha, ha, jeg kan lee over mig selv, at jeg vil tage Sagen saa alvorlig, at jeg staaer her og discuterer Jurisprudens med Dem. Man skal lade Fem være lige, især i Carnevalstiden.“

„Hvad vil De mig!“ udbrød Meschler utaalmødig.

„Fortsette Handelen —“

„Jeg handler aldrig mere med Dem.“

„Jovist saa, Fatter, hust, at man aldrig skal sige „Aldrig!“ Jeg har hjemme en lille yndig Tingest, der paa den snildeste Maade af Verden supplerer Medaljestemp-

lernes Værk, nemlig en Maskine til at rifle
Kanterne paa —“

„Et nyt Puds formodentlig, nei, tak,
brændt Barn styrer Ilden.“

„Vil De ikke, det Sprog kjender jeg
ikke . . . De skal!“

„Skal?“

„Skal!“

„Vil De tvinge mig til at afkjøbe
Dem Noget? Det bliver jo Bold og Bold
straffes —“

„Hør, Meschler, forstaa mig for Deres
juridiske Lektioner. Hvor kløgtige end mine
salige Forældre vare, have de dog begaaet
den Daarskab at lade mig blive proppet
Hovedet fuldt af en Hovmester, der havde
taget den juridiske Doctorgrad, og som
havde faaet den fixe Idee, at jeg, en født
Adelsmand, skulde synke saa dybt at blive
Lovtrækker. Jeg kjender som Følge deraf
Loven ligesaa godt som De, om ikke bedre.
Vil De afkjøbe mig Rislemaskinen? De skal

faae den meget billig: den koster nemlig ikke en Skilling."

"Hvadbehager? Vil De forcere mig den?" udbroød Jøden, der altid blev i godt Humeur, naar der var Tale om, at han skulde have Noget billigt eller gratis. "Na, det er vel Deres Spøg?"

"Jeg er ikke oplagt til at spøge, jeg er tværtimod gruelig bedrøvet af Anger over min Frækhed igaar, og jeg er kommen forat gjøre den god igjen. De skal faae Apparatet gratis."

"He, he, det var jo prægtigt," grynede Jøden, "hvornaar kan jeg lade det hente?"

"Naar De vil, og der følger ovenikjøbet en meget værdifuld Ting med i Tilgivt."

"Hvorledes? De er altsaa dog ikke saa slet, som jeg troede, og jeg beder Dem tusinde Gange om Forladelse for mine altfor frie Dtringer om dem —"

„Bevares, det er mig aldeles ligegyldigt, hvad De kan httre.“

„Taf, tusinde Taf! Hvad er det for en værdifuld Ting, jeg faaer med?“

„Mig selv.“

„De? Er De en Ting?“

„Vil De maastee paaftaae, at jeg Ingenting er, det er jo en Fornærmelse —“

„Beder om Forladelse, men det er vel Deres behagelige Spøg.“

„Nei, kun mit behagelige Alvor. De faaer Riflemaskinen gratis, men jeg følger med i Tilgivt.“

„I hvad Egenskab?“

„Som Maskinmester og Compagnon i Forretningen.“

„Com — Com —“

„Compagnon, ganske rigtig, jeg vil dele Udbyttet med Dem. O, slikken Rift der vil blive om disse Madonnabilleder —“

„Compagnon med mig?“ gjentog Bøden, der ikke kunde komme sig af sin Forbauselse.

„Ja, ja! C, o, m, p, a, g, n, o, n

figer Compagnon. Sagen er meget let at forstaae. Det gaaer altid saaledes til her i Verden, at Den, der formaaer at undfange stolte Ideer, savner Midler til at realisere disse. Jeg har desværre været i dette uheldige Tilfælde. En søvnløs og pengeløs Nat udfækkede jeg den geniale Idee at forsøge min reducerede Møntsamlings med nogle nye Exemplarer, som jeg selv kunde forfærdige mig. En reisende tydst Medailleur fik jeg til at skjære Stemplerne og lod en Graveur forfærdige mig et Apparat til at rifle den Rand som sættes paa Mønterne, naar de ere prægede, men dette Dieblif er ikke kommet endnu, da jeg havde stultet mine sidste Penge i Redstaberne og ingen havde til at kjøbe Materialer for. Dem har De, og det er derfor at vi ville gaae i Compagni med hinanden. Der er bethdelige Fordele for Dem ved dette Compagniskab. De behøver t. Ex. ikke at ulei- lige Dem med at affætte en eneste af „Medaillerne“, det besørger jeg, eller rettere det

lader jeg besørge ved mine Benner, som ikke ville fatte den ringeste Mistanke, naar jeg, Luigi, Vicomte Vermicati, stikker Dem disse i Hænderne."

„Det var jo rart. Jeg skal levere „Materialet," som De kalder det, og De skal affætte Varerne for mig ved Hjælp af Deres Benner. Lør jeg spørge, paa hvad Maade dette Compagniskab skal ordnes?"

„Bantro Thomas! Jeg afkøber Dem naturligtvis Deres Halvpart af Medail-lerne. Naa, ingen Betænkkeligheder! Husk paa de tusinde Scudi, og husk paa, at De i et Nu kan blive Millionair."

„Men hvad stikker De i Forretningen?"

„Min gode Idee, min Rislemaskine og mit Talent til at blive af med Varerne. Hvornaar vil De underskrive Contracten?"

Efter lange Raadslagninger gif Mesch-ler i den snildt opstillede Fælde og underkrev en Contract der gif ud paa at Halvparten af „Forretningen" blev drevet

for Luigis Regning, men der blev naturligtvis ikke nærmere specificeret hvad det var for en Forretning, hvorom Talen dreiede sig.

I Begyndelsen gif Alting godt og Meschler anede intet Uraad. Luigi var Høfligheden og Flinkheden selv og afkjøbte ærligt og rebeligt Søden de denne tilkommende falske Mønter, som han affatte ved Hjælp af sine Benner. Mønterne vare udmærket forarbejdede, og hvis ikke Forræderiet havde revet Bindet fra Politiets Dine vilde det aldrig være blevet opdaget. I Meschlers Boutik kom der, som ovenfor sagt, aldrig een eneste falsk Ducat, thi hvor meget det end smertebe ham at skulle være ærlig, bød Forsigtigheden ham det, da han dog, forresten mærkeligt nok, vurderede sin Hals høiere end en Ducat.

Det var kun Brangen at Vicomten viste ud her; hans Opsørsel stod i den grelleste Modsetning til hans Charakter og vanlige Optræden. Medens han nu viste sig fra den galante og høflige Side

var han ellers anseet forat være den brutaleste Person, Noget endnu have kjendt, og medens han nu viste den meest minitueuse Ærlighed var han ellers dog anstrevet hos Alle som den største Kjæltring, der endnu havde viist sig i Milano, og det vilde sige meget. Hans Ombendelse var dog naturligvis kun paa Skromt, og han vendte kun den gode Side udad saalænge det strengt taget var nødvendigt. Det var hans Maal, aldeles at faae Meschler i sin Magt og det lykkedes kun altfor vel.

„De Penge som kommer let gaae let“, siger et godt, gammelt Ordsprog og Luigi lod det ikke staae tilfamme. Han foragtede Meschlers Maade at spare sammen paa og da han i Et og Alt var dennes Antipode var han det ogsaa i denne Ting. Han skaffede sig en Mængde Benner, mellem hvilke han lod det falske Guld flyde over alle Bredder, hvilket var ufornuftigt, alene af den Grund, at en Mistanke saare let kunde opstaae imod ham, da det var en al-

mindelig bekjendt Sag, at Famllien Vermicati var rigere paa Hæder end paa Penge. Luigi øfede sin tilshneladende Rigdom ud med begge Hænder ved Spillebordene og i sine Elskerinders Skjød, og det kildrede hans Forføngelighed at blive tituleret „Hr. Nabob“ af sine Dmgangsvenner.

Disse bestode af alleslags Folt, meest dog af unge Dandhyer og Dagdrivere som levede af hans Pung; blandt disse unge Menneſter var ogsaa Politiministerens Søn, med hvem han forſættelig havde ſøgt Dmgang, da han af denne aabenmundede Perſon troede at faae alt farligt Nytt at vide, hvilket ogsaa lykkedes ham. Antonio, ſaaledes heed den unge Mand, fortalte alt Løft og Faſt hvad han kunde opſnappe hjemme, og med megen Vigtighed udframmede han ſin Wiisdom, naar han traf ſammen med ſine Venner. Paa denne Maade fik Luigi Underretning om, at Politiet havde ſaaet Rig paa Meſchler og at en Sum af 10,000 Scudi tilfaldt Den, der kunde fange

Søden. Hvergang, der skulde foretages et lille snildt Angreb paa Meschler havde Antonio ubevidst i Forveien underrettet Søden derom ved at fortælle det til Luigi.

Bicomtens Deeltagelse i Falskmønteriet bestod i at han slog Ducater ud af den Composition, som Meschler havde frembragt efter hans Anviisning, en Composition, der virkelig indeholdt saameget Guld, at Mønterne kun gav Regeringens lidt efter i Lødighed, hvilket var Grunden til, at der kunde ud-bredes saamange tusind Stykker deraf uden at fremkalde nogen Opdagelse. Luigi arbejdede meget ufortrødent, men dog kun en stakket Tid, thi han blev dog snart kjed af at anvende sine Dage paa denne Maade; han foreslog derfor Søden at antage en Medarbejder til, hvilket denne dog fornuftigviis ikke vilde indlade sig paa, da en ny Compagnon, aldeles bortseet fra at han skulde have en Trediedeel af Udbyttet for sin Uleilighed, var utilraadelig for Den, der

havde sit Liv Hjært, og det havde Meschler. Bødens Bægring varede dog kun fra Høns flyve op til de flyve ned, thi Luigi havde vidst at indsmigre sig saaledes hos ham, at han tilsidst ikke kunde nægte ham Noget, hvilket heller ikke kunde nytte, da han alligevel satte det igjennem, selv om han skulde søge physiske Understøttelse i sine trofaste Næver. Saavidt var det dog ikke kommet endnu, men langt fra var det heller ikke, hvad man vil kunne dømme af efterfølgende Dialog, der fandt Sted i Anledning af Compagnonforslaget.

„Jeg gider ikke mere staae her og slide mine Kræfter og min Ungdom bort, jeg maa have Lust. Hvad ligner det ogsaa, at jeg, en født venetiansk Adelsmand, i hvis Familie der har været mindst tre Døtter, staaer her med Skjødskind for og besudler mine Hænder med det meest plebeiske Arbeide af Verden, der kan tænkes.“

„Dette Arbeide bringer dog Brødet, Luigi —“

„Na, det har jeg faaet før jeg greb til dette nederdrægtige Middel at tjene det paa, thi det er et nederdrægtigt Middel, Meschler, hører Du, nederdrægtigt og uværdigt for en Adelsmand —“

„Saaledes talte Du ikke, Luigi, da Du foreslog os at arbejde i Fællesskab —“

„Na, Brøvl, Gamle, er Du saa barnagtig at troe, at jeg, jeg Luigi Vermicati, nogensinde med Lid og Lyst har hengivet mig til denne vederstyggelige Gjerning, saa tager Du høiligen feil. Jeg hader denne Maade at være paa, jeg vil nyde Livet, hører Du, Gamle, jeg vil nyde Livet, det berusende — ah, det er sandt, hvad nytter det at tale om Livets Nydelser til Dig, Du forstenede Muldvarp. Jeg vil paa ingen mulige Maade arbejde længer —“

„Hjst vor Contract —“

„Ha, ha, ha, Contract, Du maae dog min Sjæl alligevel gaae i Barndommen, Meschler. Hvorfor opretter man vel Con-

tracter, gode Mefchler? ikke for Andet end for i paakommende Tilfælde at faae Dvirgheden til at opretholde dens Bydende, og troer Du vel, at Dvirgheden vil vaage over en Falftmøntnercontracts Dpretholdelse imellem Parterne? Nei, min Ven, vor Contract er en fyndig Ddselhed, da vi have anvendt et faa godt Stykke Papir paa at ffrive det bethdningsløse Tøieri derpaa —"

„Du fpøger idag.“

„Tvertimod, det er mit ramme Alvor. Jeg vil ikke arbeide længer fom en anden Hest, jeg vil more mig, Luft, at man kun engang er ung. Vi maae antage en Arbeider, Mefchler, thi jeg rører ikke min Haand mere . . .“

„Betænkter Du da ikke, at han skal have ligesaa stor Part fom vi, og at han kan forraade os.“

„Ingen forraader os; Antonio vil nok vide at vrøble det ud for mig, hvis galt skal være. Hvad enten Du figer det Gne

eller det Andet, maae og skal det være saaledes."

"Skal? er jeg da ikke ligesaa godt, om ikke mere, Herre her som Du, naar jeg nu siger nei, hvad saa?"

"Hvad saa, hvad saa . . . oh, jeg veed godt, Du siger ikke nei."

"Fornuften byder mig det."

"Na, saa maae din Fornuft være et Brøle hoved. Kan Du ikke indsee, at jeg i ligesaa høi Grad er interesseret i, at Intet opdages og at jeg har fuldt saameget at tabe som Du, om ikke meer, da mit gode Navn og Rygte staaer paa Spil."

"Du er bitter, men det tilgives Dig."

"Tilgivelse til mig, Luigi, Vicomte Vermicati af en Isak Meschler, ha, ha, det er Storartet. Din Tilgivelse kan Du beholde selv, derimod kan Du faae Lov til at rykke ud med et Par ægte Ducater; jeg skal hen til den smaa Isabella, hendes Smil og Inde ere for uforsalstede til at blive betalte med forsalfstet Mønt. Nu gaaer jeg, men

huff mine Ord, at Du skal, ellers —"

Han var gaaet.

Meschler var stedt i en vis Forlegenhed. Gav han efter vilde han som sagt ikke alene miste en Trebiebeel af den ringe Gevinst, der var paa Mønterne, men ogsaa risikere at miste sin Hals, saasnart den nye Compagnon fandt paa at sladdre af Skole. Men hvis han ikke gav efter var det ligesaa galt, thi han risikerede da, at Luigi flyttede sine Maskiner bort og selv forfærdigede Ducaterne for egen Regning, hvilket nu var ham let, da han besad Midler til at kjøbe det fornødne Raamateriale — og dette maatte ikke skee, det koste, hvad det koste vilde; lidt Udbytte var dog bedre end slet Intet, tænkte Jøden og da Luigi kom tilbage fra den smaa Isabella, gav han strax sit Minde til Optugelsen af den nye Compagnon, hvem Luigi paatog sig at skaffe.

Fra det Dieblif, Compagnonen kom i Huset, skete der en total Forandring i Leve- maaden der. Luigi, der havde seet, hvor-

ledes han uden Sværdsflag kunde sætte sin Villie igjennem tog nu fuldstændig Luven fra Meschler, saa fuldstændig, at han endog tvang denne til at gjøre Gjæstebud for hans — Luigis — Benner. Iøden var ved at fortvivle, men hvad hjælp det? — Han forbandede den Dag, da Luigi kom i hans Huus, og hvis han ikke havde elsket sit usle Liv altfor høit, havde han i et Nu gjort Ende paa de Lidelser, han følte ved at see sig, moralsk talt, smidt ud af sit eget Huus. Ikke engang hans Forretning som Juvelerer maatte han mere have i Fred, Luigi forlangte Referat om Alt, hvad der passerede i Boutiken og førte en Tone, som om det Hele var hans. Kom der Bestillinger blandede han sig i Accorderingen derom og tilbød Noget et Smykke tilsalg, tingede han omkøp med Iøden derom.

Inden vi her gaae videre vilke vi paa Overgangen til vor Fortællings egentlige og rette Begyndelse kaste et Blik paa Luigis tidligere Liv.

Meschler betvivlede ofte, uden Grund, at hans Compagnon var af adelig Herkomst, thi detle forholdt sig virkelig saaledes. Han var et Skud af den store og een gang mægtige Familie Vermicati, der ved hans Fødsel blomstrede i to Sidegrene, en lehnsgrevelig og en friherrelig; til denne sidste hørte han. Efter sine Forældres Død tilfalte han den ubetydelige Arv, han havde aæet, ved et tøilesløst Levnet og han sank tilsidst saa dybt, at han for begaaet Indbrud blev dømt til de franske Bagnoer, men slap med Dommen, takket være sin lehnsgrevelige Families Forbøn for ham hos den franske Regjering. Hans Onkel, Familiens daværende Stamherre, forstrakte ham med Midler til at kunne gjøre en Amerika-reise, men Livet i Paris havde smagt den unge Vicomte saa vel, at han ikke gad ombytte det med noget Andet i hele Verden. Han forblev altsaa i Seine-staden og opbrugte alle sine Penge, deels ved det grønne Bord, deels hos Operaens unge, forførende

Sirener. En Duel, han havde med en fransk Lieutenant, der havde vovet at paastaae om en af disse Toretter, at hun havde for store Fødder i Forhold til sin lille Bæxt, tvang ham til at forlade Frankrig, da han havde været saa urimelig heldig at træffe Modstanderen lige i Hjertet. Han besøgte nu Tydskland, hvor han brandstattede de ivrige Spillere ved at synde dem lige op i Vinene, og den Mellemtid, der gik inden hver Spilleaften, anvendte han til flere nyttige og opbyggelige Syssler, t. Ex. at gjøre Guld, hvormed han kom ligesaa langt som alle andre naragtige Alchymister ere komne og ville komme. Disse chemiske Forsøg vare ham dog til betydelig Nytte; han gjenfandt den tabte Hemmelighed ved Tilberedelsen af den skræffelige Gift Aqua torfana, hvis udmærkede Egenstaber han prøvede paa en ung, borgerlig Pige, som han havde forført i Baden-Baden, og han opfandt den Composition, hvoraf senere de falske Ducater bleve udmøntede. Han førte nu et meget

omflakkende Liv, snart var han i Kjøbenhavn og snart i Rom, snart i London og snart i St. Petersborg, indtil vi endelig finde ham i Milano, i Guldsmed Meschlers Boutik, som vi ovenfor have seet.

En Dag kom en fattigt udseende ung Bonde ind i Meschlers Bod og falbsød Guldsmeden en lille Medaillon med vedhængende Kjæde.

Meschler betragtede den med et graadigt Blik, som en gammel Roué vellystig betragter den Gjenstand, han har udseet til sit Dffer, og hidkaldte Luigi forat vise ham Smykket.

Bicomten greb Kjæden og Medaillonnen og betragtede den med ligesaamegen Interesse som Jøden; jo mere han bestuede den desto mere steg hans Interesse, der var bleven vaft ved en særegen Omstændighed.

„Hvad skal De have for den Tingest?“ spurgte Meschler endelig den unge Mand, der stod forlegen ved Døren med et Ansigtsubtryk som om han hverken vidste om han var kjøbt eller solgt; man kunde see, at Situationen var ham piinlig, og at han ønskede sig vel ude af Døren, hvilket Meschler antog for Beviis paa en ond Samvittighed.

„Jeg veed det ikke,“ svarede Bonden, „jeg har tænkt mig en thve Ducater, under dette vil jeg ikke sælge Kjæden med Medaillon.“

„Og hvorfor? — om jeg tør spørge.“

„Hvorfor — hvorfor — fordi jeg helst ikke maatte sælge den,“ stammede Bonden, hvis Navn var Pierre Thibout, „det er min Kones eneste Arvestykke. Jeg stiller mig kun ved det fordi vort Barn ligger for Døden af den Sygdom, der ogsaa vil blive mit og min Madeleinens Lod — Hungeren.“

Luigi, der ikke havde blandet sig i Sam-

talen, stjæntede først denne nogen Opmærksomhed, da Pierre omtalte Medaillonens som sin Kones eneste Arvestykke.

„Hvem er din Kone, min Ven?“ spurgte han nu ivrigt.

„Min Kone?“

„Ja, for Fandens, hvem er din Kone en Datter af?“

„Det veed jeg ikke.“

„Hvad er det for Snak, hvor har Du da faaet hende fra?“

„Vi ere opvoxede sammen.“

„Hos hvem?“

„Na, gode Herre, spild ikke min Tid med alle disse Spørgsmaal, mit døende Barn —“

„Giv ham de tyve Ducater, Isak,“ sagde Luigi.

„Saa maatte jeg nok have stjaalet mine Penge,“ svarede Isak, idet han lagde særligt Eftertryk paa Ordet „stjaalet“.

„Ja vil Du ikke, saa vil jeg,“ udbrød Luigi og talte tyve Ducater op for Bon-

den, til hvem han sagde: „Jeg afkjøber Dig Kjæden mod at Du besvarer mine Spørgsmaal.“

„Gud velsigne Dem, gode Herre, jeg vil sige Dem Alt hvad De forlanger, men hurtigt, hurtigt; min lille Marie dør — oh, min Gud, hvis hun døde inden jeg kom tilbage. . .“

„Mine Spørgsmaal ere snart gjorte. Du sagde, at din Kone og Du vare opdragte sammen. Hos hvem? Hos dine eller hendes Forældre?“

„Hos mine. Min Fader, der var Gemsejæger, bragte hende en Aften hjem til min Moder istedetfor andet Udbytte.“

„Hvorfra havde han da faaet hende?“

„Da han vilde bestige en Fjeldsstraaning hørte han et spædt Barn græde, og ved at gaae efter Lyden fandt han det liggende ved Foden af Straaningen, næsten tilføjet af Sneen.“

„Men Du sagde jo, at denne Kjæde

var hendes eneste Arvestykke, hvad vil det sige?"

„Jo, Barnet havde Kjæden med Medaillonene om Halsen.“

„Har dine Forældre aldrig søgt at faae at vide hvem Barnets Forældre vare?"

„Nei, de havde faaet den Idee, at det var en lille Engel, som Gud havde sendt dem i deres Fattigdom.“

„O, hellige Genfold. Hvor boer Du, min Ven?"

„I den lille By Lugano ved Mantua.“

„Og hvad hedder Du?"

„Pierre Thibout, gode Herre . . . maae jeg faa gaae?"

„Ja, nu har jeg Intet mere at spørge om.“

Bonden gik.

„Du er en god Handelsmand," udbrød Meschler, da de vare alene, „Du kunde have faaet den for det Halve.“

„Hold Mund, hvem bryder sig om de

Var Ducater, naar man kan faae 100,000 istedet."

„Hvadbehager, 100,000 Ducater?"

„Ja, 100,000 Ducater, men det kommer ikke Dig ved, min Ven. Jeg reiser endnu idag og ophæver vort Compagniskab, ja jeg er ovenikjøbet saa ædelmodig at forcere Dig Maskinerne og hele Varebeholdningen."

„Det er da vel ikke sandt?" udbroød Tøden, der ikke kunde skjule sin Glæde, „Du reiser endnu idag?"

„Ja, jeg henter de 100,000 Ducater og 100,000 Scudi i Tilgift."

„100,000 Scudi i Tilgift! Herregud, er Du gaaet fra Forstanden?"

„Nei, ikke endnu. Luigi Vermicati gaaer ikke saa let fra Forstanden. Det er mit ramme Alvor!"

„Nei, lad saa vær at ophæve Compagniskabet, lille Luigi."

„Nu bliver Touren nok til mig at spørge, om Du er gaaet fra Forstanden.

Giv mig nu min Contract tilbage, saa pakker jeg min Reisesæt og forlader det skjønne Milano forhaabentlig for længere Tid."

Meschler fløi mere end han gif hen til sit Pengeskriin, hvorfra han optog Contracten som blev revet i Stumper og Stykker. Det skar ham vel i Hjertet at maatte udbetale Luigi hundrede ægte Ducater, men Tanken om at blive sin Plageaand qvit gjød Balsam i Saaret, og med sand Glæde bød han Luigi Farvel og Lykke paa Reisen.

"Ja, Du skal nok høre fra mig," udbrød han, "og," tilføiede han ved sig selv, "førend Du selv ønsker det."

Han begav sig nu op paa sine Beners sædvanlige Samlingssted, hvor han tog Afsted med dem alle, foregivende at en vigtig Familiefag krævede hans Bortreise.

"Hør, Antonio," sagde han til Politiministerens Søn, der sad og discuterede Spørgsmaalet om Meschler virkelig var

skyldig i den paaflagede Forbrydelse eller ikke, „følg mig ned ad Veien.“

Antonio, der skyldte Luigi endeel Penge og var fuldkommen afhængig af denne, fulgte strax Opfordringen.

„Er din Fader hjemme nu?“ spurgte han.

„Ja, men han er ikke til at faae itale nu.“

„Aa Snaf, Du maa staffe mig Udgang til ham; det gjælder en meget vigtig Sag.“

„Jeg tør ikke; det er forbudt os paa det Strengeste, at forstyrre ham naar han hviler i Morpheus's bløde Arme.“

„Hvis Du alligevel gjør det og strax fører mig til ham, estergiver jeg Dig, hvad Du skylder mig.“

Antonio overveiede først Spørgsmaalet om han skulde udsætte sig for Faderens eller Luigis Brede, og valgte da det første Alternativ, og fulgte ham op til Politiministeren.

Antonio var nærvæd at have fortrødt

sin Tjenstvillighed, ved at høre alle de Grovheder, der regnede ned over ham af hans Hr. Fader, men han havde dog tilsidst den Tilfredsstillelse, at kunne føre sin Ben ind til Hs. Excellence.

„Lad mig være alene med din Fader,“ sagde Luigi til Antonio, der ogsaa strax forlod ham, saasnart han havde præsenteret ham for Faderen.

„Deres Excellence bedes undskyldte at jeg har fordristet mig til at forstyrre Dem i den Hvile, hvortil en saa nidfær, Embedsmand, som Deres Excellence, hvem man seer færdes tidlig og silde, saa høilig trænger, men Sagen er af yderste Vigtighed.“

„Hvad dreier den sig om, Hr. Vicomte?“

„Et Dieblis Taalmodighed, Deres Excellence. Jeg har den Ære at være Deres Excellences Søns Fortrolige, og paa denne Maade er jeg kommen til Kundskab om, at der er udlovet en Belønning af 100,000

Scudi til Den, der seer sig istand til at meddele Politiet nøiagtige Dphsninger, som kunne tjene til Jøden Meschlers Anklage for Falskmøntneri."

"Det forholder sig saaledes, Hr. Bicomte."

"Jeg kunde ikke være utilbøielig til at meddele Dem saadanne Dphsninger, som kunne lede Dem paa det rette Spor —"

"De, Hr. Bicomte."

"Ja, jeg, Deres Excellence."

"De spørger vist?"

"Jeg vilde neppe tillade mig en saadan Spøg ligeoverfor Deres Excellence."

"Saa tal, jeg brænder af Nysgjerrighed, Hr. Bicomte!"

"Endnu et Ord; jeg rennoncerer paa den halve Belønning imod at jeg er aldeles angerløs."

"Hvad vil det sige?"

"At jeg ikke drages med ind i Underfølgelsen, selv om der kunde være skjellig Grund dertil?"

„Det er en Selvfølge.“

„Og at Processen ingen Hindringer lægger mig iveien for min uførtøvede Afreise fra Milano i et Familieanliggende?“

„Ogsaa det vil jeg indrømme Dem, forudsat at Deres Meddelelser ere af den Fuldstændighed, at Meschler ikke kan levnes een eneste Udvei.“

„Vil Deres Excellence give mig det skiftligt.“

„Aa, ja.“

Ministeren opsatte et Document, hvori han forpligtede sig til, paa Regjeringens Begne, at udbetale Vicomte Vermicati den Sum af halvtredssindstyvetusind Scudi som Honorar for en fuldstændig, og paa Beviser støttet Anklage imod Juvelerer Isaac Meschler for begaaet Eftergjørelse af Landets Mønt, hvorhos han, Vicomten, skulde være aldeles skyldfri, hvor graverende end hans Deeltagelse i Gjerningen maatte forekomme, og have fri og uhindret Bortreise fra Milano, hvornaar han selv maatte ønske det.

„Er De fornøiet?“

„Fuldstændig.“

„Behag at sætte mig fuldstændig ind i Sagen.“ —

Vi springe Anklagen over forat holde os til dens Følger.

En Time efter Vicomtens Indblivelse til Ministeren forlode disse to Mænd Paladset, fulgt af tre civile Betjente, som holdt sig i ærbødig Afstand fra deres Chef.

Foruden Hovedindgangen i Maria-Magdalenegaden var der ogsaa en Dør, der førte ind til Meschlens Hus, naar man gik om ad det snevre St. Paulstræde. Denne Dør var altid lukket og var aldrig bleven aabnet i al den Tid, Luigi havde været sammen med Guldsmeden. Nøglen hængte paa et Søm i Værkstedet til der engang kunde være Brug for den, naar, hvad der ikke var noget Nyt, de rige Søbers, altsaa ogsaa Meschlens, Forretnings-

Localer bleve stormede af den fanatiste og raa Pøbel.

Da Luigi var gaaet op forat pakte sine Sager sammen havde han i et ubemærkt Dieblif vidst at sætte sig i Besiddelse af denne Nøgle.

Med denne aabnebe han Døren ud til Strædet, medens en af Betjenterne samtidig gik ind i Boutiken i Marie=Magdalenegaden forat bortvende Jødens Opmærksomhed fra hvad der vilde skee. Betjenten, der var civile og ukjendt af Meschler, spurgte paa allehaande Smykker og Kjæder i en Tone, der kunde friste En til at antage ham for et Stykke Rothschild idetmindste. Meschler blev nødsaget til at framme alle sine Varer ud, og ahnede neppe, at medens han gennemsøgte sine rige Beholdninger af Smykker, gennemsøgte fire andre Personer samtidig hans rige Beholdning af falske Mønter.

Med Hjælp af Nøglen var Ministeren og de to Betjente, anførte af Luigi, trængte

ind i den lille Gaard og opad en stummel Trappe til de standsede ved en thf, aflaaaset Berndør.

„Hvorledes faae vi den op?“ udbrød Ministeren.

„Ved at aabne den, Deres Excellence!“

„Har De da en Nøgle?“

„Ja, en Hemmeligheds=Nøgle;“ svarede han og trykkede paa en lille Tjeder, der umærkelig var anbragt nede ved Dørtrinnet.

Inden den i Bærkstedet arbejdende nye „Compagnon“ kunde forhindre det, vare Ministeren og hans Undergivne inde hos ham og stirtede sig som glubende Ulve over de uhyre Masser af færdige og halvfærdige falske Ducater, og endmere over de Stempler, hvormed disse vare slagne. „Compagnonen“ blev bundet og kneblet, da han syntes at røbe Tendents til at agere Skrigedukke.

Luigi beredte sig til at gaae.

„De forlader os,“ udbrød Ministeren,
 „det kan jeg ikke tilstede.“

„Jeg har jo Deres Tilstaaelse for min
 uhindrede Reise.“

„Ganste vist, men kun paa det Bil-
 taar, at De har støttet Deres Anklage paa
 fuldstændige Beviser.“

„Jeg synes, at her ere Beviser nok.“

„Tillad mig at tale ud. Til et fuld-
 stændigt Beviis hører Forbrhderens egen
 Tilstaaelse, og den maa vi have inden De
 forlader Milano.“

„For Fanden,“ udbrød Sturken, hvem
 dette var en Streg i Regningen, „og hvis
 han nu ikke betjender?“

„Annulerer jeg Documentet og De vil
 blive idømt Livsstraffen, da jeg har Deres
 Tilstaaelse for at have været Ophavsmanden
 og Deeltageren i Forbrhdelser.“

„Høg over Høg,“ tænkte Luigi, men
 lod sig dog ikke forkytte, om han end
 forbandede sig selv, at han havde an-
 givet Spøden, da det lod til, at dette skulde

volde ham selv Ubehageligheder — efter Fortjeneste.

„Ja, ja, saa maa jeg see at faae ham til at bekjende.“

„Det er vel nok ogsaa det Bedste, Hr. Vicomte,“ udbrod Ministeren leende, „stille, jeg hører ham komme op ad Vindeltrappen.“

„Stynd Dem, stynd Dem,“ udbrod Luigi og puffede Hs. Excellence temmelig ublidt ind i en Alkove, hvori Jøden havde sin Seng, og de to Betjente tilligemed den kneblede „Compagnon“ skubbede han ud af Serndøren, og kunde kun takke Jødens Podagra for, at han ikke blev overrasket midt i sine Krigsforberedelser.

Meschler var nærvæd at tabe Næse og Mund ved at see Luigi staae her i Bærkstedet, uden at han, Jøden, havde seet ham komme.

„Hvorledes er Du kommen her,“ udbrod han næsten forfærdet.

„Meget nemt. Jeg gik igjennem St.

Paulstrædet og faae Laagen aaben og jeg kunde da ikke modstaae Lyften til endnu engang at see Dig —“

„Gudbevares! hvor Du er bleven venstabelig; man kjender Dig ikke igjen. Du kunde dog gjerne have luffet Døren efter Dig, og hvor er François („Compagnonen“) henne?“

„Det er rimeligviis ham der er gaaet ud, og har ladet Laagen staae aaben.“

„Det var da mærkeligt, og —“

„Jeg vilde egentligt bede Dig om en Tjeneste.“

„Det kunde jeg da nok tænke, at Du maatte have noget at bede mig om, ellers var Du nok ikke kommen tilbage, kjender jeg Dig ret.“

„Nuvel; jeg vil bede Dig, om Du vil laane mig Stemplerne med et Par Dage?“

„Hvad behager —“

„Ja, laane mig Stemplerne med et Par Dage; jeg reiser til Rom, hvor der rimeligviis vil være gode Forretninger at

gjøre, da man ikke der kan skjelne ægte Ducater fra uægte af den simple Grund, at man aldrig har nogle ægte til Sammenligning."

"Nei, min Ven, Alt uden dette, jeg har betalt Stemplerne altfor dyrt."

"Na, Du bruger dem dog ikke selv."

"Det har jeg dog stærkt betænkt."

"Hvorledes vil Du nu blive af med Barerne."

"Det veed jeg ikke; man finder vel nok Noget, man kan prælle dem paa."

"Er det dit Alvor."

"Ja, naturligviis."

"Saa er De naturligviis min Fange," udbrød Ministeren, der nu traadte frem af sit Stjul, "behag at følge mig."

"Forraadt!" udbrød Jøden og gav sig til at hulke som et Barn. "Og det kunde Du gjøre," sagde han til Luigi, "Dig, hvem jeg næsten har elsket som en Søn og hvem jeg altid har skjænknet den meest uindskrænkede Tillid —"

„Hvad skal man sige til det. Hver er sig selv nærmest —“

„Hør ham bort!“ befalede Ministeren de udenfor posterede Betjente.

„Jeg forbander Dig!“ udbrød Søren og hævede sin Haand truende imod Luigi. „Himlens Hævn vil ramme Dig.“

„Gudbevares, hvor det er mig ligegyldigt,“ svarede Luigi, medens dog hans Ansigtssfarve og convulsiviske Zitteren over hele Legemet bevisste det Modsatte.

Samtidig med at Meschler indespærredes i Fængslet erholdt den troløse Forræder sine Blodpenge og begav sig paa Veien til Mantua.

Tredie Capitel.

Pjerre Thibout.

Den lille By Lugano i Mailand er vidtbekjendt for sin maleriske Beliggenhed og dens Beboere misundes med Rette af Bønderne i mange Miles Omkreds, fordi de ere dristigere og vindsfibeligere end disse.

Blandt Beboerne paa den Tid, vor Fortælling foregaaer, var Pjerre Thibout særlig agtet paa Grund af sin Flid og sin Redelighed, hvilken Sidste var saa stor, at hans Kaar altid vare ublide i Modfætning til saamange Andre, som levede høit paa deres Creditorers Bekostning. Han havde dog altid havt Saameget, han ligesrem behøvede til sit daglige Underhold, men nu, da Krigen hærjede Alting og lammede al Virksomhed, var han truet med fuldstændig

Undergang, hvortil kom, at hans Barns Sygdom medførte Udgifter, saa bethdelige, at Indkomsterne paa ingen Maade kunde strække til.

Han var bleven gift med sin Pleiesøster Madeleine, om hvis Herkomst man ikke vidste Andet, end at hun en Dag var fundet i Bjergene og sandsynligviis maatte være af formuende Forældre, at dømme efter den kostbare Guldkjæde og Medaillon der hængte om hendes Hals.

Som vi vide, fra Pjerrers Fortælling i Meschlers Boutik, var Madeleine bleven betragtet som en lille Engel, Himlen havde skicket hans Forældre til Trøst i deres Armod, og at de derfor aldrig havde forsøgt at komme paa Spor efter hendes Forældre, men opdraget hende efter deres fattige Evne. Da Pjerre og hun voksede til forvandlede Gødsfendekjærligheden sig til Elskov, og den døende Faders sidste Ord vare: „Pjerre, din Husfrue hedder Madeleine.“ Sønnen fulgte heller end gjerne Faderens Binf, og

giftede sig snart med sin „lille“ Pleiesøster, der var opvojet til en sand Skjønhed og Gjenstand for alle de øvrige Pigers Misundelse.

Pjerre var en flittig Ugerdhyrker og hans faa Tønder Land stode som talende Vidner om hans Flid og Dhygtighed, men engang kom et ondt Aar og Høsten slog feil, saavel for ham som for de Andre i Byen og Omegnen. Han tilfattede nu sine faa Sparestillinger og som ret forat prøve ham, stiftede Himlen ham en stor og ny Sorg idet hans og Madeleines eneste Barn, en lille yndig Pige, blev dødsfyg, rimeligviis af Nød og Mangel. Pjerre havde været nødsaget til at sælge det ene Stykke Jord efter det andet, saa han tilsidst kun eiede det lille Huus, hvori han var født og opdraget, og hvori han havde lært Uhykken saavel som Uhykken at kjende, men heller ikke denne Smule Eiendom faae det ud til at han skulde beholde da han var kommen noget tilbage med sine Skatter og derfor var truet

med Execution. Alt Løi der kunde undværes var solgt for Spotpriis, da Kjøberne i dette Misvæxtens og Krigens Aar omtrent vare ligesaa fattige som Sælgerne, og han eiede endnu kun to Stykker af nogen Værdi, nemlig Konens fornævnte eneste Arvestykke, Guldkjæden med Medaillonen, og en lille Sølvstaaal hvoraf Faderen og Moderen havde druffet deres Bryllupsviin. Disse to Stykker vilde han dog saare nødig stille sig ved, men Nød bryder alle Love! Han og Madeleine havde først en ædel Strid om hvilken af Tingene, man først skulde stille sig ved, og kun modstræbende gav han efter for hendes Forbringer om at gaae til Milano forat sælge Kjæden, da de ikke vilde gjøre dette i Mantua, hvor de vare kjendte af de fleste Beboere. —

Kort forinden Pjerre vendte hjem var en Bonde, eller ialfald en bondeskædt Mand, traadt ind i den lille Hytte, og bedet om Huusly, da Veiret var saa slemt

at det vilde være Synd at jage blot en Hund udenfor Døren.

„Er De gift, min gode Kone?“

„Ja.“

„Hvor er Deres Mand?“

„I Milano.“

„I Milano? Det var en lang vei. Er De ikke bange for at være her i denne eensomt beliggende Hytte?“

„Nei, Den der stoler paa Gud er aldrig bange!“

„Hvilken Tone! Har De Sorg, stakkels Kone?“

Madeleine gav atter sin nys standsebe Taarestrøm Luft. Manden bandede sig selv, at han var Skyld i at den stakkels Kone mindedes sin Sorg.

„Mit Barn er sygt —“

„Na, det kommer sig vel nok med Guds Hjælp.“

„Ja, det er ogsaa kun ved hans Hjælp at det kan reddes; Menneskenes Hjælp har viist sig overflødig.“

„Er Deres Mand reist efter en Væge?“

„Af nei.“

Den Maade hvorpaa dette blev sagt røbede, at Konen ikke ønskede en videre Indtrængen fra den Fremmedes Side og han vilde derfor ikke forsøge derpaa.

„Har De Noget at give mig at spise, min gode Kone; jeg er saamænd baade træt og hungrig; Bjergene trætte og Bjergluftens tærer.“

„Af nei, jeg eier Intet.“

„Seg vil ikke bede Dem om Noget for Intet; her er Penge,“ sagde Manden i en Tone, der røbede, at han just ikke syntes om at træffe Ugjæstfrihed paa sin Vej. Den Nethed og Hygge, der var udbredt over det Hele, gav Huset et vist velhavende Skjær, der kontrasterede stærkt med Konens Udsagn, at hun Intet eiede.

„Seg tør heller ikke gaae herfra forat kjøbe Noget.“

„Det vilde ogsaa være Synd at forlange Dem til at gaae ud i et saadant

Veir; er De da virkelig saa fattig, at De ikke har een eneste Bid Brød tilovers?"

Konens hele Svar bestod i hullkende at bedække sit Ansigt med sine Hænder.

„Det maae dog være saaledes. Herregud, hvor det er tungt at være saa fattig,“ tænkte Manden, og betragtede med varm Deeltagelse Moderen og det dødsfhyge Barn.

„Kan man komme ind i Milano?“ spurgte han, „saavidt jeg veed er den erklæret i Beleiringstilstand?“

„Jeg veed det ikke, men — o, ja, det er ham — det er min Mand — han vil kunne sige Dem det.“

Døren aabnedes rask og Pjerre traadte liolig ind i sit lille Hus, tilfreds over atter at være i sin Families Skjød og over at have udrettet sit sørgelige Grinde til al den Tilfredshed, det var muligt at føle i denne Sag.

„En Mand hos Dig, Madeleine?“
 udbrød Pjerre med et saa underligt Tone-

salb, at hans Kone studsende betragtede ham.

„Jeg er en Bonde fra Nizza, som har søgt Ly i Deres Hytte for det heftige Uveir —“

„Hvorledes gif det?“ hvistede Madeleine til sin Mand.

„Jeg fik tyve Ducater.“

„O, Tak, Du min Gud, nu vil mit Barn da ikke for det Første døe af Hunger.“

„Jeg har kjøbt Brød med mig hjem,“ sagde Pjerre, idet han befriede sine Lommer for flere vægtige Bestanddele.

„Tør jeg mod rigelig Betaling deeltage i Deres Maaltid?“ spurgte den Fremmede.

„Ja, endog uden Betaling.“

„Det vilde være Synd.“

„Sæt Dem nu bare tilbords, De behøver jo ikke at spise for Intet, De kan læse lidt for mig af denne Avis, det er Be-

taling nok; desværre kan hverken Madeleine eller jeg læse."

"Gjerne, at læse er min Lyst."

"Lærer Bønderne i Nizza at læse og skrive?"

"Ja," svarede Manden i en Tone, der røbede, at han ikke gjerne ønskede at beskæftige sig med denne Materie.

Man satte sig tilborbs, og det frugale Maaltid bragte snart Liv i Pjerre og hans Kone og den Fremmede.

"Læs saa lidt for mig!" udbrød Pjerre.

"Gjerne, hvad vil De høre om?"

"Staaer der ikke Noget om den franske Armee?"

"Kan De godt lide at høre om den?"

"Ja, især naar der er Tale om dens unge Overgeneral, hvad er det nu han hedder?"

"Jeg troer det er Bonaparte."

"Ja rigtig. Staaer der Noget om ham i Avisen her?"

„Kom, lad see . . . jo, her er et Stykke om Slaget ved Arcola.“

„Na, læs det.“

Manden læste da Følgeude:

„Slaget ved Arcole vil nævnes som et af de interessanteste og blodigste, den franske Armee hidtil har leveret, og det er et stort Spørgsmaal, om Udfaldet i Virkeligheden vilde være blevet saa glimrende, dersom ikke den franske Overgeneral Bonaparte med en Heroisme, der kun kjendes fra Romernes Historie, egenhændig havde grebet en Fane og var ilst ud paa Broen, over hvilken de franske Soldater ugjerne vilde passere, med de Ord: „Følger mig!“ Dette Exempel virkede smittende og i et Nu var Broen stormet og Østerrigerne drevne ud af Positionen. Foruden Napoleon indlagde ogsaa —“

„Nu, ogsaa —“

„Ogsaa —“

„Kan De ikke læse Navnet?“

„Ogsaa General Roger, en af hans tappreste Baabensceller sig uvistnelig Fortjeneste ved sin behjertede og snarraadige Deeltagelse i Angrebet paa Fjenden, hvem han alene berøvede syv Stykker fortrinligt Skjts. Ulykkelig den Armee, der har io saadanne Anførere som Bonaparte og Roger —“

„Hvorfor standses De igjen.“

„Jeg er saa bevæget.“

„Det er jeg med, min Kære. Hvis denne Roger var her vilde jeg omfavne og kysse ham af Henrykkelse og Ærefrygt.“

„Mindre kan gjøre det, min brave Ven. Han forlanger blot en Beiviser —“

„Hvorhen?“

„Til Mantua.“

„Til Fæstningen; det er doveligt, men jeg vilde dog ikke betænke mig paa at gjøre det.“

„Saa gjør det, jeg er General Roger.“

Pjerre sprang op og betragtede den

Fremmede med et Blik fuldt af Forbauselse og Erbødighed.

„Er De General Roger?“ udbrød han endelig.

„Ja, min Ven. Den Interesse og Deeltagelse, De øiensynlig viser de franste Baaben og min egen ubetydelige Deeltagelse i disses feirrige Fremgang giver mig Mod til frit at sige Dem Anledningen til min Nærværelse her, min Ven, — men der er er da vel Ingen der hører os?“

„Nei,“ svarede Pjerre, og undersøgte alle de Steder, hvor en Spion paa nogen Maade kunde tænkes at være, „tal kun frit.“

„Og I love mig Tausshed til Døden?“

„Vi love Dem den og forlange den til Gjengjæld,“ svarede Pjerre.

„Min Ven, Napoleon, har besluttet ved et krigtigt Træk paa Krigens Skafbræbt at gjøre Ende paa hele Felttoget og i et Nu gjøre Ende paa Østerrigernes forargelige Regime i Lombardiet og Venedig.

Veien gaaer nu til Mantua, hvor vi rimeligviis, hvis den almindelige Taktik skal følges, vil være nødsagede til at beleire Byen igjennem flere Maaneder, da den, efter hvad vi have bragt i Erfaring, skal være godt forsynet med Levnetsmidler og Ammunition. Det er derfor Napoleons Mening at overrumple Fæstningen, og til den Ende har han sendt mig ud forat recognoscere. Vil De være min Fører, min gode Mand, saa giver jeg Dem 100 Ducater?"

"Jeg gjør det uden nogen Belønning."

"Tag De dem blot. De gjør ingen Belgjerning mod Nogen ved ikke at modtage Pengene, da jeg i modsat Fald leverer dem tilbage til Krigskassen, der er rig nok uden de Par Skilling, og" — tilføiede han i en hvidskende Tone, "Expeditionen er jo ikke uden Fare."

"Giv De min Kone dem da."

Roger leverede Mabeleine en Pung, som hun gjemte i Bordskuffen.

„Er De saa beredt?“

„Ja, jeg vil først tage Afsted med min Kone, gaae De kun i Forveien, General, Veien tilhøre.“

„Farvel, min gode Kone, tak for Deres Gjæstfrihed, jeg skal bevare Dem i venlig Erindring. Gud være med Dem og Deres Barn.“

Med disse Ord gik Generalen.

Hvad hverken denne eller Pjerre og hans Kone havde bemærket var, at medens de talte, var Døren bleven aabnet paa Klem af en usynlig Haand. Da Roger forlod Hytten, stod en Mand i nogen Afstand fra denne, hvorover han dog ikke gjorde sig nogen Betænkning.

„Vil Du virkelig igjen forlade mig og vor Marie,“ udbroød Madelaine.

„Du hørte jo, at jeg lovede Generalen det.“

„O, gjør det ikke, o, gjør det ikke.“

„Jeg har givet mit Ord.“

„Men naar nu dette Ord bringer Dig Døden?“

„Na hvad, man skal ikke have flige mørke Tanker.“

„Men jeg ligesom føler ved mig, at jeg aldrig vil faae Dig mere at see; o, min Gud, hvilken Ulykke.“

„Mabeleine, tal ikke saaledes, Du bringer mig til at valse og til at glemme mit Ord —“

„O, glem det, og vi ere reddede.“

„Nei, jeg svigter ikke den Tillid, Generalen har vlist mig. Jeg maa gaae. Farvel, Mabeleine, farvel, Marie, jeg kommer strax tilbage.“

Og før Mabeleine kunde forhindre det, var Pjerre ude af Hytten.

Fjerde Capitel.

Madeleine Thibout.

Reppe havde Pjerre lukket Døren, før den atter aabnedes.

Madeleine ilede hen for at trykke sin Mand til sit Hjerte, thi hun troede, det var ham, men blev forlegen staaende ved at see en Fremmed for sig.

„Gudsfred og Godaften,“ sagde denne, idet han traadte ind i Hytten, „er det Madeleine Thibout, jeg har den Fornøielse at tale med?“

„Ja, min Herre.“

„Tillad mig at sætte min Reisesæd fra mig?“

„Hvad ønsker De.“

„Nu skal jeg strax have den Fornøielse. Tillad mig først et Spørgsmaal. Kjender De denne?“

Den Fremmede fremtog her en Guldfæde med vedhængende Medaillon.

„Ja, min Herre.“

„Jeg er igaar ved et heldigt Tilfælde kommen i Besiddelse deraf og giver Dem den her tilbage.“

„Men jeg vil ikke modtage den; af hvilken Grund skjænter De mig et Smykke, jeg engang har stilt mig ved?“

„Af en saare simpel. Behag at laane mig et villigt Dre.“

„Stynd Dem, min Herre, min Mand kunde komme tilbage, og jeg vil ikke, at han skal træffe Dem her.“

„Er han skinsyg maaste; aa, ja, der-til kan der vel nok være Grund.“

Madeleine blev ham Svaret skuldig.

„Der kommer allerede min Mand,“ udbrød hun, „skjul Dem i Alkoven der.“

Det var virkelig Pjerre.

„Jeg har glemt min Alpestok; Veien er aldeles ufremkommelig uden den. Men hvad er det for en Reisesæl der?“ udbrød

Pjerre og besaae den nøiere. „Luigi Vermicati staaer der paa Laafen, hvem er det?“

„Na, den maa formodentlig være glemt af en Mand, der før spurgte om Bei her?“

„Det var da beshynderligt,“ sagde Pjerre, men han gav sig ikke Tid til at udforske Sagen nøiere, da Generalen ventede ham.

Den Fremmede traadte frem af sit Skjul.

„Der var det nær gaaet galt,“ lo han, „nu ville vi formodentlig have No et Dieblit.“

„Skjnd Dem, min Herre, med at fige mig Deres Grind eller, hvad der er mig kjærere, forlad mig strax, hører De, jeg beder, jeg bønsfalder Dem derom.“

„Troer De, at jeg er gaaet den lange Bei fra Milano hertil, uden at jeg vil have nogen Nytte af min Gang?“

„Skjnd Dem da; Pjerre maa paa ingen Maade see Dem her.“

„Na, han kommer vel ikke saa snart,“

svarede Luigi, thi ham var det og han tilføiede ved sig selv, „det har jeg sørget for.“

Han havde nemlig ladet en Bøndereng, han traf udenfor Pjerres Hytte, bringe en Seddel til den nærmeste Forpostcommandeur med Angivelse af Alt hvad han havde hørt Roger fortælle, samt med fuldstændigt Signalement af Generalen og hans Fører. Han haabede at disse to Mænd vilde blive stude, hvilket vilde lette hans Plan og indbringe ham en anselig Belønning af Østerrigerne.

„Begynd De,“ udbrød Madeleine, idet hun puslede om sin lille Marie.

„Efter hvad Deres Mand sagde til den Guldsmed i Milano, til hvem han folgte Kjæden, og af hvem jeg igjen kjøbte denne, er De fundet i Bjergene med den om Halsen.“

„Saaledes er det!“

„De veed ikke hvilket Aar?“

„Jeg er nu 21 Aar.“

„Det maae altsaa have været i Aaret 1775, det stemmer paa en Prist.“

„Hvad vil det sige?“

„Jeg vil strax gaae til Sagen. Efter Alt at dømmes er De Datter af en fornem italiensk Adelsmand, der det nævnte Aar gjorde en Reise til Schweiz, og paa denne mistede et Barn i Bjergene; Kjæden med Medaillonen lader enhver Tvivl forsvinde.“

„Min Gud, jeg er —“

„Comtesse eller Grevinde! Familiens Navn skal jeg senere have den Fornøjelse at sige Dem?“

„Og hvad mere?“ udbrød Madeleine med en Iver, der stod i den grelleste Modsetning til den Rigegyldighed, hvormed hun før havde talt.

„Denne fornemme italienske Adelsmand, der er saa lykkelig at have Dem til Datter, venter Dem med aabne Arme. Kom og jeg skal føre Dem til ham.“

„De spørger, min Herre.“

„Det vilde være en upassende Spøg,

min kjære Madeleine, og hvad i al Verden
 skulde bevæge mig dertil. Vil De reise til
 Deres Fader, saa følg mig —"

„Men jeg maae dog først oppebie min
 Mand's Tilbagekomst.“

„Nei, det er just derfor, at jeg er
 kommen i hans Fraværelse; i det Dieblif,
 De kaster Dem i Deres Faders Arme, har
 De ingen Mand mere —“

„Hvorledes?“

„Som jeg siger! Den høiadelige Slægt
 vilde ikke taale en Pjerre Thibout paa sin
 Ahnetable, der hidtil aldrig har indeholdt
 borgerligt Blod.“

„Og mit Barn?“

„Ja, det er just ikke med det Bedste,
 men det kan dog passere, thi der kunde vel
 nok findes en Mand, der, idet han ægtebe
 Dem, gav Deres Datter sit ædle Navn.“

Med disse Ord smilede han saa ømt
 til Madeleine, at hun ikke nærede mindste
 Tvivl om, at han Intet havde imod at
 være den omtalte „Mand“.

„Min Herre, det er umuligt.“

„Umuligt?“

„Jeg skulde forlade min Mand og berøve hans Barn hans ærlige Navn, ved hvilket der ikke klæber den ringeste Plet; nei aldrig. Hvor kan det falde Dem ind at ville byde mig et sligt Forslag, at jeg skulde forraade min Mand og for en ussel Bindings Skyld skulde forlade ham, der har elstet mig fra det Dieblis af, jeg som en lille hjælpeløs Skabning blev bragt ind i dette Huus; der har arbeidet for mig, har pleiet mig i min Sygdom og som er min Mariæs Fader; nei, min Herre, nei og atter nei!“

„De skal Intet forsværge, Madeleine, og ikke binde Dem ved nogen Sed. Lad høre, hvad det er, der binder Dem saa fast til denne Pjerre Thibout? Efter hvad jeg kan see, er det ikke synderligt gyldne Lænter.“

„Armod er ingen Brøde; min Mand arbeider efter Evne —“

„Og sælger Deres Tøi efter Evne, ja

det skal Gud vide, han anvender flere Dagsreiser paa at sælge det eneste Arvestykke, De har, det Eneste, der i denne Verden kan bevise Deres Afkomst til det fyrstelige Navn, Rang og Formue, De med Rette besidder, istedetfor at anvende sin Tid til nyttigt Arbeide."

"O, hvor De dog miskjender min Pjerre, det er det bedste Beviis paa, at De ikke kjender ham. Naar De vidste, hvilken Overtalelse det har kostet mig at faae ham til at stille sig ved Kjæden, istedetfor, som det først var hans Agt, at sælge den Staal der paa Hylben, det eneste Arvestykke efter vor fælles Moder, vilde De ikke tale saaledes."

"Salg og Salg, det er ligegyldigt; Deres Ord svækker jo ikke min Anklage imod Pjerre, at han heller sælger Tøiet end arbeider. Dog, lad Pjerre være som han selv vil, det er mig aldeles ligegyldigt, han er mig en aldeles uvedkommende Person i denne Sag. Jeg gjentager mit Spørgsmaal:

vil De følge mig til Deres Familie forat hente Navn, Ære og Formue eller ikke?"

„Kun naar min Mand maae følge med og dele Herlighederne med mig.“

„Ja, ja, jeg vil ikke trænge videre ind paa Dem idag — jeg kommer igjen imorgen, — dog, hvordan Deres Svar end bliver, maae De love mig ikke at sige det til Deres Mand, han er og bliver denne Sag complet ligegyldig. Godnat!“

„Godnat!“

Blandt Byens Beboere var Jacques Boudeau almindelig afholdt i sin tredobbelte Egenkab som Menneske, Borger og Embedsmand, thi han kunde virkelig henføres under de to sidste Categorier takket være sin Stilling som Byens eneste Skomager og Klokker. Den sidste Post var et Tillidsbrev, thi der var hverken forbundet „Gage! eller øvrige Emolumenter“ dermed;

ganste vist var der heller ikke forbundet
 snyderlig Uleilighed dermed, thi Klotkerens
 eneste Hverv bestod i at ringe Ave Maria
 om Aftenen og til Messe paa Helligdagene;
 det var dog heller ikke hans Skyld at han
 bestilte saa lidt, thi han havde saamænd
 gjerne timet fra Morgen til Aften, naar
 der blot kunde leevnes ham lidt Tid
 til at slaae en lille gemhytlig Passiar af med
 Pjerre Thibout efter Fyraften, thi Pjerre
 var hans eneste og følgerig bedste Ven.

I et Par Dage havde han nu maattet
 undvære Pjerrers Selskab, idet denne jo var
 reist til Milano, men nu kunde han ikke
 længer dæ sig, han maatte see sin Ven.

Da han var kommen hen til Pjerrers
 Hytte hørte han tunge Fodtrin nærme sig
 denne, og i den Tro, at det var hans Ven
 der først nu vendte tilbage, gif han den
 Kommende imøde.

„Er det Dig, Pjerre, det er mig —
 Jacques.“

„Nei, Jacques, det er ikke Pjerre, men Claude.“

„Hvad bringer Dig saa seent til Pjerres Huus?“

„Af, jeg formoder at en skrækkelig Ulykke er passeret.“

„En Ulykke! Tal, stynd Dig, jeg staaer som paa Gløder.“

„Her bringer jeg Pjerres Trøje og Hat med utallige Huller i.“

„Hvad Ulykke finder Du deri?“

„Disse Huller ere runde som om de kunde være frembragt ved Musketkugler, og det er kun altfor vist at Pjerre er bleven skudt.“

„Fortæl, hvad veed Du videre derom?“

„Af ja, det er som sagt kun altfor sandsynligt. For en tre Timer siden gik Pierros lille Jean her forbi og en fremmed Mand gav ham da en Seddel, som han paalagde ham ufortøvet at bringe til den østerrigste Forpostcommandeur, men han maatte sørge for at komme dertil før Pjerre Thibout;

Sean løb alt hvad han kunde, især da han, efter engang at have vendt sig om, saae Pjerre i Følge med en ældre Mand af et fremmed Udseende. Sean afleverede efter Ordre Sedlen til Commandeuren, der svarede, „det er godt.“ Da han havde forvisset sig om at Sean hverken kunde læse eller vidste det Mindste af Seddelens Indhold fik han Lov at gaae. Da han kom hjem til Pierro og fortalte hvor han havde været, hvilken Commisfion havde indbragt ham en heel Ducat, blev Faderen meget urolig og løb over til mig, forat høre min Mening derom, og desværre kunde vi ikke komme til andet Resultat, end at Pjerre af en eller anden Grund var bleven mistænkt og forraadt, maastee fordi han nylig havde været i Milano. Jeg løb da alt hvad jeg kunde og sneg mig derpaa ind imellem Forposterne, hvor jeg da til min Nædsel fandt Pjerrers Trøje og Hat, af ham selv saae jeg ikke det ringeste Spor.“

„Min Gud, det er kun altfor sandsyn-

ligt; hvad skulle vi sige til Madeleine; hun vil gaae fra Forstanden derover, thi jeg veed, at hun elskede Pjerre saa uendelig høit, hvortil der da ogsaa var Grund. Pjerre var en brav Karl, det er den Roes han ved sin Død skal have af mig."

"Hør Jacques, vil Du ikke paatage Dig, at bringe Madeleine Efterretninger, thi jeg veed med mig selv, at jeg vil buse altfor stærkt paa, Du derimod, der kjender hende bedre end jeg og som hver Dag taler med hende, vil bedre kunne finde en passende Anledning til at sige hende det. Gjør det, Jacques, hun vil da maaskee ikke føle Ulykken i sin hele Størrelse."

"Kun af denne Grund vil jeg paatage mig det sørgelige Erinde, hvorom Du beder. Naar, gaae da, Claude, i Guds Navn og kom hen til mig imorgen?"

"Ja det skal jeg. Godnat!" Jacques stal Pjerrers Trøje og Hat ind under sit eget Tøi.

„Er det Dig, Pjerre?“ spurgte Madeleine ved Vinduet, da hun hørte Nogen banke paa Døren, „er det Dig, min Ven?“

„Nei, Madeleine, det er mig, Jacques!“

„Saa seent! Pjerre er ikke hjemme.“

„Er han da ikke kommet tilbage fra Milano?“

„Jo, men han er gaaet bort for et Par Timer siden.“

„Hvorhen?“

„Ja, nu skal jeg lukke Dig ind,“ svarede Madeleine og lagde atter Marie i Buggen, hvorfra hun havde taget hende, forat lade hende mærke, at hun havde den sømmeste og kjærligste Moder, noget Barn kan finde.“

Naar Jacques ellers traadte ind i Pjerrers Hytte stete det med en Sang paa Læberne, og med et smilende Ansigt, nu var det anderledes; en slet skjult Smerte prægede

fig i hvert et Ansigtstræl, og den undgik da heller ikke Madeleine's Opmærksomhed.

„Min Gud, Jacques, hvad feiler Dig, Du er bleg, Du ryster.“

„Na, det er Intet. Du sagde før at Pjerre var gaaet for et Par Timer siden, hvorhen, hvorhen, Madeleine?“

„Egentlig burde jeg nok ikke fortælle det, men til Dig, Pjerres bedste Ven og Fortrolige —“

„Å, ja.“

„Hvilken Tone —“

„Madeleine, jeg veed allerede hvor Pjerre er gaaet hen.“

„Du?“

„Med en ældre Mand af et fremmed Udseende.“

„Min Gud, det veed Du.“

„Til Mantua.“

„Har Du talt med min Pjerre?“
o, siig det, jeg svæver i den strækkeligste Dødsangst —“

„Madeleine, Du — Du. — maae
være fattet, paa Alt —“

„Paa Alt! Hvad siger Du, Jacques,
tal, Du gjør Synd i at fortie Noget, o,
saa tal dog.“

„O, Madeleine —“

„Er min Pjerre bleven fængslet.“

„Af nei.“

„Saaet, o, min Gud.“

„Af nei.“

„Hvad er det da, o, saa tal.“

„Ikke jeg, men dette kan tale —“ sva-
rede Jacques bedrøvet og fremtog Pjerres
hullede Trøie og Hat.

„Min Gud, hvad seer jeg,“ streg Ma-
deleine, „Pjerres Trøi, o, nei, det er ikke
saaledes, det kan ikke være saaledes. Vel,
Jacques, vi maae tage feil, det er ikke
Pjerres Klæder, min Mand lever, mit
Barns Fader er ikke bleven mig berøvet,
saa haard kan Gud aldrig være bleven imod
mig.“

„Madeleine, sat Dig, lad Dig ikke

henrive af Smerten, fat Dig, hører Du, fat Dig."

Disse Ord „fat Dig“ gjød Olie til Ilden. Den ulykkelige Enke hengav sig kun altformeget til sin Smerte, ja saameget, at selv den nederdrægtige Skurk, paa hvis Angivelse Ulykken var skeet, maatte have følt Deeltagelse og angret sin Synd, hvis han havde overværet denne Scene. Hun rev sit Barn ud af Buggen, bedækkede det med sine brændende Kys, kastede det atter ned i den lille Seng og kyskede nu Pjerrers Klæder, medens Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder. Hun blev ikke træt af at raabe: „Pjerre, min Mand, kom tilbage, o kom tilbage."

Jacques var en daarlig Trøster, han formerede næsten Sorgen ved sine Taarer og Klagesufke, ja, han hengav sig til sin Smerte endnu længere end selve Madeleine, der endelig sank udmattet om paa en Stol og faldt i en blid, lægende Slummer, hvoraf han ikke nænnebe at ubrive hende.

Da han ikke vovede at forlade Hytten, naar denne ikke var aflaaaset, blev han siddende, til Madeleine atter vaagnede.

Sønnen havde styrket og lindret hende; med mere Ro og Fatning kunde hun nu omtale sin store Ulykke og høre Jacques Beretning om Pjerrres Død.

„Men hvem kan denne Spion have været,“ udbrød hun og stirrede et Dieblit hen for sig; „jeg har det, det er ham, ham og ingen Anden.“

„Hvem, Madeleine, hvem?“ udbrød Jacques, der følte sig ængstelig tilmode ved at see hendes Dine flamme og høre hendes lidenskabelige Udbrud; han frygtede for at Banviddet havde grebet hende. „Hvem, Madeleine, hvem?“ gjentog han, da hans Spørgsmaal forblev ubesvaret.

„Ah, ham den fremmede Herre, der vilde gjøre mig til Fyrstinde og skjænke mig Navn, Rang og Formue.“

„Madeleine, fat Dig, kom til Dig selv,“

udbrød Jacques nu fuldkommen overtydet om, at hendes Sind var forvildet.

„D, g seer endnu det skumle Smil, hvormed han sagde, at min Pjerre ikke vil komme saa snart, jeg hører endnu hans lumste og snedige Tale om min ulykkelige Mand, hvem han forgjæves vilde plette i mine Dine; det er ham, det kan ikke være nogen Anden.“

Den febrilske Ild der lyste ud af Madeleines Dine bevægede Jacques til at sige: „Stakkels Madeleine, læg Dig, skal jeg gaae over og hente kloge Mo'er Jeanne, hører Du, Madeleine, gaae tilfængs!“

„Laf kjære Jacques for al din Omhu, jeg er ikke syg, det forholder sig som jeg siger, nu skal Du høre.“

Jacques kunde ikke længer frigjøre sig for Tanken om Madeleines Sindsforvildelse ved at høre hende fortælle om den fremmede Herre, der havde lovet at føre hende til hendes rette Slægt, hvor der ventede hende Rang og Formue, hvis hun vilde forsaage

sin Mand. Den rolige Tone, hvori Madeleine talte, overbeviste dog Jacques om, at „der var Noget i det,“ isærdeleshed da Omstændighederne med Hensyn til hendes Optagelse i det Thiboutsts Huus vare ham velbekjendte.

„Og hvad vil Du nu gjøre?“ udbrød han endelig.

„Seg vil sige til ham: „Seg kjøber ikke Rang og Formue med min Mandes Liv. De er min Mandes Morder!““

„Nei, Madeleine, tal ikke saaledes; det vil Du jo ikke kunne bevise, og hvad skulde vel have bevæget ham til at volde Pjerrers Død, Pjerre havde jo aldrig gjort ham Noget, nei, saaledes skal Du ikke tale, Madeleine; husk, man skal aldrig gjøre et Menneske Uret.“

„Vil Du da, at jeg skal følge denne Mand, som, hvad Du end siger, og hvor meget der end kan tale for ham, i mine Dine dog staaer som min Pjerrers Morder?“

„Ja, for dit Barns Skyld.“

„Kan jeg ikke arbejde, er jeg ikke ung endnu?“

„Åh, Madeleine, Arbejdet hænger ikke paa Træerne i disse urolige Tider; troer Du da ikke, at alle de andre fattige Koner og Mødre her i Byen vilde arbejde, heller end at lide Nød? det Ord „vil“ maa altid følge med det Ord „kan“.“

„Man kan hvad man vil.“

„Tal ikke saaledes. Følg mit Raad, og luk ikke Dret for den Fremmedes Tilbud.“

„Og det raader Du mig til, Du som var Pjerrers eneste Ven?“

„Jeg vilde gjøre Pjerre i sin Himmel en daarlig Venstabsstjeneste ved at raade hans Enke og Barn til heller at lide Nød og døe af Elendighed, end at tage en Formue i Besiddelse, der retmæssig tilkommer dem og som kan gjøre dem lykkelige.“

„Dg hvad ville alle vore Naboer sige?“

„Lad dem spotte, som ikke have bedre Forstand; Ingen fortænter en Moder i, at hun søger at gjøre sit Barn lykkelig, tværtimod vilde Alle finde det slet, hvis hun med velberaad Hu styrtede det i Ulykke og Elendighed for hele Livet. Dg nu, Farvel, Madeleine, længere op ad Dagen seer jeg ind til Dig. Jeg skal ringe til Messe, det er jo Søndag.“

Da Pjerre ikke kom tilbage i Løbet af Dagen blev den sørgelige Formodning om hans Død forvandlet til den sørgelige Visshed; alle Byens Beboere, selv de som havde været meest misundelige paa Pjerre, bevidnede hans sørgende Enke deres Deeltagelse i saa rigt Maal, at Madeleine næsten segnede af Træthed med Besvarelsen af alle de mange Spørgsmaal, man fandt

paa at rette til hende, og blandt disse Spørgsmaal stod altid det „hvad hun nu vilde fange an“ i forreste Række.

Blandt de Personer som aflagde Besøg i Sørgehuset var ogsaa den fremmede Herre fra igaar, der paahjbestormede hende med Anmodninger om at følge sig, og Resultatet af hans ubarmhjertige Sluaen paa Moberstrengen i hendes Hjerte blev, at da Jacques senere i Løbet af Dagen kom forat høre „hvad det blev til“, Madeleine da fortalte ham, at hun havde lovet den Fremmede at følge ham om otte Dage.

„Deri har Du handlet brødt, nu er min Bekymring forsvunden.“

Jacques fik i Commission at sælge Hytten og at gaae til Kjøbstaden forat kjøbe Sørgetøi til Madeleine; men han var ikke nær saa heldig med det første Anliggende som med det sidste, da de urolige Tider ikke vare egnede til Eiendomsalg, tilmed da Lugano laae midt i Hjertet af Krigsskuepladsen; han fandt ingen Kjøbere til Huset

trods al anvendt Umage, hvilket Madeleine paaafjønede og belønnede ved at skjænke ham det, paa den Betingelse, at han skulde give hende det tilbage, hvis Ulykken skulde tvinge hende til atter at drage hjem, hvorom hun troede at have en dunkel Anelse. Jacques lovede at forvalte Eiendommen efter bedste Evne, et Løfte som hun vidste vilde blive holdt.

Luigi omgikkedes Madeleine i de mellemliggende otte Dage med den meest ud-
 søgte Høflighed og gjorde sig øiensynligt
 Anstrengelser forat vinde hendes Gunst.
 Men han mærkede dog altfor tydelig, at hun
 aldeles ignorerede ham og at hun hørte paa
 hans Complimenter med en Kulde, der næsten
 grændsede til Foragt. „Det bliver nok bedre,“
 sagde han til sig selv, „lad os blot først
 komme ud af denne forbandede Rede.“

Femte Capitel.

En Fader.

Madeleine og Maries Bortreise fra Lugano var, som ovenfor sagt, bestemt til om Søndagen og den lille Byes Beboere havde besluttet at lade Afreisen være saa glimrende som mulig. Der blev strøet Blomster udenfor hendes Hytte og paa Veien, og Byens unge Karle havde besluttet at følge hende tilhøst til Grændsen; trods disse Glædestilberedelser var der dog oprigtig Sorg i mange Hjerter ved Tanken om Skilsmisken, og da Jacques om Morgenens kom ned fra Kirketaarnet, hvor han havde ringet til Messe, var han ivrigt besjæftiget med at hørtrydde det endnu friske Spor af en Taarestrøm.

Jacques skyndte sig nu hjem til sin Hytte forat trydde lidt op deri, da Made-

leine havde sagt, at hun vilde komme hjem til ham, naar hun havde været til den sidste Messe i den Kirke, hvori hun var bleven døbt, confirmeret, gift og havde holdt sit Barn over Daaben, og hvor hun mangen Gang, ved sin Mand's Side, havde opsendt sine eenfaldige, men fromme Takkebønner til hendes himmelske Fader og Belgjører.

Med en Routine, der ikke vilde have gjort nogen Stuepige tilfamme, ordnede og puslede Jacques Alt i sin lille Hytte, forat den kunde være værdig til at huse Madeleine, der nu skulde hente sin Formue og Grevindetitel, inden sine Bægge. Medens han var sysselsat hermed bestjæftigede hans Tanker sig med at gjentælde i hans Erindring, alle de lykkelige Timer, han havde levet sammen med den ulykkelige Pjerre og hans elskede Viv, og Taarerne vædede paany hans Kind, efterhaanden som Minderne glede forbi hans Sjæls Dø. Han var saa fordybet i sine Betragtninger,

at han ikke cendsebe, at en Stemme flere Gange nævnebe ham ved Navn.

„Jacques, Jacques, hører Du ikke?“

Endelig hørte han Stemmen, men just ikke med det letteste Hjerter af Verden. Det forekom ham som han hørte en Røst fra Dødens Rige, og han foer sammen, uden at kunne gjøre sig selv Rebe hvorfor han egentlig gjorde det, og hvorfor han ikke turde vende sig om. Som god Catholik var han naturligvis en god Portion uvidende og overtroisk.

„Men Jacques dog! Kjender Du mig ikke? Men saa vend Dig dog om!“

Aldeles mekanisk og med klapprende Tænder og rystende Lemmer vendte Jacques sig om, og stod Ansigt til Ansigt med en Ven, han fuldt og fast troede landet i Evighedens Havn.

„Det er mig, Jacques! Men hvorfor stirrer Du saaledes paa mig? Kjender Du ikke din gamle Ven Pjerre igjen? Ah, jeg forstaaer Dig, Du troer, at jeg er et

Gjenfærd, et Spøgelse, saa maatte jeg da først døe, ikke sandt!"

„Er Du da ikke død? spurgte Jacques med en vis Naivitet, der dog var tilgivelig paa Grund af Situationens Besynderlighed og hans rodfæstede Overtro.

„Nei, ikke det Bitterste, men derimod dygtig træt,“ udbrød Pjerre, thi ham var det, og kastede sig i en Stol, „men hvorfor stirrer Du saadan paa mig, kom dog til Dig selv igjen og giv mig et Glas Vand, hvilket vel vil være et godt Overbeviisningsmiddel for Dig, eftersom Du vel aldrig har hørt, at Spøgelse og Gjengangere kunne være sultne og tørstige?“

Endelig kom da Jacques igjen til sig selv, dog følte han sig først aldeles beroliget, da han havde seet „Dødningen“ tømme et stort Kruus Ol.

„Men hvor har Du været saalænge, min Ven?“ udbrød han endelig, „har Du talt med Madeleine?“

„Nei, Jacques, jeg er kommen først

til Dig for at anmode Dig om at forbede Madeleine paa min Gjenkomst, da den pludselige Glæde muligviis kan virke skadelig paa hende, der vel i de otte Dage har troet mig død og derfor har svækket sig ved Sorgen, thi jeg veed, Jacques, at hun vil sørge ved min Død."

„Men hvorledes er det da gaaet til, at Du ikke er død?“ spurgte Jacques.

„Jh, det er jo meget simpelt at forstaae: fordi jeg var en Smule snildere end disse forbandede Østerrigere. Som Madeleine maaskee har fortalt Dig, bad en fransk General mig vejlede sig igjennem Bjergene til Mantua, hvis Styrke han havde faaet Ordre paa at udspeide. Da jeg altid har været opfyldt af Beundring for disse Frihedens Sønner, som ere komne hertil forat vriste Savoyen ud af den østerrigiske Drons gridske Klo slog jeg heller end gjerne til, og vi begave os paa Veien. Smidlertid maae en Forræder have været skjult et eller andet Sted, enten i eller ved min Hytte, og have

tilluret sig Generalens Fortælling, og vor Aftale, thi da vi kom til den østerrigste Forpostkjaede, vidste man der god Besked om hvem vi vare, hvilket bevisstes ved, at det Køverpaar paa Stedet gjennemborede den brave Roger, der styrtede om med de Ord: „Frankrig leve!“ Banditerne vilde nu i Lag med mig, men jeg var dem for rap til Fods og kjendte Localiteterne bedre end de. Jeg skjulte mig i en Klippehule, efter at have kastet min Trøie og min Hat fra mig paa Veien forat vildebe Forsølgerne; der var just ikke videre Værdi ved disse Sager, takket være de Streiffstud, jeg fik paa Flugten. Jeg forblev nu i mit Skjul, indtil Hungeren jog mig ud derfra og jeg har nu levet af at tigge hos Bønderne i flere Dage, indtil jeg endelig idag har vovet mig hertil, hvilket jeg ikke før har turdet af Frygt forat blive greben af Østerrigerne i mit Hjem; vel er det jo ikke ganske klogt, allerede ottende Dagen efter at vende tilbage, men Frygten for min Ma-

deleines Sundhed har overdøvet Fornuftens Stemme og bredet mig hertil. Jeg har dog, som sagt, ikke rovet at gaae lige hjem til hende, da den pludselige Overraskelse kan være mere skadelig end Sorgen, og Du maa derfor opbyde al din Guilddhed forat forberede hende paa Gjensynet."

Jacques slog Dinene ned og indtog en Stilling, der ikke kunde have været mere passende valgt, hvis han skulde have staaet Model for en Billedhugger eller Maler til Fremstillingen af den personificerede Forlegenhed og Forsagthed.

"Men saa tal dog —" udbroød Pjerre.

"Min Ven," begyndte Jacques stammende, "fat Dig —"

"Fatte mig, hvad skal det sige —"

"Madeleine —"

"Madeleine — fatte mig — men saa tal dog, hvad skal det sige?"

"Madeleine —"

"Gjæn Madeleine ... ah, skulde hun —"

nei, det vilde være slet at troe, ikke sandt, Jacques?"

Jacques udbrød forfærdet over Stilheden i Bennens Dine:

„Nei nei —“

„Det vidste jeg nok. Madeleine glemmer ikke sin Gød. Men saa tal dog, Jacques, hvad er der iveien, saa tal, spænd mig ikke paa Pinebænten længer.“

Jacques samlede hele sit Mod forat kunne fortælle Pjerre Historien om Madeleines Udsigter til at blive riig og mægtig, og at hun netop idag vilde drage bort, langt bort med sit Barn, forat tage sin Formue og sin Rang i Besiddelse.

Da Jacques havde endt sin Meddelelse skjulte Pjerre sit Ansigt i sine Hænder og sad saaledes en Stund overladt til sine egne sørgelige Betragtninger, som Bennen ikke havde Mod nok til at rive ham ud af.

„Farvel, Jacques!“ udbrød Pjerre endelig og reiste sig, „farvel, Jacques —“

„Hvorhen?“

„Langt bort.“

„Vil Du da ikke tale med Madeleine —“

„Nei, — det vilde være slet.“

„Slet siger Du?“

„Ja slet, Jacques, hører Du, slet! Jeg maatte være en nederdrægtig Usling, hvis jeg af lumpen Egoisme vilde beholde en Hustru og lade hende gennemgaae alle Fatigdommens og Elendighedens Qualer, naar jeg vidste at hun kunde faae det godt og lykkeligt, hvis jeg ikke var. Tro ikke, Jacques, at din Ven er en saadan Karl! Jeg forlader nu Lugano for stedsse. Jeg drager ud i Verden, ene og frændeløs, men med en Erindring i Hjertet, der vil holde mig oppe, der vil styrke mig i Modgangen, lindre mig i Nøden og trøste mig i Sorgen, nemlig Erindringen om Madeleine og Marie, min Hustru og mit Barn. Tanken om, at det gaae disse to Væsener, de Eneeste jeg paa denne Jord er knyttet til ved Bledets hellige Baand, godt, vil give mig Mod

og Styrke. Og nu, farvel, Jacques, Du har været en god og trofast Ven, tak, ræk mig din Haand."

Jacques nøjedes ikke med at række sin bortdragende ulykkelige Ven Haanden, men fastede sig heelt og holdent i hans Arme og trykkede ham til sit Hjerte; Diets Kilde, der den Dag havde faaet Smag paa at have frit Løb ned ad hans runde Kinder, strømmede nu atter rigeligt.

„Bort med al Forknythed, min Ven,“ udbrød endelig Pjerre, „huff, vi ere Mænd! Staaer Verden mig ikke aaben, har jeg ikke Kraft nok til at arbejde? og er der Grund til Sorg, naar jeg veed at de ere lykkelige? Nei, Jacques, Loddet er kastet! Fremad!“

Kraftige Hurraraab lode nu udenfor Hytten.

„Hvad bethder denne Uystighed?“

„Madeleines Afreise er jo bestemt til idag, og det er rimeligviis de unge Karle som nu bringe hende deres Hilsen; Messen

maa være forbi, og hun er paa Veien hertil, da hun har lovet mig at tage Afsted med mig og levere mig Nøglen til din Hytte."

"Hun kommer her?"

"Ja, og der seer jeg hende komme."

"Jeg skjuler mig heri Alkoven," udbrød Pjerre, og lod Handling følge paa Ordet. "Jacques, tilsværg mig ved Alt hvad der er helligt, at Du ikke vil lade Dig mærke med et Ord, at Du har talt med mig."

"Al, ja, jeg tilsværger det."

Med en vis Forlegenhed gif Jacques den indtrædende Madeleine imøde. Hun var klædt i dyb Sorg og Veemoden stod præget i ethvert af hendes Træk.

"Efter Løfte kommer jeg for endnu engang at hilse paa Dig, Jacques, og forat bringe Dig Nøglen til min Hytte. Du har lovet at vilde holde denne vedlige og jeg stoler paa dit Ord."

"Det kan De —"

„De? Før have vi altid sagt Du til hinanden, hvorfor nu denne fremmede Tone:

„Jeg er kun en fattig Bonde.“

„Og jeg er kun en fattig Bondekone, Jacques, jeg er vel paa Veien til Ære og Rigdom, men man skal ikke prale af det, man ikke besidder. Indtil nu er jeg kun Bonde — og hvis jeg ikke var Moder vilde jeg aldrig være Andet.“

„Det forekommer mig ikke at Du er rigtig glad, Madeleine —“

„Glæde, det er et Ord der herefter vil være fremmed for mig!“

„Lykken venter jo paa Dig, og vil modtage Dig med aabne Arme.“

„Ja, det som man almindelig kalder Lykke, Rigdom og Ære, men tro mig, den Lykke flytter jeg saalidt om, at hvis jeg ikke var Moder, og som saadan havde den Blygt at forskaffe mit Barn al den Lykke, jeg formaaer, satte jeg ikke min Fod udenfor Lugano.“

„Vilde Du da virkelig have haft Mod til at aflaae Tilbudet, den Fremmede gjorde Dig om at ledsage Dig til din rige og mægtige Slægt?“

„Ja, jeg vilde, Jacques; lad dem beholde deres Adelsstitel og Millioner, disse kunne dog ikke erstatte mig Tabet af min stakkels Pjerre. Ja, hvis han havde levet og skulde have deelt Lykken med mig, vilde det have været anderledes, nu er Lykken, som sagt, kun for mig et tomt Ord, en Glimmerblomst uden Duft.“

„Na, nu skal Du ikke tænke mere paa Pjerre; Du veed han var min eneste Ven og Du kjender mine Følelser for ham, men jeg kan dog ikke Andet end bebreide ham, at han saa letsindig forlod Dig forat styrte sig ind i Ulvens Gab.“

„Tal ikke saaledes, Jacques, at vi ikke skulle stilles som Uvenner. Var det end ubesindig, var det dog alligevel modigt gjort af Pjerre og det klinger ilde, at vi efter hans Død vilde forðømme ham fordi han har

vovet sit Liv for en god Sag, for sit Fædrelands Redning. Jeg er midt i Sorgen og Ulykken stolt ved at være Pjerrers Enke, og med Stolthed skal jeg fortælle hans Barn om dets Faders Mod og Opoffrelse, og om den hæderlige Død, han fandt for sit Fædrelands Skyld. Og Du skal see, Jacques, Marie vil føle sig stolt over at have havt en saadan Fader!"

Gardinet for Alcoven bevægede sig uden at Madeleine bemærkede det. Pjerre havde, trods sin Beslutning, Møje med at bekjempe sin Følelse og forhindre sig i at styrte sig i sin Hustrues Arme.

Jacques fortsatte Samtalen i det Haab, at Pjerre i Længden ikke kunde modstaae Kjærlighedens Magt — desværre forblev hans velmeente Forsøg uden Resultat.

„Troer Du, Madeleine,“ vedblev han saaledes, „at Du i de nye, storartede Omgivelser vil kunne faae Lov til at fortælle Marie, at hendes Fader kun var en simpel, fattig Bonde? Nei, Madeleine, din for-

nemme Slægt vil rimeligviis paatvinge Barnet en ny Fader af høiere Rang end Pjerre, og Marie vil aldrig faae at vide, at hun er født i Thibouts Hytte i Lugano."

"Ti, Jacques, ti, hører Du. Aldrig i Evighed tillader jeg at man paatvinger Marie en Fader forat give hende et andet Navn, aldrig i Verden, hører Du, aldrig. Som jeg svarede Vicomten vil jeg svare Enhver, der ikke synes at der er Klang nok i Navnet „Pjerre Thibout“, at der ikke klæber noget Urebeligt eller Uhæderligt derved, men at det tværtimod er baaret af en Mand med det ædleste Hjerte, ædlere end mangan høifornem Greves eller Vicomtes. Mit Barn vil alle Dage hedde Marie Thibout, ja, den Frier der engang vil vove at sætte et fortrydeligt Ansigt op ved at høre, at Maries Fader kun var Bonde, han vil paa Stebet blive viist bort, selv om baade hans og Maries Hjerter skulde briste derved."

„Den naadige Herre venter!“ sagde en Baban af en Tjener ind ad Døren, henvendt til Madeleine.

„Alt, jeg maa da afsted. Farvel, Jacques, farvel, ræk mig din Haand, o, hvor det er tungt at skulle skilles fra dem man hele sit Liv har kjendt og holdt af, uden at vide, om man oftere vil komme til at trykke deres Haand, eller høre deres Stemme. Græd ikke, Jacques, husk, Du er en Mand. Og nu Farvel, farvel — —“

Madeleine skyndte sig ud af Hytten, for ikke at følge den gode Jacques' Exempel.

„Madeleine!“ udbrød en Stemme efter hende, men hun hørte ikke sin Mands Røst.

Han vilde gaae efter hende, men betænkte sig og udbrød hulkende:

„Farvel, min Lykke — farvel mit Haab, — farvel, mit Alt, — o, Alt

i Verden hvad jeg har elsket — far-
vel . . .“

„Trøst Dig, stakkels Pjerre,“ ndbrød
Jacques, der havde Nød nok med at trøste
sig selv.

„Jeg er fattet, Jacques. Hører
Du Bognens Kullen? Hører Du Kaa-
bene „Madeleine og Marie leve!“? —
Ja, Madeleine og Marie leve . . .
Luft . . . Luft . . . Jeg maa bort . . .
Fremad!“

Sexten Aar efter.

Sjette Capitel.

En Moder.

Revolutionens Tid var forbi; Blodet var forlængst istørknet paa Guillotinen, Frankrigs indre No var atter bragt paa ret Kjøl ved Keiserens Energie; han holdt Statens Tømme med en Jernhaand i en Fløils Hanske.

Det var Keiserens hemmelige Dnske at see sin nye Throne omgivet af gammel Udel; men de franske Udelsmænd, der nu havde slaaet sig til No i de Lande, hvorhen Emigrationen havde drevet dem, havde ingen videre Uyst til at vende tilbage til Paris, tilmed da man almindelig antog at Keiserdømmet kun var et lille Mellemspil inden

Revolutionens blodige Dramas anden Act begyndte. Keiseren indbød derfor italienske Adelsmænd til sit Hof, hvor flere driftige og driftige Ulykkeriddere gjorde gode Forretninger.

Blandt disse befandt sig Grev Luigi Vermicati, der beboede et storartet Hotel i Nærheden af Tuilleriesne, hvorhen han daglig sthyrede sine Fjed, da han haabede efterhaanden at sætte sig saaledes fast i Keiserens Gunst, at en lille Tabouret i Conseilet ved Keilighed kunde nyde den Ære at blive besat af ham.

Grev Vermicati var en Mand paa ca. 40 Aar, hvilket hans ungdommelige Udseende for endeel modsigde. Greven var en smuk Mand og gjorde derfor almindelig Ulykke, især hos Hofdamerne, som følte sig smigrede ved en virkelig Adelsmands Complimenter, da de selv vare af borgerlig Herkomst ligesom deres Fædre, Mænd og Brødre, Napoleons Generaler og Marstaller „fra Gaden“.

Greven beboede som sagt et prægtigt Hotel og førte et glimrende Huus. I hans Saloner saaes Diebliffets meest fremragende Mænd af alle Stænder, Diplomater, Krigere og Kunstnere. Greven var uhyre rig, en Rigdom man tilskrev hans Kone, der nok var af fornem italiensk Herkomst, skjøndt Røgtet mumlede om at hun i sin Tid ikke havde været Andet end simpel Bondekone i Savoyen.

Røgtet havde Ret. Den naadige Grevinde Vermicati havde virkelig i sin Tid været gift med en Bonde, med hvem hun havde en Datter, der nu var adopteret af Greven.

Madeleine Thibout var virkelig bleven Grevinde; hun havde opoffret sig for sit Barns Skyld og ægtet den Mand, der havde forskaffet hende hendes tabte Titel og Formue.

Hun kunde dog aldrig glemme Pjerre; hvor hun gik og stod saae hendes Sjæls Die hans elskede Billede og tidt traf Gre-

ven hende i at græde over den Tabte, hvilket naturligviis ikke forbedrede deres alt andet end glædelige Samliv.

Ligeoverfor Verden viste Greven og hans Gemalinde hinanden alle Tegn paa al mulig skylbig Agtelse, men i Genrum, under fire Dine, yttrede de et uforsontligt Had ligeoverfor hinanden.

Grunden hertil var Marie, den unge Comtesse, Mabelleines Barn af første Egteskab, ikke fordi at Marias Opsørsel gav Anledning til Uenighed, men fordi Greven paatog sig en saadan streng Mine ligeoverfor Barnet, at Moderen troede at skylde Pjerre at sætte sig derimod af al Formue.

Ligesaa behagelig og smilende som Greven kunde være ligeoverfor Fremmede i Salonerne, ligesaa tyrannisk og brutal var han i sit huuslige Liv, og mere end een gang havde han ligeoverfor sin Gemalinde forglemt det Hensyn, han idetmindste skylde sig selv at tage, naar han satte saamegen Priis, som han gjorde, paa at være en

Adelsmand ei blot af Ord. Madeleine taalte alle Ydmøggelser og alle Krænkelser med ægte qvindelig Resignation; kun naar Grevens Raahed gik ud over Barnet, flygtede Resignationen — og den flygtede desværre temmelig tidt. Marie mærkede dog aldrig noget til denne sørgelige Uenighed, thi hvergang en Storm var brudt løs og Greven afgav nye Beviser paa sin mindre adelige og ædle Tænte- og Handlemaade, befalede Madeleine sin Datter at gaae, og først naar Døren var lukket efter denne, tog Moderen sit Barns Parti, desværre ikke til eget Bedste.

I den sidste Tid var Forholdet imellem Greven og hans Gemalinde blevet værre end nogensinde før, og den uskyldige Marie var atter den ufrivillige Anledning dertil. Faderen vilde nemlig gifte hende bort til en gammel Baron, hvilket Moderen paa det Bestemteste modsatte sig af de Grunde, hun en Dag udviklede i en Conference

med Greven, — en Samtale, vi her skulde forsøge at gjengive.

„Det bliver, som jeg har sagt,“ udbrød Greven. „Marie skal lægge an paa at fange Baronnen i sit Garn.“

„Hr. Greve, er det en Udtryksmaade, hvor Talen er om et ganske ungt Barn? Marie er jo kun sexten Aar gammel.“

„Na, hun er jo fuldvoksen.“

„Hr. Greven har ikke altid de samme Anstuelser, lader det til.“

„Na, fordi jeg strengt iagttager de Pligter, jeg har som Fader imod hende, behøver jeg ikke at glemme, at hun ligeoverfor Andre er mere end et Barn.“

„Gjør det, Hr. Greve, hvad Deres Giftermaalsproject angaaer, og jeg vil være Dem inderlig taknemmelig derfor.“

„Fru Grevinde, hvor ofte skal jeg sige Dem, at Deres Bønner, Deres Takfigelser og Deres Anstuelser ligeoverfor min Villie ere aldeles uden Betydning?“

„De glemmer, Hr. Greve, at Marie ogsaa er mit Barn.“

„Nei, ingenlunde, det husker jeg kun altfor vel.“

„Hr. Greven har ganske vist Ret, man mærker kun altfor vel, at Marie ikke er Deres Datter. Men dette er mig derfor en desto større Spore til at vaage over mit Barns Bee og Vel, og jeg vil af yderste Evne sætte mig imod en Forbindelse, der ikke er overeensstemmende med Marias eget Onste og mine Forbringinger til en Svigersøn.“

„Bærfaaartig, sæt De Dem kun imod, Grevinde, men det bliver dog saaledes, som jeg har besluttet det. Marie bliver Baron Tripeauds Hustru — det tilsværger jeg Dem!“

„Og jeg tilsværger Dem, at hun ikke bliver det. Er Baron Tripeaud — denne gamle Podagrapatient — en Mand for min unge og smukke Datter; kalder De det et passende Parti, Hr. Greve —“

„Ja, naturligviis.“

„Ja naturligviis fordi De derved vil betale Hr. Baronen noget af den Gjæld, Rhygtet siger at De staaer til ham i —“

„Min Frue —“

„Ja, Hr. Greve, saaledes taler Rhygtet og Rhygtet lyver ikke. Hvor ufattelig det end er mig, at vi behøve at staae i Gjældsforhold til Nogen, betvivler jeg dog ingenlunde Rhygtet, efterat have seet med hvormegen Interesse De omfatter Hr. Baronen, en Interesse, der nu synes endog at skulle gaae ud over mit ustyldige Barn.“

„Jeg føler mig hæbet over Deres Insinuationer, min Frue.“

„Det betvivler jeg ingenlunde, det er den sædvanlige Phrasé, hvormed man pleier at undskyldé sine Feil, jeg har heldigviis levet forlænge til ikke at kjende den Art Talemaader.“

„Talemaader? Tro endelig ikke at jeg gjør mig den Uleilighed at bruge „Talemaader“ naar jeg taler med Thibouts

Enke, ha, en født Vicomte Vermicati
skalde gjøre Undskyldninger ligeoverfor en
Bondekone!"

"Hr. Greven glemmer, at min Her-
tomst er ligesaa ædel som Deres, men det
er ikke om mig, at Taler er; den gjælder
mit Barn, og jeg forsikrer Dem, at om
De end har noksaamange Grunde og For-
pligtelser til at vise Baron Tripeaud denne
Tjeneste, indvilliger jeg dog aldrig, i at De
sælger mit Barn; Marie ægter ikke Ba-
ron Tripeaud!"

"Ja, ja vi faaer at see. Jeg gjennem-
skuer klart Deres Mening; det er naturligt
Deres Onste, at Marie skal sammenkobles
med denne Vindspiller af Lieutenant, der i
den sidste Tid har faaet Indpas her i Hu-
set, hvorfra jeg dog snart skal vise ham
Vinterveien."

"De mener Lieutenant Roger? Nu-
vel, De har gjættet det, det er mit Onste
at Marie skal ægte Sønnen af den brave
Mand, der faldt ved min Pjerrers Side."

„Bevares, hvor det er rørende, hvis Lafontaine levede endnu, skulde jeg have givet ham det til en af hans Romaner, Gud, hvor det vilde klinge kjønt: „Marie og Ernest eller de sammenfoblede Dueunger“, — desværre realiseres Romanen ikke min Frue —“.

„Jeg siger som De: „Vi faae at see“. Jeg giver aldrig mit Samtykke til at Marie ægter Tripeaud eller nogen Anden end Ernest, og det tilsværger jeg Dem i min stakfels, forklarede Pjerrers Navn.“

„Ja, vi ville ikke mere strides herom; dertil finder jeg Dem for ringe. Endnu idag tilskriver jeg Hr. Baronnen at min Datter indvilliger i at ægte ham.“

„Ja, et Brev er heldigviis ingen Bielsesattest.“

Dg hermed endte denne Conference.

Den Baron Tripeaud, hvorom Talen dreiede sig var ikke af Adels, hans Baroni

laae i hans Pengesække, som han havde faaet fhldte ved fede Armeeleverancer. Han var en Magerkarl af renefte Vand, en af de ædle Sjæle som ikke nøies med at udplyndre de ulykkelige Offre indtil Pinnetet, men som ogsaa tage dette med og endda see efter Mere.

At Madeleine ikke vilde have, at hendes Datter skulde ægte denne gamle udlevede Gnier er naturlig nok, selv om hun ikke havde havt andre Planer med Hensyn til Marie. Baronens Physiognomi talte altfor stærkt imod ham. —

Efterat den ovenfor bestrevne Conference havde fundet Sted og de to frigsførende Magter hver især havde truffet sig tilbage til deres Fæstninger — alias deres „indre Gemakker“ — ringede det meget stærkt paa Klokken, og Tjeneren Gustave aabnede Døren for en Person med et ubehageligt Udseende, men hvis hele Maade at være paa røbede Verdensmanden.

„Er Greven hjemme, Gustave?“

„Nei, Hr. Marcel.“

„Na Snak, det veed jeg jo bedre!“
 replicerede „Hr. Marcel“, idet han slog sig
 paa Lommen.

Hvor Penge dog kunde forvandle Alt
 og Alle! Den brøstige Tone som Monsieur
 Gustave havde anvendt gif strax over i en
 anden Dur, det storsnubede Ansigt gjorde
 et forceret Tilløb til at see ud à la Engel,
 ja selv Ryggen blev som af en usynlig
 Magt tvungen til at gjøre en dyb For-
 bøining.

„Nu skal jeg see om Hr. Greven er
 tilstede!“

„Nei gjør Dig ingen Uleilighed; jeg
 vil ikke tale med ham.“

„Hvorledes?“

„Eh! Her har Du først en lille
 Napoleond'or — pæn Mønt — vil Du
 saa til Gjengjæld laane mig et pænt
 Dre?“

„Hvem kan nægte Hr. Marcel noget?“

„Nei, især naar Hr. Marcel flaaer

paa Kommen! Naa naa, min Ven, bliv ikke mut — vi ere jo alle Menneſter! Hør nu til!”

„Jeg er lutter Dre!”

„Nuvel da. Hvorledes ſtaaer det ſig med Grevens Giſtermaalproject?”

„Ah, om den unge Comteſſe?”

„Ja naturligviis, ſelv vil han vel neppe gifte ſig igjen. Altsaa, hvorledes ſtaaer det med Giſtermaalprojectet. Skal Baron Tripeaud ſaa have hende eller ikke?”

„Jeg troer nei; der har netop været en ſtormende Scene imellem Greven og Grevinden.”

„Som Du overværede?”

„Gjennem Nøglehullet!”

„Ah, jeg ſeer Du er en Fyr, man kan anvende. Hvorfor troer Du nu ikke at det bliver til noget?”

„Grevinden ſatte ſig beſtemt derimod og ſkjøndt Greven er en meget ſtreng Mand troer jeg dog, at hun gaaer af med Seiren.”

„Det var ikke saa vel.“

„Hvorledes?“

„Intet. Her har Du en Ducat til! Vil Du herefter hver Dag, ligemeget hvad Tid, aflægge mig en skriftlig Beretning om status quo, saa skal jeg belønne Dig rigelig derfor. Anvend dine Høresandsfer vel og glem Intet.“

„Det skal være mig en sand Fornøjelse.“

„Farvel!“

„Farvel, Hr. Marcel!“

Hr. Marcel var Baron Tripeauds Bogholder og Raadgiver, og han gjorde sig grundet Haab om engang med Tiden at komme til at arve ham. Som en Følge af dette Haab var det saa naturligt, at han — bemeldte Marcel — ikke saa med videre gunstige Blikke til det projecterede Giftermaal, hvilket han derfor af al Evne

vilde og skulde forpurre. Vi have seet, hvorledes han underkjøbte Grevens Tjener, og med de Underretninger, han haabede at erholde, troede han at skulle tilintetgjøre det fine Bæv, Greven havde spundet forat blive af med en streng Creditor.

Madeleine havde arvet en uhyre Formue, som hun dog havde at dele med sin Datter. Over denne Part af Formuen, paatog Luigi sig at raade som Formyndere, hvilket Madeleine dengang ingen Betænkkeligheder havde ved at tillade, da Vicomten var den personificerede Elskværdighed og Redelighed. Hun kom imidlertid seent til den sørgelige Erfaring, at hvor store skjulte Talenter, hendes Hr. Gemal end besad, eiede han dog ikke Talent til at bestyre nogen Formue, og med Skræk og Angst for Fremtiden havde hun hørt Tale om en stor Gjæld, hvormed Greven var behestet, — en Gjæld der ikke kunde skrives fra Livets Nødvendigheder, men som maatte have

et andet Ophav, hvilket den ogsaa virkelig havde, nemlig „det grønne Bord“.

Vi have allerede tidligere seet, hvorledes Greven havde været hengivet til Spil; denne skrækelige Tilbøielighed var naturligvis voxet i enorm Grad fra det Dødsblik, han havde en Formue at disponere over, og han satte glatvælf Alt paa eet Kort. Ofte havde han bethdeligt Held med sig, men som det jo almindeligt er Tilfældet, stod Bindingen ikke i Forhold til Tabet, og Resultatet blev ofte, at naar han om Morgenens forlod Spillesalene, ikke alene havde tabt de Penge, han havde hos sig, men ogsaa havde stiftet store Laan for hvilke han udstedte Bexler og andre Gjældsforfkrivninger.

Det var især Baron Tripeaub, der tog imod disse Bærdipapirer, og skjøndt Summen stedse voxede, var han dog altid lige villig til at tage dem, da han jo ansaae Hr. Greven forat være meget „fin“,

som det hedder i det tekniske Magerkarlesprog.

Madeleines Formue var forlængst smeltet bort, det vil sige den rørlige Deel deraf; Hotellet hvori de boede, stod jo aldeles urørt, og det var denne Omstændighed, der bevirkede, at Luigi stedsse kunde gjøre Penge. Han havde fast besluttet, ikke at stille sig ved Hotellet, og heller at laane sig frem og forskrive sig til Satans Agenter her paa Jorden, Dhr. Bøder og Grælere, end at gjøre dette.

Om det var Baronens Agt ved disse enorme Laan efterhaanden at faae Greven saaledes i sit Net, at Hotellet, hvortil han, (Baronen), havde en særdeles om Tilbøielighed, aldeles kunde blive hans visse Bytte, skulde vi lade staae hen; Skinnet var ialtsald stærkt imod ham.

Hvor letfindig Luigi end var, bar han dog ikke sin Gjæld med noget videre let Sind. Han indsaae tilfulde, at han aldrig vilde være istand til at rede sig ud af Ba-

ronens snedige Væv ved ordinaire Midler, og han maatte derfor forsøge de extraordinaire. Først spillede han som en Rasende, men da det er bekjendt, at Ivrighed ødelægger Spilleheldet, (idet den kolde Beregning, der er nødvendig, gaaer aldeles tabt, naar Ivrigheden kommer til) er det en Selvfølge, at han tabte bethdeligt mere, end han vandt, saa at Bøxegjælden steg, istedetfor at blive mindre. Nu maatte han hitte paa en anden Udvei, hvilket var let for ham at gjøre, da han besad en høi Grad af Combinationsevne. Det varede derfor ikke længe, før han havde udruget sit skumle Ægteskabsproject. Fra sit Spilleliv havde han bragt i Erfaring, at Baronnen var en stor „Dameven“, og han satte en vis Stolt-
 hed i paa sine gamle Dage at kunne være saa uimodstaaelig, som Damerne ved „det grønne Bord“ berømmede ham for at være, NB. naar han hørte derpaa. Denne „svage Side“ agtede nu Greven at benytte til sin Fordeel. Først berørte han aldeles en pas-

sant det saare Passende i, at en Mand med Baronens Fortjenester valgte sig en Livsledsagerinde i den høiere Sphære, og da han mærkede, at dette kilbrøde den borgerligfødt Baron i Sjælen, blev han ved at anslaae denne Streng saalænge, til Tripeaud en Dag udbrød: „Gifte mig, det er jo meget godt Hr. Greve, men hvor faaer man den meget omtalte Brud fra? De siger selv, at jeg skal vælge mig en saadan blandt Aristocratiet, men jeg kommer tilfældigviis ikke i andre Saloner end denne.“ (Spillesalen).

„Enhver, De henvender Dem til, Hr. Baron, vil naturligviis strax sige ja, og enhver Mand vil sætte en stor Ære i at blive Deres Svigerfader. Jeg kjender en Greve, som oftere har udtalt sig for mig i denne Retning.“

„Ah, en Greve, Hvem, hvad er det for en Greve?“

„Oh, De kjender ham saare godt.“

„Nei, paa Ære —“

„Kjender De da ikke mig, Hr. Baron? Jeg tænker ofte: „hvilken Hæder og Lykke maatte det ikke være for din Datter at blive en saadan Mand's Hustru, en Anskuelse som min Gemalinde, den naadige Fru Grevinde i fuldt Maal deler —“

„Og den naadige Comtesse?“

„Er en lydig Datter, Hr. Baron! Dog behøvede vi neppe at anvende Tvang eller Overtalelseskunster i dette Tilfælde, thi enhver Dame, der seer Hr. Baronen, maae jo useilbarlig blive aldeles charmeret i Dem! Oh, jeg Nar, som staaer her og fortæller Dem Sligt, det hører De jo hver Dag af vore Skjønne her ved Bordet.“

Facit blev, at Hr. Baronen blev indbudet hjem til Greven, hvor han gjorde sig kjendelig Umage for at behage den sextenaarige Skjønhed, der dog tilfældigviis og uheldigviis ikke lod til at stjøtte Stort om den gamle Podagrists

Courmagerier, hvilket han dog ikke syntes at bemærke.

Syvende Capitel.

En Beiler.

General Roger, der offrede sit Liv for Fædrelandet, havde som vi vide, været gift med en Pige af borgerlig Herkomst, og som berøvedes ham, efterat hun havde skjænket ham en Søn.

Ernest var bleven sat i Pension i Paris medens Faderen gik til Italien; da Generalen var falden ansaae Napoleon, paa hvis Bud den Tapre havde vovet sit Liv, sig forpligtiget til at gjøre noget for Sønnen, og paa sin Bekostning lod han ham opdrage og opvise og senere indsætte i Artilleriskolen i Chalons. Her gjorde han saa gode Fremfribt at han neppe sexten

Nar gammel blev udnævt til Souslieutenant. I forskjellige Træfninger, hvor han var med, gjorde han sig bemærket ved de samme hæderlige Egenstaber, som havde udmærket hans heltemodige Fader, saa at hans Navn ofte nævnedes i Rapporterne til hans Bøns og Beskytters store Glæde. Alle ved Hoffet saae i den unge Roger en vordende General og da Hoffolk have et skarpt Øie for hvem som ere i Yndest paa allerhøieste Steder, behandlede de ham med udsøgt Opmærksomhed.

Blandt de mange Steder, hvor Ernest kom var ogsaa Grev Vermicatis Huus og det var ovenikjøbet et af de, han helligede meest Opmærksomhed, hvilket ikke alene var en Følge af, at han her befandt sig hos en Dame, der havde talt med hans Fader saa Dieblitte før denne faldt; (Madeleine lagde som vi vide, aldrig Skjul paa at være Thibout's Enke) men ogsaa befandt sig hos en Dame, der havde gjort et mægtigt Ind-

tryk paa hans unge Hjerte, hvilket Marie ubevidst var kommen til.

Det var saa ikke besynderligt at Marie havde gjort et stærkt Indtryk paa hans Hjerte. Hun var en høi, velvoxen Pige med fiint og ædelt Ansigt, med dybe blaa Dine og et sageret gyldent Haar, ret som om hun var en Nordens Datter og ikke et Sydens Barn. Hendes Formue havde sat hende istand til at tilegne sig alle de Færdigheder og Kundskaber, man dengang forbrede af en ung Pige af fornem Fødsel. Hun tegne og malede og skrev nydelige Smaavers, hun sang og spillede, reed og dansede, var bevandret i sit Fædrelands skønne Literatur og talte Italienskt som en Romerinde. Men hvad hun især havde tilegnet sig og som overstraaede alle hendes glimrende Evner tilsammen, var den Hjertensgodhed, den Barnlighed og den Venlighed, der ikke alene lyste ud af hendes Dine, men ogsaa lyste ud af hendes hele Optræden. Enhver der saae Marie maatte indrømme,

at forsaavidt en Engel kan tænkes med et menneskeligt Pphysiognomie, kunde det ikke være ædlere og skjønnere end hendes.

Marie var naturligviis overordentlig feteret og Gjenstand for alle de unge Dandys og gamle Belluystningers fade Smiger og gamle Courmageri. Ung og uerfaren, som hun var, tog hun alt for gode Varer, og tænkte ikke paa Muligheden af, at man havde andre Hensigter med sine glatte Ord, end at sige hende noget Smukt. Hvormeget det end behagede Barnet at see sig som Midtpunct for al denne Smiger og al denne Hædersbeviisning, følte hun dog en sær Tilbøielighed for En, som tvertimod de Andre forholdt sig aldeles passiv og ikke streg sig hæs med tomme Complimenter. Hans Optræden var høflig uden at være flau og krybende, og hans Tale var dannet og ærbødig uden at være vammelsød; Marie følte sig ubevidst hendraget til denne aabne og ærlige Charakter og gjorde derved den gamle Talemaade Fyl-

dest, at Børn ad Instinctets Bei altid klynger sig til de Edle og Ufordærvede.

Var Ernest end paa sin Side kold og tilbageholdende, manglede der ham dog ikke paa Ald i Hjertet, tværtimod det stod i lys Rue; men han forstod at skjule den saa godt, at Ingen mærkede det. Det troede han ialfald, men en Moders Die seer klarere end en Elsker troer.

Madeleine havde med hemmelig Glæde bemærket den fremspirende Tilbøielighed imellem de Unge, og istedetfor at bekjæmpe den, opflammede hun den endmere ved stedse at give Ernest og Marie Leilighed til at være sammen og til at lære hinandens gode Sider at kjende. Hun anslog ogsaa til sit Maals Nærmelse, Pietetens Streng i de Unges Bryst, ved at fortælle dem om deres Fædres Død ved hinandens Side hiin sørgelige Løverbagasten, og hun sporede snart de gavnlige Virkninger af denne Tactik. Grunden til at Madeleine saa ivrigt arbejdede for en Forbindelse imellem

disse to Børn, hvad der maastee vil forekomme Mange besynderlig, var den, at hun havde bragt i Erfaringen, hvilke Planer Greven havde for angaaende Marie, Planer, hun følte sig forpligtet som Moder til at bekjæmpe af al Magt.

Vi have seet, at Greven ikke lod til at synes godt om Ernests stadige Kommen der i Huset; men han turde dog ikke aabenbart vise ham Døren, da den unge Rogers Indflydelse hos Keiseren kunde blive til hans — Grevens — Skade. Grunden hvorfor Luigi frygtede at støde Keiseren for Hovedet var Frygten for, at denne skulde tillade hans Ublevering til Italien, hvis hans Forbrydelser der engang skulde komme for Dagen, hvilket jo ikke var saa umuligt. Greven havde ogsaa en anden Grund til ikke at vise Ernest Winterveien. Ved ganske vidst ufornuftige Antydninger af Madeleine, som gjennem Nøglehullerne havde fundet Vej til Domestikernes modtagelige Ører, var

man falden paa den Tanke, at Greven vidste lidt mere, end han burde om den egentlige Sammenhæng med General Rogers Snigmord; Luigi, der frygtede for at denne Forestilling skulde komme for Keiserens Ører, hvilket var eensbetydende med hans, Grevens, Dødsdom, turde ikke støde Ernest fra sig, da dette let vilde give Anledning til Omtale, saa at den gamle Rogers Død kunde komme paa Bane derved. Luigi besluttede derfor, ved hemmelige Midler at stille sig ved sin Plageaand, som han kaldte ham, og da det ikke manglede Skurken paa Combinationsevne fandt han snart paa et brugbart Middel, som vi ville lære at kjende i det Efterfølgende.

Ottende Capitel.

Droffeludfken.

Ved Enden af Gaden d'Lambre laae dengang vor Fortælling foregik et uanseeligt lille Huus; det havde kun een Etage men to Indgange, idet den ene førte ind til et Par jmaa Bærelser, og den anden til en rummelig Hestestald, hvori der dog nu kun var een Beboer, der smadskede saa høit i sin Krybbe, som om den vilde erstøtte et heelt Duzin Ridelsesfællers lystige Gumlén.

Naar vi sige Ridelsesfæller da skeer det ikke, for dermed at injuriere, at den gamle „Marengo“ var en ynkværdig Slabning, tværtimod, den havde det bedre end sine Standsfæller, men Ulykken var at der ikke hørte Meget til at have det bedre end disse, thi hvilket usfelt Liv er ikke faldet i Droffelhestens Lod. Fra den aarle Morgen og

ofte til langt ud paa Matten til næste Morgen maa den trave og trave Paris igjennem, kun tildeelt saamegen Frihed som det er høist nødvendigt for den at have til Fodring og Bastning, ja ofte seer man den kjøre med Muleposen paa og levnes ikke Tid til ordentlig at indtage sit Foder, der er mere Hø end Hakkelse; kommer dertil at den idelig „opmuntres“ ved raa Rudskes velvillige Bidskeslag vil man indsee, at der er god Grund til at kalde den en Lidende. Bemeldte „Marengo“ havde det som sagt bedre, om det var fordi den var Rudsks Privateiendom og eneste Hest skulde vi lade være usagt, men Factum er, at han pleiede Dyret med næsten en Moders Omhed. Uagtet hans Kaar vare saadanne, at han ikke godt kunde undvære en Fortjeneste, hvor ringe den end var, nægtede han dog ikke saa sjældent at kjøre, naar han saae, at „Marengo“ var træt og mødig. Medens de andre Fiacrekudste i Reglen først kjøbte Brændeviin til dem selv og bagefter, hvis

der blev Noget tilovers, Foder til Hestene, sørgede „Marengos“ Eier altid for, at den først havde Noget at tygge paa, før han havde Noget at bide paa. Hvad dens Ydre angik blev der ogsaa sørget godt for den; medens man baade dengang og nu kan see snavsede Dg trave for snavsede Bogne, fremtraadte „Marengo“ og dens betroede Equipage altid med det meest straalende Ydre. Kostebe det end lidt Uleilighed, bragte det dog ogsaa Kudsten lidt Fordeel; han kjørte nemlig i Reglen kun for distinguerede Personer, Saadanne, hvem det ikke blot er om at gjøre, at komme op at kjøre, men som ogsaa tage nogen Notits af Kjøretoiets Udseende og Behagelighed. Der var ogsaa en stor Fordeel ved at benytte Nr. 86. Kudsten mødte altid paa Secunden og hvad der var bedre, han mødte altid ædru. Aldrig saa man ham beskjænklet, eller — hvad der er almindeligt med den Slags Folk, — skjændes og slaes med andre Kudste, hvilket atter havde til

Følge, at hans Klæder og personlige Dyde altid var i bedste Velgaaende. —

Medens „Marengo“ i Stalden smadser gemhytlig paa sin noget smalle Kost, sadde to Mænd inde i et af de smaa Værelser i en livlig Discours.

Den Ene var en ældre Mand iført Pariserfiacreklubsternes reglementerede Frakke. Hans Ansigt var ædelt og mildt, trods de dybe Furer, som Sorgen og Tiden havde begavet det med.

Den Anden var en noget yngre Mand, iført en Værreblouse, der var endeel mere hvid end den egentlig behøvede at være, idet den nemlig var fuld af Gibbstøv; ved at see lidt nøiere paa hans aabne, velvillige Ansigt gjenkjendte man snart en af de talrige Gibsfigursælgere fra Daierue.

Disse to Mænd førte deres Huusholdning sammen, assisterede paa den bedste Maade af en Madame af ældre Datum; hun havde faaet det ene, inderste lille Værelse forat passe de to Ungkarle, og hun gjorde

det med en saa uegennyttig Iver, som om hun havde faaet hele Tuillerierne for sin Uleilighed og ikke et lille, uhyggeligt Kammer, der var vis à vis med en Hestestald. Dog, Mo'er Martha, som hun kaldtes, var ikke bedre vant, hendes Mand havde selv været Droffekubst og eiet den Bogu, som „Marengos“ Besidder nu kjørte med. —

Fader os lytte til de to Mænds Samtale, der kun er bleven afbrudt ved at Mo'er Martha har præsenteret for dem to Spølkumer af en Drif, som hun kalder Caffe, men som ved en nysigtig chemist Undersøgelse sandsynligviis vilde faae et andet Navn.

Droffekubsten gjenoptog først den afbrudte Traad.

„Hvad er det for en Mand?“ spurgte han.

„Na, jeg veed ikke; han saae lidt mystisk ud og havde just ikke noget Gefjes,

der kunde friste en ung Pige til at bede om et Kys."

"Han var altsaa ikke saa heldig som Du —"

"Spasmager —"

"Hvorledes indlebede han sin Samtale?"

"So det gik meget naturlig til. „Goddag", sagde han, og jeg svarede, „Goddag min Herre."

"Na Herregud, lad nu være med de Budsmagerier."

"Stille min Ven, ingen Afbrudelser! Altsaa: „Goddag", sagde han, og „Goddag, min Herre," svarede jeg. — „Hvad koster den lille Bandit, Du har der paa dit Brædt?" — „Bandit? Hvad mener De, min Herre?" — „Den Figur der med det skjæve Been." — „Det skal være Jesusbarnet, min Herre," svarede jeg indigneret. — „Den hellige Moder tilgive mig min Dristighed, men kunde hun ikke føde os en anden Frelser end en som denne, saa skulde

hun heller have ladet være!" Og med det Samme grinede den Hedning og frængebe sin væmmelige Mule op til begge Dorer. Da han saae, jeg blev lidt gnaven i Ansigtet, sagde han. „Naa, naa min Ven, hvad koster saa din Figur?" og slog sig paa Lommen. „Femten Sous, gode Herre." „Her er tredive min Ven," — „Vil Herren da have to?" — „Vorherre bevares, jeg har saamænd nok af een," svarede den Hallunk. — „Vil Herren da have en Napoleon i Tilgift?" — „Nei, jeg vil hverken have det Ene eller det Andet, jeg vil derimod bede Dig om en Tjeneste?" „Mig, Herre?" — „Ja, kom med mig over i denne Port." Og saa tradsfede vi over i en Gadedør. —

„Naa og hvad saa?" udbrød Droskestubsten utaalmodig over denne lange Indledning.

„Har Du Hastværk?"

„Nei —"

„Ja, vil Du saa behage at være ro-

lig. Altsaa, vi trådte over i Døren.
 „Hør Du,“ begyndte Herren efterat have
 rømmet sig nogle Gange, „Du kjender jo
 det halve Paris?“ — „Det hele, min Herre,
 der er ikke en Ghyde, uden at jeg kan finde
 den i Bælmørke.“ „Du misforstaaer mig,
 naar jeg siger „jeg kjender det halve Pa-
 ris,“ mener jeg at kjende de fleste Beboere!
 Altsaa, Du kjender jo det halve Paris?“
 — „Naa i den Forstand, ja saa kjender
 jeg en god Bunte Menneſter.“ — „Ogsaa
 nogle Slagsbrødre?“ — „Ja, flere end
 een.“ — „Ogsaa Nogle som give sig af —
 hm, — hm, — med at — hm, hm, at ud-
 dele en Lusſing for Betaling?“ — „Kan
 nok være!“ — „Maaskee ogsaa Nogle,
 som ikke ere bange for at bruge —
 hm — hm — Kniven?“ — Jeg saae
 paa ham, som om jeg stod foran en
 Mand, der var falden ned fra Maanen.
 Denne Bestuen af hans Indigheber gene-
 rede ham øiensynlig, thi han udbrød i en
 vrispen Tone: „Naa, for Gandsen, saa svar

dog." — „Hvem er det, Herren vil have expederet — ?" — „Ah, maaskee Du selv befatter Dig med den Art Smaacommissioner?" — „Vorherre bevare mig for Sligt!" udbrød jeg atter ligesaa indigneret som før, da han gjorde Griin med mine Kunstværker — „Naa, det vedkommer ikke mig. Sagen er, at der eksisterer en vis Lieutenant Roger —"

„Lieutenant Roger? Roger?" udbrød Droste-Rudstén og foer iveiret, „en Lieutenant Roger? Skulde det være muligt?"

„Behag at tage Blads, Høistærede," loe Gibseren og fortsatte atter, da hans velvillige Indbydelse var efterkommet, „Herren sagde altsaa: „der eksisterer en vis Lieutenant Roger; denne Fyr vilde jeg gjerne have ryddet af Veien paa en saadan Maade, at Ingen mærkede det.""

„Ha, hvilken Skurk!" udbrød Rudstén og slog i Bordet, „og hvad svarede saa Du?"

„Troer De jeg er af den Slags?"

og dermed gif jeg atter over ved mit Bol-
værk."

"Du er et Fæ!"

"Et Fæ? Skulde jeg have sagt Ja
og slaaet et vildfremmed Meeneste ihjel?"

"Nei, men Du er et Fæ alligevel.
Du skulde have hidkaldt en Gensdarm og
ladet Fyren transportere til Stationen —"

"Nei Tak, min Ven, det vilde være
en net Historie at blive rodet ind i saa-
danne Sager; nei, maae jeg bare være
fri —"

"O, dit Fæ, nu gaaer Manden hen
til en Anden, der er villigere end Du —
der gives desværre Folk nok af den Cali-
ber — og inden Aften tæller Paris maaskee
en brav, ung Mand mindre. Men det skal
ei stee!"

"Hvorledes vil Du forhindre det?"

"Jeg gaaer lige til Politichefen og an-
giver, hvad Du har sagt, og ved Hjælp af
Signalementet skulle vi nok faae Fingre i
Fyren —"

„O, nei, jeg beder Dig —“

„Der nytter ingen Bønner. Har Du forsømt at gjøre din Pligt som Christen og Menneske, saa vil jeg ikke gjøre det!“

Med disse Ord reiste Kudsten sig og tog sin Kasket ned fra Bæggen.

I det Samme bankede det paa Døren.

„Hvad nu?“ udbrød Kudsten fortrædelig og raabte i en noget ublid Toneart: „Kom ind!“

En ung Herre traadte ind i Stuen. Han var iført en lang Militairkappe, der i Forbindelse med hans besporede Rideskøvler røbede Soldaten.

„Træffer jeg Eieren af Drosken Nr. 86 her?“

„Det er mig, min Herre.“

„Jeg er kommen for at give Dem en Douceur for udvist Ærlighed.“

„Hvorledes?“

„Jeg kjørte forleden i Deres Vogn fra Marly til Boulognestoven og glemte da

jeg steg ud min Tegnebog paa et af Sæderne."

"Naa, det er den, jeg fandt —"

"Og afleverede paa Stationen. I Betragtning af, at Urligheden i denne Tid bør belønnes dobbelt, er jeg ilet herhen, forat bede Dem modtage denne som Douceur."

Han udtog en hundrede Francs Note, som han rakte Rubsken.

"Jeg kan ikke modtage denne Belønning, min Herre. Jeg har kun gjort min Pligt, og skal ikke have Penges derfor."

"Hvilken Snat, hvem gjør Noget for Intet i vore Dage?"

"Skulde jeg maaskee modtage Noget for Intet? nei, min Herre, giv De Deres Penge, hvis De har formange af dem, til den første den bedste Almisjesøger — jeg hverken kan eller vil modtage dem —"

"Sandelig, min gode Ven, De er et psykologisk Under og passer kun daarligt

til deres Stand og Opholdssted. Hvorlænge har De været Rudst?"

„Et halvt Aar, min Herre —“

„Det maae jeg troe, De har ingen Routine! Hvad var De da før?“

„Soldat, min Herre, Dragon, en rigtig Hugaf —“

„Ei ei, ogsaa jeg er Dragon. Saa har Du da været med ved Marengo?“

„Det skulde jeg mene, men det var mit sidste Slag. En djævelblændt Mustetfugle saarede mit ene Been og en anden saarede min stakkels Hest. Siden den Tid have vi Begge taget Afsked af den militaire Tjeneste.“

„Er Du decoreret?“

„Ja, min Herre, Keiseren har selv givet mig dette Kors!“

Med disse Ord fremtog Rudsten et af Grevlegionens Kors, som han havde skjult paa Brystet, og som han heftigt tryllede til sine Læber.

„Hvorfor bærer Du det skjult, Gamle?“

„Rudstefavaien er en daarlig Uniform for et Ridderkors, min Herre.“

„Na, gamle Kar, det er ikke Uniformen, der bærer Korset, men det er Manden! Naa, vil Du saa ikke have denne Seddel?“

„Nei, min Herre, giv De den til Invalidernes Fond.“

„Det lover jeg Dig, min brave Ven. Hør, jeg kunde have lyst til en Dag at tale med Dig; jeg var selv med ved Marango og holder af at tale med Folk, som have seet denne storartede Bataille med egne Dine. Kom altsaa en Dag hjem til mig, og kan jeg nogenstunde være Dig til Tjeneste, skal det mere end fornøje mig. Og nu farvel! Her har Du mit Kort.“

Den Fremmede gif.

Rudsten, der vist ikke kunde læse Skrift, bad sin Ven, Gibseren, der havde været et stunt, men deeltagende Vidne til denne Scene, om at thde Runerne paa Kortet.

„Sh, der staaer jo Lieutenant Roger.“

„Lieutenant Roger! siger du, — giv
 hid —“

Og Pjerre Thibout kysede det for
 ham hellige Navn og vædede Körtet med sine
 Taarer.

Claude listede sig ud af Hytten.

Pjerre Thibout sad endnu en Time
 efter med Hovedet støttet i sine Hænder og
 stirrede paa det Kört, hvis Paastrift han
 vel ikke kunde læse, men som han dog vidste,
 bar hans faldne Vens Navn.

„Lieutenant Roger!“

Var denne unge Mand virkelig en Søn
 af den General, der var falden i Bjergene,
 ved hans — Pjerrers — Side? Dette
 Spørgsmaal bestjæftigede den gamle Bete-
 rans Tanker.

Han kastede et Blik tilbage paa sit Liv,
 et Liv, der kun havde været fuldt af Mod-
 gang og Kamp, fuldt af Sorg og fuldt af
 Lidelse. Fra det Dieblif, han hiin Søndag

havde luffet Claudes Dør efter sig, var
 Glæden vegen fra hans Sind, og Ingen
 havde seet et Smil kruse hans Læber.
 Uagtet han var ung af Aar havde Mod-
 gangens Storme graanet hans Haar og
 furet hans Pande, hans Gang var vakkende
 og den før saa stærke Haand var rystende
 og famlende som et Barns. Hans Dine
 vare bleve svækkede af Graad, thi Man-
 dens Taarer ere mere salte og bittre end
 Qvindens — han var i et Gæt og Alt en
 Olding trods sine 40 Aar. Saaledes havde
 Sorgen knuget den stærke Mand til Jor-
 den! Der gif ikke en Time paa Dagen
 uden hans Tanker vare hos dem — de to
 Bæfener, han elskede høiere end alt Andet
 her paa Jorden — sin Hustru og sit Barn.
 Han elskede dem høiere end sit eget Liv, thi
 dette agtede han saa ringe, at han oftere
 stod i Beraad med sig selv, om han ikke med
 eet eneste Slag skulde gjøre Ende paa sin
 usle Tilværelse og i Slagene havde han mere
 end engang stillet sig saaledes til Skive for

Fjendens Rugler og Hug, at han kun kunde takke Skjæbnen eller Guds vaagende Haand for sin Frelse. Medens saamange usle og feige Soldater, som krøb i Lø naar det gjaldt, alligevel bleve tilintetgjorte, og saamange unge og livsglade Mænd af den ubøielige Skjæbne blev udkaaret til Dødens Offer, slap han, den Livstrætte, fri — fri til ny Sorg, til nye Lidelser.

Hvis han nogenfinde havde betvivlet, at der var et Forsyn, der havde ham i sin Varetagt, maatte denne Tvivl vige for Kjendsgjerningernes Magt.

Inden vi forlade dette Afsnit ville vi kaste et Tilbageblik paa Claudes Liv.

Som vi vide havde den skikkelige Kongs lovet Madeleine at forvalte hendes Huus saaledes, at hun kunde flytte ind i det igjen, hvis Skjæbnen engang stulde gaae hende saaledes imod, at hun atter maatte

tage tiltakke med den bestedne Hytte i Lugano. Claude var flyttet ind i Huset, men kun for en stakket Stund. Istedetfor, som han havde troet, at Pjerrers Hytte vilde trøste ham i Sorgen over at have mistet sin bedste Ven, vakte den, tvertimod ny Sorg hos ham, idet hver enkelt Gjenstand ligefrem mindede ham om Tabet og fyldte hans Sind med Veemod. Han holdt det kun ud i en Maaned, og besluttede da at reise til Paris, hvor han haabede at spørge Nødt om Pjerre. Han fik Hytten med hele dens Indhold solgt og glædede sig over sin Forretningsevne, idet han meente at have gjort en god Handel. Han forvarede Pengene omhyggeligt til han engang skulde træffe Madeleine, hvem han da vilde give dem tilligemed Sølvdruffestaalen, som hun, mærk- værdig nok, havde ladet staae tilbage i Hytten.

Han traf dog ikke Madeleine igjen, derimod traf han en Dag hendes Pjerre, kjørende en Droffe gjennem Rivoligaden. Han løb

efter Bognen, standsede den og inden en Minut
 vare de forbausede Spadsferende Vidne til
 at Kudsten steg ned fra Bukken og om-
 favnede og kysede en anden Mand. Siden
 den Tid vare Pjerre og Claude uadskillige.
 De sloge deres Pjalter sammen, som de
 sagde, og kjøbte den lille Hytte for Made-
 leines Penge. Claude havde alt forlængst
 opgivet den ædle Stomagerprofession og havde
 lagt sig efter Gipsfigurhandelen, der nok
 ikke var saa aldeles ueffen, efter hvad han
 selv fortalte. Han havde Plads ved en
 af Quaierne og gjorde navnlig gode For-
 retninger med Søfolkene der.

Efter dette lille Tilbageblif paa Claudes
 Liv og Levnet gaae vi atter over til vor
 Fortællings Fortsættelse.

Niende Capitel.

En Stimand.

„Seg maa blive ham qvit for enhver Priis,“ sagde Grev Vermicati, idet han tankesuld gif frem og tilbage i sit elegante Cabinet. „Men hvorledes? Deri stikker Knuden!“

De meest beshynderlige Planer krydsede hinanden i Grevens opfindsomme Hjerne. Snart vilde han hemmeligt angive Roger for at være Ven af det faldne Kongedømme, snart vilde han opkjøbe Gjældsfordringer paa ham og lade ham arrestere indtil Maries Formæling med Tripeaud var fuldbragt, og atter snart vilde han see at faae ham fra Paris ved at anmode ham om at besørge en lille Forretningsreise for sig. Men alle disse Planer bleve snart fortrængte af andre, indtil endelig en Idee

havde sat sig saaledes fast, at Luigi ikke mere kunde slippe den ud af Hovedet.

Resultatet af denne Overveielse var, at han greb sin Hat og ilede ud i Byen.

Efterhaanden som han gik fastnedes og modnedes Planen hos ham og han kom tilsidst til det Resultat, at der intet bedre Middel var til Diemedets Opnaaelse, end det her fundne.

Dette Middel bestod i, at han vilde leie en Mand til at overfalde og dræbe Ernest, hvilket ganske vist vilde koste endeel Penge, men paa den anden Side for bestandig vilde skaffe ham den forhadte Frier fra Halsen.

Hvor stor Skurk Luigi end var, savnede han dog Mod nok til at sætte denne Scene iværk, og først efter lang Kamp med sig selv bragte han det saavidt, at han turde henvende sig til en Mand, der stod og folgte Gibsfigurer ved en af Quaierne. Han formaaede dog ikke strax at gaae lige

løs paa Sagen, men inblebede denne ved en Handel om en lille Christusfigur.

Resten kjende vi. Claude var ikke den Mand's Søn, der for Penge lod sig bevæge til at gjøre et Menneſte den mindſte Fortræd, endſige berøve Noget Livet, og han afflog derfor Tilbudet paa den bratte Maade, der ſiden bevirkede at den ellers godmodige Pjerre i en lidt hidſig Tone kaldte ham for et Fæ.

Medens denne uheldige Debut ſandſynligviis vilde have bevirket, at mange Andre havde opgivet Toret, bevirkede dette Uheld tværtimod, at Luigi blev endmere faſt i ſin Beſlutning, og med en Driftighed, der ſtod i bethdelig Modſtrid med hans tidligere Uſikkerhed, gif han lige hen til en ſtor Kuldrager, og ſatte ham ſtrax ind i Sagen med ſaa, men vægtige Ord. Kuldrageren, der var af den Art Perſoner, ſom ikke behøver at frygte forat bethynge deres Samvittighed med Noget, eſterſom de ikke har ſaadanne Luxusgjenſtande ſom Hjerte og

Samvittighed, slog strax til, og den strategiske Plan blev aftalt i det inderste Rum af en Kneipe, som Greven med sit jesuitiske Balgsprog: „Hensigten helliger Midlet“, for Die, havde beceret med sit Besøg.

Greven begjærede en lille Karafon god Vin og nogle Skrivematerialer, og medens Kuldrageren drak, skrev han følgende Epistel:

„Hr. Lieutenant Roger!

En Dame, hvemt De ikke er ligegyldig, ønsker en kort Samtale i aften; Familieforhold tillade ikke en Sammenkomst i hendes Hjem, hvorimod hun bestemt skal være Kl. 10 paa Hjørnet af Bartholomæusgaden, paa den Side, hvor Plankværket er. Fordøm ikke en Dame, fordi Kjærlighedens Røst er stærkere end Pligtens Stemme!

Marie L.“

„Det skal gjøre sin Virkning!“ udbrød

brød Greven fornøjet til den drukkende Kuldrager. „Han løber os lige i Hænderne!“

„Er det da nu ogsaa Herrens ramme Alvor at jeg skal kilbre ham med min Kniv?“

„Herregud, Maud, er det noget Nytt for Dem, at et Menneske kan staae et andet iveien?“

„Nei, minsjæl er det ei, nei! der ere Mange som have staaet mig i Veien, som jeg har —“

„Som De har —“

„Ja, lad det være godt, det bliver nu min Sag. Lad os nu faae klar Besked paa Tingene. Naar den unge Fyr kommer i Aften skal jeg fare ind paa ham —“

„Nei, ikke saa plumpt, min Ven. De kan jo aldeles rolig gaae hen og spørge hvad Klokken er, og medens han tager Uhret frem kan De jo maale hans Hals' Tykkelse med begge Deres Hænder, og dermed kan jo den Historie være afgjort —“

„Naa, jeg skal altsaa qvæle ham —“

„Ja, det bliver vist det Bedste, thi hvis De bruger Kniven er han istand til at skrige, hvad jo let kunde faae ubehagelige Følger. Nei, at qvæle, det er fornuftigt!“

„Ja, ja, da, men naar saa det er bestilt?“

„Gaa løber De bort og træffer mig mig her, nei — det er dog bedre, jeg selv er med, De kjenber jo heller ikke Knægten —“

„Det Hele er nu meget vel, men De har endnu ikke talt et Ord om hvad jeg skal have for min Uleilighed.“

„De kan jo selv bestemme Vilkaarene; Arbeidet er imidlertid meget let, thi han har vist ikke mange Kræfter til at staa imod med.“

„Ja, det er jo min Profit og rager ikke Dem, gode Herre. Naar jeg expederer Fyren ud af denne syndige Verden, er det

jo Dem aldeles ligegyldig, om han har været stærk eller ikke!"

"Naa, ja, ja, hvad skal De saa have?"

"Naa, tusind Francs tænker jeg."

"Tusind Francs!?"

"Er det forlidt, godt, saa totusind, jeg er slet ikke storagtig og tager hvad jeg kan faae."

"Jeg vil hverken give Dem eet eller totusind Francs for det Stykke Arbeide; troer De, jeg har fundet mine Penge paa Gaden, at jeg skulde offere saamange Francs paa at faae ryddet et Menneſte af Veien, hvis Død ikke indbringer mig en reel Gevinst af en eneste Sous."

"Rager inte mig, gode Herre; man slaaer ikke Folt ihjel, uden at man har Profit deraf; jeg er inte født igaar skal jeg sige os."

Luigi mærkede altfor vel, at Fyren ikke lod sig tinge med, og da han hverken vilde eller turde afbryde Forhandlingerne, slog han til efter nogen Parlamenteren, og lovede

Stimanden de tusinde Francs, ja, han maatte mere end love dem, thi Kuldrageren, der formodentlig vidste, at Loven er ærlig, men Holden besværlig, forbrede dem ubetalt forinden, hvilket Greven da ogsaa gik ind paa. Forinden Mordet skulde udøves, kunde han faae Pengene, som Greven skulde tage med sig ved det Stævnemøde, disse to Sturke fastsatte.

„Marie T., Marie T.“, hvem kan det være?“ udbrød Ernest, efterat have læst det for ham mystiske Brev flere Gange igjennem. Han lod sine Damebetjendtskaber passere Revue for sig, men uden noget Resultat, da han ikke kunde erindre sig nogen gift Dame, hvis Navn svarede til det opgivne Mærke, thi en gift Dame maatte det være, derom lod Ordene „Pligtens Stemme“ ingen Tvivl være tilbage. Han speculerede og speculerede, men var og blev

lige Klog og opgav tilfids at tænke mere paa dette Brev, der sandsynligviis kun var skrevet i den Hensigt, at gjøre Løier med ham. „Mig skal Ingen dog narre!“ sagde han bestemt, „jeg kan ogsaa være snu!“

Hvormeget han end gjorde sig Umage forat troe, at dette Brev, som sagt, kun var skrevet forat fixere ham, vendte den Tanke dog vedblivende tilbage hos ham, at der dog muligviis kunde være Alvor paa Bunden deraf. Det var klart, at Damen maatte være gift, thi hun havde jo ikke alene benyttet Ordene „Pligtens Stemme“, men ogsaa berørt visse „Familieforhold“, som forbød hende at modtage ham i sit Hjem om Aftenen Kl. 10. Men paa den anden Side vakte disse Ord dog ogsaa andre Forestillinger hos ham. Der var noget Paasaldende i, at en gift Kone, der ikke Kl. 10 turde modtage ham i sit Hjem, alligevel saa seent om Aftenen turde færdes alene paa Gaderne og det oveniljøbet i et saa berhygtet Qvarteer som det var, hvori

Bartholomæusgaden laae. „Hun maae dog være ugift,“ tænkte han videre, „hun er rimeligviis toungen af sine Forældre til at elske en Anden, hvad hun ikke kan bringe over sit Hjerte og det er derfor hun vil være døv for „Pligtens Stemme“. Men hvad vil hun da? En Bortførelse, — Guds Død, det var ikke saa ilde!“

Denne nye Tanke førte atter en ny „Revue“ med sig, og nu fandt han, hvad han ikke før havde kunnet finde: en Dame paa hvem Mærket „Marie T.“ kunde passe.

„Det er hende!“ udbrød han, „jeg Dosmer, at jeg ikke strax kunde indsee det!“ —

„Marie Thibout venter mig, jeg skal komme!“

Dagen var forlængst veget Bladsen for sin Twillingesøster, hende der bebuder sit Komme ved Stjerne- og Vøgteflin. Regnen

væltede ned i Strømme og jog de enkelte Mennesker, hvem Forretningerne ligefrem tvang til at være udenfor Hjemmet, ind i Porte og Gadedøre. Desto mere paafaldende var det at see en Herre, ovenifjød et en elegant flødt Herre, gaæ frem og tilbage paa Hjørnet af Rivoligaden uden at ændse Regnen og Blæsten.

Han lod ikke til at være i det bedste Humeur, hvilket ikke var saa besynderligt, da et saadant Veir kan jage det gladeste Sind Bøkker ivold. Det var dog ikke Uveiret, der bragte ham til at brumme, hvad vi ville erfare ved at spidse Dre lidt.

„Mon han ikke skulde komme! Na hvad, han skal jo fortjene Penge, og det ovenifjød mange Penge. Han kommer nok, men hvornaar? Nu mangler Klokken kun ti Minuter, og Ernest er vist allerede paa Pletten. Ha, mit Blod syder i mine Aarer ved Tanken om mit Forehavende! Vil det lykkes, er han Manden forat gjøre det

bristige Coup? Han saae stor og stærk nok ud til det, og har vel før befattet sig med den Slags Forretninger. Men hvor kan han dog blive af?"

Klokken slog Ti paa det nærliggende Taarn, men endnu var den længselsfuldt ventede Kuldrager ikke arriveret. Greven var som ude af sig selv af Raseri, og med høie Eder bebreidede han sig selv at have henvendt sig til en Person, om hvis Redelighed og Paalidelighed han ikke havde nogen Erfaring.

Giv Dig tilfreds, Luigi, der kommer jo din Staldbroder nede i Gaden, Du kan endnu høste Frugt af din nederbrægtige Sæd!

„Sei, I Lømler, vil I staae, sei, hi, hi, . . . de fordømte Been . . . hi, hi, Deres Gefærlighed, har De nogenfinde været ude at seile, hi, hi, det er overmaade gemhytligt, hi, hi!“

Stimanden havde druffet Courage i den ædle Drif man kalder Brændeviin og

var bleven saa modig og kraftig, at han neppe kunde staae af lutter Mod og Kraft.

„Men Gud, Mand, De er jo drukken!“

„Druknet, nei gode Herre, vel er jeg fugtig baade ud- og indvendig, men jeg er dog ikke druknet endnu, hi, hi. Hvordan skulde jeg saa fortjene de hundige tusinde Francs? Hi, hi, lad os nu først faae fat i Mønten, gode Herre.“

„Nei, saa maatte jeg nok være ligesaa beruset som De er, hvis jeg vilde give Dem Pengene forud —“

„Hi, hi, vil De snyde?“ udbrød Stemanden og accentuerede det sidste, stygge Ord saa stærkt, at Luigi blev baade rød og bleg derved.

„Saa tie dog, Mand, er De gal —“

„Hi, hi, gal, fordi jeg vil have mine suurterhvervede Penge!“ raabte Kuldrageren.

„Saa tie dog for Fanden, her ere jo Pengene —“

„See, see, det kan jeg lide, det er

ogfaa mit Balgsprog: „Pengene paa Bordet“ hi, hi.“

Luigi traf nu Kuldrageren ind i en Porthvælving, og leverede ham en Palle Banknoter, som Fyren meget gravitetist puttede ind imellem Foret paa sin Kuffet.

„See faa,“ udbrød han endelig, „nu staaer jeg til Deres agtede Tjeneste!“

„Godt, følg mig.“

Fra Rivoligaden til Bartholomæusgaden, var et Qvarteers Bei, saa Klokken var næsten bleven halv Elleve, da vore Skurke naaede det til Mordet bestemte Sted.

„Han er gaaet!“ udbrød Luigi, da han kunde øine det Plankværk, ved hvilket Ernest var sat Stævne. „Jeg er jo reent udbedraget!“

„Hi, hi, jeg syntes, De sagde før, jeg var fuld, det lader dog til, at jeg kan see bedre med mine fulde Dine, end De med Deres ædrue! Kan De ikke see den Fyr, der staaer derovre indhyllet i sin Kavai?“

„Hvor, hvor?“ udbød Luigi ivrig.

„Der, ligeoverfor Planteværket —“

„Ah, ja, det er ham!“

„Nu ta'er De vel ikke feil, gode Herre, for det vilde jo rigtignok være lidt ubehageligt, hvis jeg gif feil af Huusnummeret og puttede min læckre Kniv ind i imellem et Par uskyldige Ribbeen.“

„Tage feil? skulde jeg ikke kjende den Laps, der hver Dag vender efter min Datter, jo, min Ven, jeg kjender ham altfor godt. Nu rask! Kniven frem — stjrt Dem over ham —“

„Godt, det skal være gjort i en Haandevending, hi, hi, jeg er en øvet Ratteslaaer, hi, hi —“

„Skynd Dem nu bare —“

Uagtet Kuldrageren sagde „Jeg iler“ gif han dog ganske langsomt henimod sit Offer, der stod ubevægelig under en Løgte, tæt indhyllet i sin Kappe. Det var øiensynligt, at han ventede Noget, da Ingen vilde stille sig paa Gaden i et saadant

Beir, og tilmed under en Vøgte, fra hvilken Vandet rislede ned i store Strømme.

Kuldrageren, der lod til at være Mester i Alt hvad der ikke buede, flentrede ganske roligt forbi den Ubekjendte, og saae ikke engang paa ham. Først da han var kommen lidt forbi vendte han hurtigt om, og var i eet Spring inde paa Livet af den Ulykkelige, hvem han gav flere voldsomme Knivstik indtil han styrtede om paa Gaden, badet i sit Blod..

Hans Raab om Hjælp blev først hørt da Snigmorderne vare flygtede hver til Sit.

Som et underligt Spil af Stjæbnen eller Tilfældet kan anføres, at Den, der var udseet til at myrde Ernest Roger var den samme Jean Pierro, der hiin Aften havde overgivet den stjæbnesvangre Angivelse om General Roger til den østerrigste Forpostcommandeur.

Jean og Greven havde dog ikke gjenkjendt hinanden.

Tiende Capitel.

Fortfættelse.

„Triumph!“ udbrød Greven, da han var kommen hjem, „nu er Balspladsen min.“

Om det var af Glæde herover at han gittrede over hele Legemet, eller det skyldtes andre Marsager skulle vi lade staae hen, vist er det, at han kun med rystende Haand formaaede at nedskrive følgende Billet til Tripeaub:

„Hr. Baron!

Den eneste Hindring for Deres Forbindelse med min Datter er nu hævet, idet Hr. Lieutenant Roger, for hvem Grevinden var særdeles passioneret, iasten har mistet Livet ved en ulukkelig Hændelse. Hvormeget jeg end beklager den unge, talentfulde Mands tidlige Død, er jeg

dog saa egoistisk at føle en vis indre Tilfredsstillelse ved nu i alle Maader at kunne bevidne Hr. Baronen hvor høit jeg statter og elsker Dem.

Luigi Vermicati."

"Statte og elske en saadan Herre, ha, nu maa jeg lee, han maa være mere dum end det ellers er tilladt sliq en Borgerspjalte at være!"

Brevet blev strax sendt afsted med Gustave, der dog først afslagde Hr. Marcel en lille Bisit forat lade ham kjende Indholdet, hvilket skete paa den ganske ligefremme Maade, at Brevet blev aabnet og igjen forseglet med Grevens Signet, af hvilket Gustave havde skaffet et stoffende Aftryk.

"Har De hørt den Ulykke, der er passeret med Ernest Roger?" spurgte Greven Madeleine et Par Minuter efterat det ovenfor citerede Brev var skrevet og afsendt.

„Ulykke?“ udbrød Grevinden i en Tone, der mere røbede Nysgjerrighed end Deeltagelse.“

„Ja, jeg har faaet Meddelelse om, at han iaften er bleven myrdet paa Hjørnet af Bartholomæusgaden.“

„Hvad Tid?“ udbrød hun i en endnu mere paafaldende nysgjerrig Tone, der kun slet harmonerede med den Bestyrtelse, Greven havde ventet at træffe.

„Hvad Tid?“ gjentog Luigi, „formodentlig for ikke længe siden!“

„Herregud, det stakels unge Menneſte. Kom, lad os gaae ind og berette Marie det Paſſerede!“

Greven udbrød et Ja, der frit oversat ſagde det Samme ſom „Heller end gjerne“ og ilede ind i Dagligstuen.

Han havde neppe aabnet Døren, før han bleguede og bævede over hele Legemet, ſom om han kunde have ſeet et Phantom, et Spøgelse.

Erneſt ſad lyslevende ved Maries

Side i allerbedste Velgaaende og Lob til at more sig kostelig over Noget, hans Elskede havde sagt; han cændsede neppe, at Greven traadte ind, saa bestjæstiget var han med at lee.

„Han er ikke død!“ udbrød Greven og sank ned paa en Stol og aftørrede Sveden af sin Pande.

„Hvem, kjære Fader?“ udbrød Marie, og ilede hen til Greven, der langtfra syntes at være tilfreds med de Kjærtegn, det hvide Barn ødslede paa ham.

„Du kan tænke Dig, Marie, der har Noget været saa slet at udsprede det Rygte, at Hr. Roger iaften var bleven myrdet —“ sagde Moderen.

„Myrdet!“ udbrød baade Marie og Ernest. „Myrdet?“

„Ja, endog Tiden og Stedet, paa hvilke Mordet er forøvet, vides; nu mangler det blot at faae at vide, hvem Morderen er!“

„Ha, ha, det var en curieus Mystification!“ udbrød Ernest, hvis Blegghed dog

stod i bethdelig Modstrid med hans glade Tale. —

„Siig heller et Forvarsel, Hr. Roger!“
 udbrød Madeleine, „det er mere end sandsynligt, at De iaften ved Guds vaagende Haand er frelst fra en Dem tiltænkt skjænbig Død. Lad os talke Forsynet forat De har undgaaet Faren og bede det fremdeles tage Dem i sin Baretægt.“

Ernest saae hen paa Marie med en Mine, der kunde sige: „Ja, det vil det.“

Breven var endelig kommen til mere Befindelse, om end Dødsblegheben ikke endnu var veget fra hans Kinder.

Han vilde dog ikke deeltage i Conversationen, men bød Godnat efter nogle faa almindelige Talemaader, der ogsaa skulde udtrykke hans Glæde over Ernests Redning.

Tjeneren troede at bemærke at Breven lukkede Døren temmelig ublidt i efter sig, hvad der var noget Paafaldende, ligesom Luigi ogsaa klædte sig af uden hans Hjælp. —

Da de vare ene fortalte Ernest Ma-
deleine og Marie om den mystiske Billet,
men sagde dem dog ikke, hvad han havde
troet om Formiddagen, at Marie var Brev-
skriverinden.

„Jeg gjentager det, Hr. Roger, De er
undsluppen en stor Fare; dog den Forræder,
som har villet Deres Undergang vil sand-
synligviis ikke sove roligt, før der er for-
søgt et nyt Attentat paa Deres Liv, og jeg
beder Dem, og — for min Datters Skyld,
bønfaller jeg Dem om at vise Forsig-
tighed!“

„Moder!“ udbrød Marie og rødmebe-
ved at høre denne aabenhjertige Udtalelse, der
ganste vist stemmede aldeles overeens med
hendes Hjertes Følelser, men som hun dog
syntes var noget upassende.

„Af denne Anskuelse var Ernest dog
ikke, tværtimod fandt han den saare pas-
sende, da den gav ham Mod til aabent at
rykke frem med en Kjærlighedserklæring.

„Fru Grevinde,“ begyndte han i en

noget høitidelig Tone, „Deres Ord giver mig Driftighed til nu at berøre et Anliggende, der i Aar og Dag har hvilet paa mit Hjerte, men som Læberne har nægtet at udtale. De har selv gjentagende Gange ladet enkelte Ord undslippe Dem, som beviste, at vore Dnskers Maal var eet og det samme, men jeg har dog først nu faaet Mod til at tale derom —“

„Bliv kun ved!“ udbrød Madeleine smilende, idet hun saae paa den rødmenende Marie, der havde Møje med at holde et Par rebelste Taarer tilbage.

„Jeg elsker Deres Datter,“ udbrød han libensfabeligt, „og —“

„Og —“

„Troer at turde gjøre Regning —“

„Paa hvad?“

„Paa ikke at faae et Nei af hende —“

„Ei, ei, Marie, hvad maa jeg høre?“ udbrød Moderen leende, „nu, nu, mit Barn, det er der intet Ondt i, tvertimod elsker jeg Dig nu dobbelt, hvis dette for-

resten er muligt, da jeg seer, at Du saaledes har opfyldt din Moders hemmelige Ønske. Kom til mit Bryst mit Barn og vær lykkelig!"

"Tak Moder, tak Moder!" løb det nu fra de to lykkelige Menneſter, som nu havde naaet det Maalet, efter hvilken al deres Higen og al deres Længsel havde været rettet.

Desværre var det kun i deres Tanker, at Maalet var naaet; den sørgelige Virkelighed skulde snart lære dem, at „Tro og Viden“ ere to grundforskjellige Ting.

Madeleine var dog ikke blind for bemeldte „sørgelige Virkelighed“; hun vidste kun altfor vel, at Greven havde udseet Marie til at være Baron Tripeaubs Ægtefælle, og hun indsaae tilfulde, at det vilde koste megen Møie med at faae ham til at sige Ja til Datterens Giftermaal med Ernest, hvis han overhovedet vilde være at bevæge dertil. Hun vidste vel med sig

selv, at hun for sit Bedkommende aldrig vilde tillade, at Marie ægtede nogen Anden end Ernest, men hun vidste ogsaa, at det vilde koste hende megen Kamp inden hun naaede sit Maal. —

„Imorgen tidlig vil jeg anholde om Maries Haand hos Hr. Greven!“ udbrød Ernest, idet han tog Afsted med Damerne.

„Nei, Ernest,“ svarede Madeleine, „lad os opsaette dette indtil videre. Greven, der ikke, som jeg, har aagnet Deres Tilbøielighed for min Datter, har alt forlængst udseet hende til at blive —“

„Hvilket? min Gud, Moder —“ afbrød Marie hende.

„Vær blot rolig mit Barn, der bliver Intet af det, men vist er det, at han har udseet Dig til at blive en vis Baron Tripeauds Hustru.“

„Baron Tripeaud!“ udbrød Ernest, „den gamle Gnier, der, som det hedder, har tjent sin colossale Formue ved at snyde Staten ved sine Leverancer?“

„Den Samme! — Greven der i den sidste Tid er kommen meget ved Hove, har vel der truffet Baronen, og har fundet Behag i ham —“

„Tripeaub kommer ikke ved Hoffet!“
udbrød Ernest, „han vilde ikke blive taalt et Dieblif der, det veed jeg forvift. Reiseren har isinde at lade ham tiltale for Bedrageri, men Fyren har nok lovet at give en lille Million til Invalidefondet i frivillig Gøde. Saameget er vist, at Baron en aldrig har vist sig paa Slottet.“

Madeleine, der ikke vidste Andet end at Greven og Baronen kjendte hinanden fra Hoffet, hvor hun selv ikke kom, og som mindst havde nogen Anelse om, at Bekjendtskabet stammede fra det grønne Bord, troede at Ernest var feil underrettet og lod sig nøie med denne Tro, da det jo var et Spørgsmaal af underordnet Betydning, hvor Luigi og Tripeaub havde lært hinanden at kjende, og fortsatte videre:

„Til bemeldte Baron er det, at Greven

vil bortgifte Marie, hvad der dog aldrig skal stee saalænge mine Dine ere aabne. Vi have alt havt mange og lange Conferencer om denne Sag, men Facit har altid været, at vi ved Samtalens Afslutning vare lige saa uenige som ved dens Begyndelse, hvad der har ophidset ham i en høi Grad. I vil derfor kunne indsee, Børn, hvor urigtigt det vilde være, hvis vi nu gif aabent og ærligt tilbærks, da vi da maatte vente at faae et bestemt, ubetinget Nei. Lader os derfor vente, Tiden omflaber Alt, og vil vel ogsaa med Guds Hjælp omflabe Grevens Sind. Vi ville altsaa vente, ikke sandt, lov mig, Ernest, at De ikke med et Ord vil berøre, hvad der er passeret her i aften, og stol paa mig og det Løfte som jeg her høitideligt gjentager, at Marie aldrig skal komme til at ægte Baronnen eller nogen Anden end Dem, saalænge jeg lever. Hvis Herren skulde kalde mig bort herfra inden denne mit Livs skjønneste Drøm er gaaet

i Opfyldelse, vil Forsynet vaage over Eder og skjænter Eder sin Betsignelse!"

Madeleine kysede rørt sit Barn, og trykkede sin Svigersøn til sit Bryst, idet hun vædede sine to elskede Børns Kinder med sine Taarer. —

Ernest ilede hjem, beruset af Kjærlighed og hvilede snart trygt i Sønnens Arme, efter først at have takket Gud for sin vidunderlige Frelse og for sin Lykke.

Imedens den unge Mand nød de Retfærdiges Søn kastede en anden Mand sig urolig frem og tilbage paa sit Leie, — Angeren og Rædslen over en begaaet Forbrydelse jog Sønnen fra hans Dø og foregjøgledede ham skrækkelige Billeder af hans egen Phantastie.

Lad ham pine, lad ham angre og lad ham, inden det bliver for sild, vende om fra den Forbrydelsens brede Vej, han nu i altfor mange Aar har betraadt!

Ellevte Capitel.

Følgerne.

„Mord. Den talrige Suite af Ugjer-
ninger af alle Arter, som Paris i den
sidste Tid desværre har været hjemstøgt
af, er igaar Aftes bleven forøget med et
Snigmord, der har mere Interesse, end
de fleste af den Art Forbrudelser, idet
den Myrbede nemlig var en almindelig
bekjendt Personlighed. Omstændighederne
ved Drabet ere ifølge de os velvilligt til-
stillede Oplysninger følgende: Da den
Patrouille, der igaar Aftes inspicerede
Bagterne i femte Arrondissement, var
kommen i Nærheden af Bartholomæus-
gaden, blev dens Opmærksomhed først
vakt, ved at en Mandsperson af et no-
get lurvet Udseende i fuldt Løb flygtede
ned ad Gaden, og noget efter hørte den
et Menneſte stønne og jamre sig. Ved
Droffekudskan.

at gaae efter Lyden, fandt den en Mand ligge paa Gaden med flere Knivstik gjennem Brystet. Han blev baaren ind i Baron Tripeauds Eiendom, udenfor hvilket Udaaden var bleven begaaet, og her viste det sig, at den Myrdede netop var Eieren selv. Baron Tripeaud var en af Paris's rigeste Mænd, og man maa derfor antage, at Mordet har været forbundet med Røveri, eller at der idetmindste er gjort Attentat derpaa, thi nogen anden Grund kan ikke lettelig udfindes; imidlertid har Morderen ikke havt noget Udbytte af sin Gjerning, thi Baronens velholdte Tegnebog laae urørt i hansomme. Man har endnu ikke udfundet, hvem Morderen er, da Patrouillen ikke sær sig istand til at opgive et nogenlunde tilfredsstillende Signalement paa den Person, den har seet løbe ned ad Gaden, som en Følge af Mørket og det stærke Uveir."

Der var neppe nogen af Moniteurens samtlige Artikler der den Aften vakte større Sensation end den, vi her have citeret, hvilket ikke var saa besynderligt, da Baron Tripeaud var en almindelig bekendt Personlighed, lige anseet for sin Rigdom, som foragtet for sin lave, smudsige Charakter. Hans pludselige Død vakte uhyre Opsigt, men saare ringe Deeltagelse, saa ringe, at hvis man kunde have læst i Manges Tanker vilde man have erfaret, at der gaves Folk som sagde: „det er godt til ham, det gjerrige Skarn.“

Imidlertid var der dog ogsaa Nogle som dømte anderledes og blandt disse Nogle befandt sig to af de Mænd, hvem denne Fortælling alt har ført frem for Læseren.

Den Ene af dem var Hr. Marcel.

Vi vide, at denne lave Person, der underkjøbte Luigi's Tjener til at belure og forraabe denne, og som intriguerede imod Tripeaud, gjorde sig Haab om at blive

denne's Universalarving, hvilket Alverden vidste. Men hvormeget han end havde ønsket Baronens Død ligesaa meget beklagede han den nu, ikke for Tripeauds Skyld, men for sin egen, thi det er klart, at der strax vilde fremkomme en grundet Mistanke imod ham, den ublaarede Universalarving, medmindre den rette Ophavsmand strax kunde blive udfunden.

Den Anden var Luigi.

Som det er Læseren bekjendt var Greven og Baronen kommen i den engeste Forbindelse, takket været den Førstes Trang og den Sidstes Villighed til at afhjælpe denne Trang, naturligviis imod passende Forstrivning. Det var denne sidste Omstændighed der berørte Greven ubehageligt, thi flere af bemeldte Forstrivninger vilde udløbe i den nærmeste Fremtid uden at han saa sig istand til at betale dem og at kunne indfri dem, og der kunde naturligviis ikke være Tale om at faa Bøxlerne prolongerede hos Arvingen eller Arvingerne, især

hvis det blev Hr. Marcel, der kom til at eie Bexlerne, da denne Person altid havde nærret en vis Uvillie imod ham, uden at Luigi egentlig vidste af hvad Grund.

Som det skeer efter enhver Forbrødelse, blev der strax samme Aften optaget et Forhør, ved hvilket man kom til følgende Resultat, angaaende Tripeaunds Mord:

Baronen var, som vi vide, en libensfabelig Spiller og en libensfabelig Tilbeder af det smukke Køn. Det Første vidste Ingen i hans Huus, det Sidste Alle, ja hans Huusholderste forklarede, at hun saagodtsom hver Aften maatte opvarte sin Herre og fremme de Damer. Hvor han lærte disse at kjende, vidste hun ikke, men derimod vidste hun, hvor han traf dem, thi hun havde mere end engang seet ham staae udenfor Huset under Løgten, og vente paa en yndig Evadatter. Dette vidste hun ogsaa at have været Tilfældet i aften, thi hun havde seet ham staae der, allerede en halv Time inden Mordet var skeet — Herregud,

det er jo Qvindens Privilegium at være nysgjerrig; hun havde dog ikke seet ham tale med nogen Dame, og i den Bestyrrelse og Forvirring, der strax opstod, lagde man naturligviis ikke senere Mærke til, om bemeldte hndige Evadatter indsendt sig. Denne Forklaring var der ingen Anledning for Politicommisfai ren, der optog Rapporten, til at betragte med Mistro, da man ved Rigets Visitation fandt en lille Billet, undertegnet „Alma“ hvori et Stævnemøde aftaltes paa „samme Sted, som ellers“. Der var ingen Sandsynlighed for, at Tripeaud var lokket ud af sit Huus, forat blive udplyndret, da man fandt hans Tegnebog urørt, derimod maatte der sandsynligviis foreligge et politisk Motiv til Ugjerningen. Med denne Befked nstiedes Commisfai ren, og han afsluttede Protocollen.

Den næste Aften læstes igjen Følgende i „Moniteuren“:

„Man troer at være kommen til et sikkert Resultat i den fameuse Tripeaudste

Mordhistorie. En ung Lieutenant, Søn af en af vor Armees tappreste faldne Generaler, er bleven mistænkt forat have begaaet Forbrydelsen, en Mistanke, der hviler paa det solideste Grundlag. Baron Tripeaud og bemeldte Lieutenant, hvis Navn vi foreløbig vil fortie, til der kommer fulstændig Lys i Sagen, havde i den senere Tid været hinandens ivrige Medbejlere, idet Begge havde fattet en lidenskabelig Kjærlighed til en meget fornem ung Dame, der vel skal have begunstiget Baronen meest. Af Skinsyge herover har Lieutenanten sandsynligviis loffet Baronen ud til sig ved en fingeret Billet doux, man har fundet hos den Ufdøde, og da dræbt ham. Uagtet vi ingenlunde tør sætte aldeles Lid til denne Historie, have vi dog ikke villet forbeholde vore Læsere den, da der er en høj Grad af Sandsynlighed for dens factiske Overeensstemmelse med Virkeligheden. Efter Requisition af Criminalretten har

Reiseren tilladt, at Lieutenanten belægges med Arrest."

Uden at vi egentlig behøvede det, da Læseren som en gammel Bekjendt, af Luigis Tænkemaade og Character, alt har sagt det sig selv, ville vi dog anføre, at Greven var Mesteren for denne nederdrægtige Intrigue. Han spillede herved et dobbelt Spil. For det Første opnaaede han, ved at Opmærksomheden udelukkende rettedes paa Ernest, at Kuldrageren fik Leilighed til at slippe bort med et Slib, og for det Andet opnaaede han det i sine Dine store Held, foreløbig at være forstaaet for Ernest, ikke at tale om, at denne Anklage og Arrestation gav ham, Luigi, fuldstændig Ret til at formene ham Udgang til sit Huus og til at tilbagevise hans Frieri med Foragt. Greven vidste naturligtviis meget vel, at der maatte komme et Dieblit, da Ernests' Ufkyldighed blev godtgjort, det sagde jo den sunde Fornuft, men han vidste og-

faa, at den franske Retspleie var meget seen af sig, og at de franske Politimynderheder sjelden slap dem ud af sine Kløer, som de engang havde faaet fat i.

Opnaaede Luigi end Meget ved Ernest's Arrestation, opnaaede han dog ikke at blive fri forat indløse sine Bøxer, tværtimod havde Skiftecommissionen alt mindet ham derom i en meget bestemt affattet Skrivelse. .

Luigi sad i sit Cabinet med Hovedet støttet i Hænderne; hans mørke Mine og hans rynkede Pande udbviste, at han just ikke var i det bedste Lune. Han grublede over, hvorledes han skulde finde Udvei til at dække Fordringerne, uden at vække Opsigt. Han vidste, at det ikke kunde nytte ham noget at forsøge at reise Laan nogetsteds, da det var en almindelig Anstuelse, at han

langt fra var solid og almindelig bekjendt, at han altid red paa Bexler.

Han eiede endnu Hotellet, hvori han boede, men dette vilde han ikke stille sig ved, af Hensyn til Madeleine, ligeoverfor hvem han ikke forstod at ydmyge sig.

Han grublede og grublede, men uden Resultat. Det var ham klart, at han maatte gribe til extraordinaire Midler.

Da bankede det paa Døren.

„Kom ind.“

„Er Hr. Greven alene?“ spurgte en Stemme, der strax viste sig at være Hr. Marcell, da denne hæderlige Personage traadte ind i Cabinettet. „Jeg veed ikke, om Hr. Greven kjender mig?“

„Jo, Hr. Marcell?“

„Aldeles rigtig. Anledningen til, at jeg har den Ære at besøge Dem og den Dristighed at rive dem ud af deres behagelige Betragtninger, er en aldeles privat, og jeg haaber, at Ingen hverken belurer eller hører os.“

„Tal De kun frit.“

„Som Baron Tripeauds Bogholder og Fortrolige har jeg naturligtviis været meget vidende baade om de mercantile og de øvrige Forbindelser, hvori De, Hr. Greve, stod til ham —“

„Min Herre.“

„Frøgt ingen Indiscretion fra min Side, Hr. Greve —“

„Hvad har De med disse Affairer at gjøre —“

„Oprigtig talt, slet Intet, men de ere heller ikke Anledningen til mit Komme. Det er Dem sandsynligtviis bekjendt, at Baron Tripeaud havde udseet mig til sin Universalarving, men at Døden uheldigtviis har bortrevet ham, uden at han har nedskrevet som sin sidste Villie, at det skulde være saaledes, og for al min Trost, al min Uegennyttighed og al min Opoffrelse faaer jeg altsaa ikke en Øit mere end den knappe Portion, der er mig tilstaaet i min Contract, og den er hverken til at leve eller

døe af. Da jeg imidlertid betragter det som min nærmeste Livsopgave at leve i Ordets begge Betydninger, er jeg, som De kan indsee, Hr. Greve, saare utilfreds med dette Arrangement, og jeg har derfor lagt mit fløgtige Hoved i Blød, forat udfinde et Middel, der sætter mig istand til at opfylde den før omtalte Livsopgave, og jeg har heldigviis fundet det —"

„Det glæder mig, min Herre, men jeg er endnu ikke saa lykkelig at kunne indsee, hvad Interesse jeg har af at lære Deres Livsopgave at kjende —"

„Behag, Hr. Greve, at lade mig tale ud. Jeg har altsaa som sagt udfundet det omtalte Middel, hvilket jeg nu kan realisere ved Deres Hjælp. Som en klog General har jeg havt alle mine Speidere ude, og jeg har da bragt i Erfaring, at De med største Ulyst gaaer til at indløse de Bexler, som jeg veed forfalder iovermorgen —"

„Min Herre —"

„Tillad mig at tale ud! — og at De

ikke med Deres bedste Villie vil see Dem istand til at kunne det, medmindre De har en Frelsens Engel i rette Tid og denne Engel vil jeg være!"

"De?"

"Ja jeg, men kun paa een Betingelse —"

"Som er?"

"At vi nære ubetinget Tillid til hinanden, og at den Enes Gjøren og Vaden fuldstændig anerkjendes af den Anden."

Luigi betænkte sig et Dieblit, om han virkelig kunde „betære" Marcel med sin Tillid, hvad han dog tilfidsf antog overeensstemmende med den gamle Sandhed, at den Skibbrudne griber efter et Halmstraa.

"Jeg gaaer ind paa Deres Forslag."

"Min Plan er at frigjøre Dem for den store Udbetaling til Tripeauds Bo, hvilket jeg kan gjøre med den største Vethed, hvis De vil give mig Fjerdeparten af Beløbet —"

"Hvornaar at betale?"

„Højest strax, i ethvert Tilfælde inden otte Dage. Saa vidt jeg veed andrager Deres hele Bærelsgjæld til Tripeaub 80,000 Francs og De vil da komme til at nøies med at betale de 20,000 Francs — et kongeligt Tilbud, der tilfulde vidner om min Uegennyttighed.“

„Paa hvad Maade vil De kunne udvirke, at jeg ikke behøver at betale De 80,000 Francs.“

„Behag først at sige Ja eller Nei om De gaaer ind paa Planen.“

„I Hovedsagen siger jeg Ja.“

„Godt, Resten arrangerer jeg. Jeg besidder et egenhændigt, af Tripeaub udfærdiget og understrevet Document, hvori han tilstaaer at han estergiver mig Alt, hvad jeg er ham skyldig, dette Document gjør vi lidt Hocuspocus ved, saa der kommer til at staae „Grev Vermicati,“ istedetfor „Sr. Marcel“ og „80,000“ istedetfor „8000“ — naa, er De saa med.“

„Er det Meningen, at jeg skal fremlægge dette Document.“

„Nei, det behøver De ikke; jeg skal nok arrangere det saaledes, at man finder Papiret i Boet og det Hele skal gaae som det var suurt. Er De ikke tilfreds med Arrangementet?“

„Nuvel, jeg nægter det ikke, men jeg vil alligevel ikke see mig istand til at betale Dem den anordnede Sum —“

„Bah, det kom vi nok ud af, giv De mig blot en Revers for, at De skulder mig 20,000 Frcs., som De betaler inden idag otte Dage, saa skal jeg nok anvise Dem et sikkert Middel til, at De kan indføre denne lille ubethdelige Fordring.“

„Jeg er villig til at udstede dette Revers, i det Dieblik, jeg fra Boet erholder Meddelelse om, at det omtalte Document er fundet.“

„Godt, saa har De den Fornøielse at see mig igjen imorgen. Og nu farvel, Hr. Greve.“

„At der i Hr. Baron Tripeauds Dødsbo, der af os undertegnede Skiftecommisfaires er taget under Behandling D. D., er forefundet en Tilftaaelse fra Hr. Baronen, som gaaer ud paa, at De ham aldeles Intet er skyldig, og at de paa Dem lydende Bexler til Beløb Frs. 80,000, ville være at annullere. Overeensstemmede med vor Skyldighed, meddeles dette Dem til behagelig Underretning.

Paris, den 19de Mai 1811.

d'Estaing. Bamsamville. Cremieux.

Notar.

Præfect.

(L S.)

Ovenstaaende Skrivelse erholdt Luigi tilstillet den næste Dags Formiddag til sin uhyre Tilfredsstillelse, der affpeilede sig i den Maade, paa hvilken han modtog Marcel, da denne senere hen paa Dagen indfandt sig hos ham.

„De har udrettet Deres Commission og jeg opfylder mit Løfte, behag at mod-

tage dette Revers og lad mig høre, hvad det er for en Maade, De vil anvise mig, forat jeg atter kan sætte mine desværre bethdeligt derangerede Finantser paa ret Kjøl igjen?"

„Lad os tage Plads, Hr. Greve!“

Colote Capitel.

Redningsmanden.

Pjerre Thibout sad paa sin Gul og lod den gamle „Marengo,“ som han kaldte den, skjotte sig selv, det vil sige, han lod den passere de Gader og Stræder, den selv fandt for godt, hvilken Liberalitet den benyttede til at kjøre langsmed Quaierne ved Seinen, hvor der var saa herligt svalt ovenpaa den Hebe, den og dens Herre havde maattet bøde hele Dagen inde i Paris's lumre Gader.

Det var Aften og allerede seent paa Aftenen, saa der var visse Partier af Quaierne som vare aldeles menestetomme. Denne Ro og Stilhed stemmede saa overmaade vel med Pjerres Dnsfer, at han næsten takkede „Marengo“, fordi den førte ham denne Bei.

Han vilde senere virkelig komme til at takke den derfor.

Da han befandt sig ved den gamle Bro, der nu er ombryttet med Pont neuf hørte han Noget pladske i Vandet og det var ham, som om hans Dre opfangede Lyden af en Qvindes Nødraab.

„Der maa være Noget faldet i Vandet!“ udbrød han og spang ned ad sin Buks, „men hvor?“

Han gik hen til Bolværket forat see om han han havde gjættet rigtigt, men han formaaede ikke at skjelne Noget, som en Følge af Mørket og den Taage, der altid hviler over Seinen efter Solnedgang.

„Jeg har vel taget feil,“ sagde han, men en Stemme hvistede strax efter i

hans Bryst, „nei, Pjerre, Du har ikke taget feil, der er Nogen falbet i Vandet, Du maa springe ud!“

Men hvor?

Han troede at bemærke et svagt Raab om Hjælp, og uden Betænkning kastede han sin Kappe og sprang ud i Floden, paa Lykke og Fromme, idet han gjorde sikker Regning paa at finde den Ulykkelige.

Pjerre var en driftig Svømmer og i et Nu var han midt ude i Floden, med hvilken han lod sig drive et lille Stykke. Men det lod ikke til, at hans Bestræbelser skulde krones med Held, og han stod just i Begreb med at svømme tilbage til Broen, da han mærkede at Nogen klamrede sig fast til hans ene Been.

Hvor dygtig en Svømmer, Pjerre end var, frygtede han dog for, ikke at kunne redde den Ulykkelige, da han maatte befrygte at Krampen vilde gribe denne og lade Strømmen skylle ham eller hende, hvem det nu var, bort fra ham, Pjerre. Med stor Ori-

stighed og Snarraadighed traf derfor Pjerre Benet til sig, saa den Forulykkelige gav Slip, men i samme Nu havde vor brave Droskekudst vendt sig og grebet fat i hendes Hoved, — thi det var virkelig en Kvinde

Med uhyre Anstrængelse sømmede han nu hen til Broen, og naaede lykkelig op med sit Redningsgods, som han omhyggelig lagde ind i sin Bogn, medens han selv steg op paa Bukken, ligesaa drivvaad som han var, og kjørte i Galop til sin Hytte i Gaden d'Vambre.

Moder Martha og Pjerre fik nu travlt, kan man troe, den Første med at indbrette Huset til fire Personer, den Sidste med at løbe efter Røgen.

„Der er ingen Fare mere,“ sagde denne, efterat have bragt Livet tilbage hos den forulykkelige Pige, „men der maa anvendes den yderste Forsigtighed; hvad Dem angaaer,

Pjerre, da faaer De maastee en lille Portion Forkjølelse i Tilgift til den Redningsmedaille, der er Dem vis. Jeg har nu sagt den gode Moder Martha Bested, og hvis der viser sig det mindste Tegn til Fare, saa veed jo Claude atter at finde mig." —

Pjerre undgik lykkeligt og vel den bebudede Forkjølelse, takket være hans Fjernatur; alt den næste Morgen sad han paa sin Bue.

„Nu maa man jo være dobbelt flittig, siden man har faaet en Datter,“ sagde han, inden han gik hjemmefra — som om han ikke ellers altid var saa „flittig“, som Forholdene tillode det.

Da Politicommissairen kom forat optage Rapport, maatte han gaae igjen med uforrettet Sag, da den unge Pige endnu ikke var saa vidt restitueret, at hun turde besværes med et Forhør.

„Ja, ja, da, saa vente vi til imorgen,

vi faae jo tidsnok Fingre i hende," bemærkede han, idet han gik ud af Døren.

Den gode Commissair, havde faaet den Idee, at Pigen havde villet drukne sig, forat undgaae Lovens Arm, og det var her- til, at hans Replik sigtede med Hensyn til Ordene „faae Fingre i hende“. Husets tre Beboere bleve ikke lidet indignerede over denne Udtalelse, da de alt havde begyndt at vænne sig til at ansee den Ulykkelige for en Datter af Huset; at der maatte foreligge et Motiv for Selvmordet var klart; men dette var vel snarere Kjæresteforg end Frygt for Dyrigheden, — hendes yndige, barnlige Ansigt kunde ikke tilhøre en Forbryderste.

Da Pjerre og Claude om Aftenen vendte hjem fra deres forskjelligartede Virksomhed udfastede de mange og store Planer, om hvorledes Huusholdningen nu maatte ud-

vibes og forbedres og hvormeget hver især af dem maatte see at fortjene mere om Dagen. Det var især Claude der interesserede sig levende for dette brændende Spørgsmaal, hele hans Hoved var opfyldt med Huusholdningsbetragtninger og Beregninger, ja, han havde endog begyndt factist og practist at vise, at han nu havde faaet en Datter, som han udtrykte sig.

Pjerre holdt naturligtviis ligesaa meget af den ulykkelige Pige, han havde reddet, som Claude, men han kunde dog ikke i den Grad gaae i Detaille, med Hensyn til Huusholdningsaffairerne som denne, da hans Tanker gik i en ganske anden Retning end Brød og Smør.

„Hvorledes har dit eget Barn det?“ havde en Stemme hele Dagen hvidstet til ham, „hvor er din Marie, er hun lykkelig, har Skæbnen været hende gunstig, eller har hun, som den unge Pige, Du har reddet, sthyrtet sig i Seinen, forat undgaae Ulykke

eller Forjædelse? Stakkels Pjerre, skal Du aldrig see dit Barn og din Hustru mere?"

Den Tanke, at hans egen Marie i den Grad kunde være udsat for Ulykke, at hun med egen Haand maatte bringe sig Døden, martrede ham hele Dagen, og gjorde ham uimøttagelig for alt Andet, altsaa ogsaa for Claudes finbrige Betragtninger; han sagde vel „Ja“ og „Ja“ til Alt, hvad den skikkelige Fyr sagde — og det var ikke saa lidt endda — men han hørte i Realiteten ikke et Ord deraf. Først da Mo'er Martha kom ind og sagde, at „den lille Datter“ nu var staaet op og at hun vilde komme ind til dem, befindebe han sig og forlod Tanken om Marie et lille Dieblit.

„Her skal Du see, hvad jeg har kjøbt til hende,“ udbrød Claude hvidskende, „et lille Shawl, det er vel ikke videre kostbart, men man giver det, som man har det.“

„Tys, der kommer Noget.“

Mo'er Martha fik den stakkels Pige

ind i Stuen og satte hende forstigtig ned i en Lænestol ved Kaminen.

Pjerre gik hende imøde, og hun trykfedede hans Haand med Inderlighed og Varme, hvilket Claude blev lidt fortrydelig over, da han ogsaa holdt af at blive trykket af en ung Piges Haand. „Shawlet skal dog nok gjøre Udslaget,“ tænkte han.

„De er vel meget mat, kjære, min, lille Pige,“ udbroød Pjerre, „jeg vilde ellers gjerne have hørt Dem fortælle lidt om Deres Familie og — og — om hvad Grunden var til, at De fandtes i Floden —“

„Gjerne, Hr. Pjerre,“ svarede Pigen med en saa aaben Mine og en saa ukunstlet Tone, at selv den meest Mistænksomme strax maatte sige sig selv, at hun idetmindste ikke havde nogen Forbrydelse paa sin Samvittighed.

Claude blev saa indtaget i hende, at han stod paa Springet til at gaae hen og hænge Shawlet om hendes fine Hals — men han havde mærkværdig nok ikke Mod

bertil. „Na, jeg faaer vel nok bedre Leilighed bertil, naar hun lærer mig at kjende, i ethvert Tilfælde kan jeg jo give Mo'er Martha det til hende,“ tænkte han.

„Fortæl mig først, hvorledes det gik til, at De faldt i Bandet,“ sagde Pjerre, idet han betonedede de sidste Ord, for ikke at lade hende mærke, at han mistænkte hende forat have søgt en frivillig Død.

„Ja, Hr. Pjerre. Min Moder havde for flere Dage siden spurgt en Dame af vort Bekjendtskab, der boer i Bretagne, om jeg maatte komme op til hende i Besøg, uden at jeg egentlig veed hvorfor. Vi fik til Svar, at jeg var velkommen, hvad Dieblig min Moder vilde lade mig reise og det blev besluttet, at dette skulde finde Sted igaar Aftes. Da jeg kjørte over Pont neuf holdt Bognen stille, og jeg mærkede, at Rudsken steg af Bullen. Jeg troede, der var noget iveien med Bognen, og kaldte paa ham. Døren blev hastig revent, og to Mænd med Masket for Anfigterne

greb mig og flæbte mig ud af Bognen, og trak mig hen til Broens Bolværk. Jeg vilde skrig, men den Ene holdt mig for Munden, medens den Anden berøvede mig mine Smykker. Da han var færdig hermed, løftede han mig iverket og kastede mig udover Bolværket. Hvad der senere er skeet, ved jeg ikke."

"Store Gud, et Overfald altsaa," udbrød Pjerre, "og det midt i Paris, et herligt Polit! Kan De ikke give den mindste Oplysning som kan lede paa Spor efter Røverne?"

"Nei, Mørket og Skrækken forhindrede mig i at skjelne dem tydeligt, og af Ansigterne saae jeg Intet paa Grund af Masketterne."

"Hvad var det for en Bogn, De førte i? hvor var den leiet?" udbrød Pjerre.

"Leiet?" gjentog Pigen forundret, "det var jo vor egen Bogn!"

"Deres egen Bogn!" sagde Claude

noget slukøret, idet han søgte at skjule Tørklædet, han alt havde taget frem.

„I Deres egen Bogn?“ gjentog Pjerre og stirrede forbausset paa hende.

„Ja, min Herre, som jeg siger.“

„Men hvor er da Bognen bleven af? Jeg holdt lige ved Pont neuf og har hverken seet eller hørt Noget til en Bogn der? hvor boer De?“

„I Rivoligaden.“

„I Rivoligaden!“ udbrød Pjerre og Claude, der ikke havde troet, at den unge Pige, de nys havde kaldt „deres Datter“ var hjemmehørende i Paris's første Gade.

„Ja, som jeg siger,“ svarede Pigen, der ikke kunde fatte, hvad Forunderligt der var i, at boe i Rivoligaden, hvilket hun ansaae for at være en meget ligefrem Ting.

„Hvor i Gaden boer da Deres Moder?“

„I Hotel Vermicati.“

„Grev Vermicati?“

„Det er min Fader —“

Hadde Pjerre og Claude ikke før været forbausede, bleve de det nu tilgavns ved at høre at de havde en Comtesse for sig; Claude blev næsten maalløs af Skræk ved Tanken om at have villet byde en saadan fin Dame et Lørklæde til 5 Francs, ihvorvel 5 Francs var mange Penge for ham.

„Da bliver det vel bedst, at jeg kjører Dem hjem til Deres Fader og Moder, de ere naturligviis meget ulykkelige over Deres Fraværelse!“

„Nei, nei, gjør det ikke —“

„Ikke? Og hvorfor ei —“

„Min Fader vidste ikke, at jeg var tagen bort og han maa ikke vide hvor jeg er!“

„Deres Fader maa ikke vide hvor De er?“ udbrød Pjerre, der ikke kunde faae i sit Hoved, at et Barn skulde skjule sig for sin Fader, „jeg forstaaer Dem ikke, Comtesse —“

„Han er min Stedfader.“

„Ah, saaledes, ja saa gjætter jeg mig til Resten. Han er sagtens ikke god ved Dem —“

„Nei,“ udbrød Marie — thi hende var det — „han har aldrig kunnet lide mig, uden at jeg kjender Grunden dertil.“

„Fy, det er slet af ham, Den, der vil erstatte et Barn Tabet af dets Fader, skal ogsaa erstatte det Tabet af hans Kjærlighed. — Jeg forstaaer nu, hvorfor De ikke vil have, at han skal faae at vide, at De er her. Deres Fru Moder har vel villet sende Dem bort, forat befrie Dem for hans Haardhed —“

„Ja, saaledes er det, min Herre —“

„Og jeg lover Dem, at han ikke skal faae opspurgt Deres Opholdssted. Jeg vil ikke tilbyde Dem at boe hos os, da vi ere fattige og simple Folk, men hvis De ønsker det, skal jeg gaae til Deres Moder og sige hende Alt.“

„O, ja, gjør det, dog ikke forat jeg kan faae et andet Sted at være, thi jeg

befinder mig særdeles vel her, jeg føler mig
saa lykkelig i Deres Nærhed og ønsker ikke
at flytte herfra, forudsat, at De vil have
mig her. Men jeg beder Dem alligevel at
gaae til min Moder og bringe hende et Par
Ord fra mig —"

„Gjerne, Comtesse —"

„Kald mig ikke saaledes, jeg er aldrig
vant til at blive kaldt for andet end Marie,
og holder mindst af at blive kaldt for Andet
af Dem, hvem jeg skylder mit Liv."

„Marie," udbrød Pjerre, og tørrede
en Taare af sit Øie, „ogsaa jeg havde en
Marie, en kjøn lille Pige, ligesom De, til-
giv mig, at jeg saaledes bencævner Dem,
jeg har idag været aldeles forstumlet af
Sorg, ved Tanken om mit ulykkelige Barn."

„Naa, naa, Pjerre," udbrød Claude,
„Du finder vel nok Marie igjen —; saa
haard kan Gud aldrig være imod Dig, efter
Alt hvad Du har lidt."

„Lad os ikke tale mere derom. Troer

De, Com — Marie, at De allerede er istand til at skrive —“

„Ja.“

„Mo'er Martha, see at finde Blækhornet og gaae over og kjøb et Stykke Papir.“

„Det kan jeg,“ sagde Claude og i et Nu var han ude af Døren, medens Mo'er Martha gik ind i sit Kammer, forat lede om Blækhornet, der dog længe bestedent skjulte sig for hende i en Krog, da det vidste, at det, idetmindste der i Huset, hørte til Unødvendighederne.

Da Pjerre var bleven ene med Marie gik han hen til hende og greb hendes Haand.

„Der er en Ting, jeg vilde bede Dem om, hvis jeg turde vove det?“

„O, tal, kunde jeg gjøre Dem en Tjeneste vilde jeg være meget lykkelig —“

„De kan gjøre mig en stor Tjeneste.“

„O, stynd Dem da at sige mig hvad det er!“

„Det er, at — at — at tillade mig at kysse Dem paa Panden, tilgiv en Fader der ikke har seet sit Barn i sexten Aar!“

„O, saa gjerne!“

Pjerre trykkede et rigtigt langt Kys paa hendes Pande og var endnu ikke færdig dermed, da Mo'er Marthe og Claude kom tilbage med de respective Skriveapparater.

Med svag Haand skrev Marie en Billet som hun forseglede og overgav til Pjerrers velvillige Besørgelse.

„Jeg iler,“ udbrød han „og inden en halv Time skal De have Svar tilbage, kjender jeg „Marengo“ ret.“

Trettende Capitel.

Tilbageblif.

Vi forlode i næstforrige Capitel Greven og den noble Hr. Marcel, for ikke at forstyrre den Sidstnævnte i Udvillingen af sin Plan til den Førstnævntes pecuniaire Gjenføddelse.

Skjøndt vi alt kjende det paa eengang sørgelige og glædelige Resultat af denne Plans Realisation, skulle vi dog her meddele et kort Referat af denne Conference til en nærmere Forstaaelse af det Efterfølgende.

Dengang da Luigi anholdt om Madeleines Haand hos hendes Fader fastsatte denne i Egtteskabscontracten, at af den stipulerede Medgift, (hvori den hende tilkommende Arvpart var medindbefattet) skulde han, Vicomten, udsætte en bestemt angiven

Dootadeel, som skulde være Maries urørlige Eiendom saalænge hun levede, kun hvis Døden skulde falde hende inden hun var bleven gift, tilfaldt Summen ham. Da Greven, Madeleines Fader, tilfulde kjendte Luigi, bestemte han selv i hvilken Bank Pengene skulde deponeres, og hvilken Advocat, der skulde være Maries Formynder.

Det var denne Sum som Marcel byggede sin Plan paa.

„Min kjære Greve,“ udbrød han, „Sagen er saa soleklar, at jeg egentlig aldeles ikke behøver at udvilde den for Dem. I Deres høitidelige Egtteffabscontract staaer med rene og tydelige Ord, at Deres Stedbatters Formue bliver Deres ved hendes Død —“

„Kubel —“

„Saa maa De naturligviis see at blive Eier af Formuen.“

„Men hvorledes —“

„Na, Hr. Greve, De er moersom —“

„Moersom, jeg spørger aldrig med Folk under min Stand.“

„Jeg beder om Forlæbelse; i dette Dieblif ere vi lige. Jeg trænger til Dem og De trænger til mig, den Regning gaaer lige op! Men lad os ikke spille Tiden med at sige hinanden unødvendige Ubehageligheder, saalænge vi have noget Vigtigere for. Hvad Sagen altsaa angaaer, da er denne som sagt, saa tydelig, at jeg i høi Grad forbauses, hvis den Møie, De siger at have med at fatte mig, ikke er blot og bart Masse-spil; naar det i Contracten hedder, at De faaer en stor Formue ved Deres Datters Død og Factum viser, at De maae og skal have denne Formue, saa er det klart, at Forudsætningen for at dette kan skee, maa staffles tilveie.“

„De mener altsaa —“

„At Deres Stebbatter har levet længe nok! De blegner over mine Ord, Hr. Greve, men hvad siger ikke den gamle gyldne Regel: „Enhver er sig selv nærmest!“ Hvis dette

Barn var Deres eget og i Bestibelse af Deres Kjærlighed vilde jeg aldrig have vovet at fremsætte dette Forslag, men da jeg —"

„De behøver ikke at tale ud, jeg lægger intet Dølgemaal paa, at jeg haber hende.“

„Det vidste jeg, og derfor fremkommer jeg med min Plan, der altsaa gaaer ud paa, at De maa see at blive hende qvit.“

„Men hvorledes?“

„En Bortførelse —“

„Døden maae jo constateres; hendes Advocat er en snu gammel Kotte, der ikke lader sig narre.“

„Arsenik —“

„Nei, ingen voldsom Død her i Huset. —“

„Kubel, saa kan det jo stee udenfor Huset —“

„Der vil ingen Veilighed være dertil.“

„Jeg kan her med Bestemthed modsigge Dem, Hr Greve. Da jeg altid har nærret den høieste Grad af Belvillie for Dem har

jeg ved en lille Erkjendtlighed vidst at sætte mig fast i Deres Gustaves Belvillie, saa han stadig sætter mig à jour med de vigtigste Begivenheder, som foregaae i hans umiddelbare Nærhed."

Greven sprang op, og udbrød rasende:

"Jeg maa tilstaae, min Herre, at jeg beundrer Deres Listighed, om jeg end ikke kan paastjønne den, og ikke vil belønne den paa den eneste, rette Maade."

"Lad os vente med at sige hinanden de nødvendige Uartigheder, som muligviis kan blive forbrugt under Sagen og ligesom frem holde sig til denne. Mit Valgsprog er „Man skal tage Verden som den er“ og jeg har staaet mig vel derved og vil ogsaa raade Dem, Hr. Greve, til at acceptere det, thi hvad nytter det vel, at De føler berettiget Harm og Indignation over min Snubhed, den tilintetgjører De dog ikke derved. Tag Verden som den er, Hr. Greve, og lyt rolig til de Meddelelser, jeg har at gjøre Dem."

„Kovel, Hr. Marcel —“

„Bed Gustaves meget omtalte Velvillie fik jeg et Brev at see, som Deres naadige Frue har tilskrevet en Dame i Bretagne, og han var saa yderlig velvillig ogsaa at lade mig gennemlæse hendes Svarskrivelse.“

„Hvilken Frøelighed!“ udbrød Greven, der havde Møje med at bekjæmpe sin Forbittrelse.

„Vare rolig, Hr. Greve. Af disse to Breve bragte jeg i Erfaring, at Deres naadige Frue har ifinde imorgen Aften at sende Deres Steddatter til Bretagne til den omtalte Frue, hvor hun skal forblive indtil videre, formodentlig til hun bliver myndig.“

„Hvad hører jeg!“ udbrød Luigi.

„Sandheden, Hr. Greve. Denne Reise har jeg benyttet som et vigtigt Led i den Rjæde, der udgjør min Plan.“

„Lad mig høre hvorledes, men stund Dem, jeg sidder som paa Naale.“

„Gødt, jeg vil gaae lige til Sagen uden Omsvøb og lange Indledning. Afreisen skal som sagt finde Sted imorgen Aften Kl. 9; det er Bestemmelsen, at Deres Equipage skal kjøre Deres Steddatter til Elichy, hvorfra hun da skal befordres videre med Deligencen. Nu er min Plan da følgende: Henimod Klokken 9 sender De Deres Kudst og Gustave bort under et eller andet Paaskud, som vi vel nemt kan finde, og vi forklæde os da selv som Kudst og Tjener og kjører bort med Frøkenen. Ankommen til en af Seinebroerne holde vi stille, stige af Bunken og lokker hende ud af Bognen, og i et Nu kaste vi hende over Boldærket, dog maae vi først berøve hende hendes Smykker, hvis hun iøvrigt har saadanne, forat det kan see ud som en Udplyndring, naar Liget senere findes. Derpaa kjøre vi bort i en Times Tid, forat Intet skal mærkes og dermed er den Sag forbi. Iovermorgen vil man finde hendes Lig i Seinen, og De bliver Besidder af hendes Formue.“

„Særdeles snildt, det kan jeg ikke fragaae; men hvorledes stille vi os nu ved en Undersøgelse —“

„Naturligviis viser De den høieste Grad af Sorg og Bestyrrelse og lader Rudstén og Gustave arrestere og tiltale for Mordet.“ —

„Jeg skal tage Sagen under Overveielse, Hr. Marcel, den er meget vovelig —“

„Hvo som Intet vover, han Intet vinder —“

„Behag at komme igjen imorgen Eftermiddag, vi kunne da nærmere overveie Situationen og træffe den fornødne Aftale.“

Resultatet af denne Overveielse og denne Aftale have vi lært at kjende af det Foregaaende.

Der er en af denne Fortællings Hovedpersoner, hvis Skjæbne det er vor Pligt ogsaa at omtale paa Handlingens nærværende Stadium.

Vi mene Ernest Roger.

For at sætte Læseren aldeles à jour med Hensyn til de Begivenheder, som ene vedrøre vor unge Helt, maae vi gaae noget tilbage i Tiden, til den Dag, paa hvilken Tripeaud blev myrdet.

Som det vil erindres modtog Ernest den Dag en anonym Skrivelse, der opfordrede ham til at give Møde i Bartholomæusgaden, og som det vil erindres var det ogsaa hans Agt, at indfinde sig der, da han antog, at den ulykkelige Brevskriverinde var hans elskede Marie.

Det er vor Hensigt her at skildre ved hvilket Tilfælde han lykkelig undgik den snildt opstillede Fælde.

Claude havde, som det vil erindres, berettet Pjerre, at en ham, Claude, ubekjendt Herre havde foreslaaet ham at myrde Ernest for Penge, hvilket han selvfølgelig havde betænket sig for. Denne Meddelelse havde ophidsset Pjerre saaledes, at han havde kaldt sin bedste og eneste Ven „et Fæ“ fordi han ikke havde ladet „Forlagsstilleren“ anholde.

Det vil ogsaa erindres, at Pjerre nogle Dieblikke senere ubevidst kom til at gjøre Ernest's personlige Bekjendtskab, idet denne besøgte ham for at belønne hans Ærlighed og ved denne Leilighed gav ham sit Kort med Anmodning om, at han, Pjerre, vilde besøge ham.

Desværre fik vor Pjerre først at vide, at det var General Rogers Søn, han havde talt med, efterat denne var gaaet.

Som vi vide, fremkaldte Erindringen om General Roger mørke Tanker hos ham, af hvilke han først længe efter ubreves ved, at Claude mindede ham om det paatænkte Snigmord paa Ernest.

„Gudsøb, Du har Ret, det skal ei stee, saasandt jeg lever. Har man end berøvet den unge Lieutenant en Fader, saa har man dog ikke berøvet ham en faderlig Ven!“

Og i et Nu var han ude af Døren og henne paa en Politistation forat erfare Ernest's Bolig, som ikke stod angivet paa

Kortet. Da han havde faaet Adressen at vide, løb han derhen, men traf ikke sin unge Ven, da denne, som Bærtinden sagde, nylig var gaaet ud.

„Hvornaar vender han tilbage?“

„Na, min gode Mand, hvad veed jeg? Han veed det nok ikke selv. Hr. Roger er en ung Mand, og de Unges Veie kjender Pokker og ikke jeg —“

„Godt, saa vil jeg sidde paa Trappen saalænge.“

„Paa Trappen! Nei, det skal jeg dog have mig frabedt. Hvad maatte mine øvrige Vogerende troe, naar de saae en Drosselkubst sidde udenfor min Dør. De kunde, Gud forlade mig, troe, at det var en Elsker til mig, og det skulde jeg dog ikke have noget af.“

„Saa gaaer jeg ned paa Gaden.“

„Ja, værnsaaartig, det kan jeg ikke forbyde Dem.“

„Det var dog Under.“

Pjerre stillede sig ned i Porten og

ventede tre stive Klokketimer, thi før kom Ernest ikke.

Han vilde hjem og træffe Forberedelser til den Bortførelse, hvorom Sagen sandsynlig kom til at dreie sig. Tanken herom beskjæftigede ham heelt og holdent, saa at han ikke bemærkede Pjerre før denne greb ham i Armen og nævuede ham ved Navn.

„Jeg veed ikke om De erindrer mig igjen,“ sagde Drostekubsten.

„Er De ikke —“

„Pjerre, der kjører Nr. 86! De havde den Godhed idag at tillade mig at komme —“

„Ja, bedste Ven, men nu har jeg ingen Tid.“

„De maa stjænte mig et Dieblits Opmærksomhed.“

„Kom igjen imorgen, De hører jo, jeg ingen Tid har.“

„Det angaaer en vigtig Sag —“

„Som vel nok kan vente til imorgen?“

„Nei, Hr. Roger, det gjælder et Livs Frelse.“

„Hvad angaaer det mig?“

„Det angaaer netop Dem, en stor Fare svæver over Deres Hoved, Hr. Lieutenant, De maa høre mig.“

„Nuvel, saa kom op til mig, og fortæl mig hvad De har at sige, men det maa skee lidt hurtigt, thi jeg skal strax ud igjen.“

Da Pjerre og Ernest befandt sig paa dennes Bærelse, fortalte Drostekudstjen ham Alt, hvad Claude havde fortalt ham angaaende det paatænkte Snigmord.

I Begyndelsen lo Ernest, men den Alvor, hvormed Pjerre talte, og den Omstændighed, at Claude aldeles ikke kjendte ham, Ernest, og altsaa ikke kunde have hitted paa Historien forat have Løier med ham, indgjød ham dog saamegen Betænkelse, at han paany vendte og dreiede den modtagne Billet, og tilsidst kom til det Resultat, at det var bedst først at gaae

hen til Marie for der at udspeide, om hun virkelig kunde være Brevskriverinden; hvis dette ikke var Tilfældet, vilde han ignorere Billetten og ikke indfinde sig til Stævne-mødet, da der dog kunde være nogen Rime-lighed for, at her var opstillet en Snare for hans Fod, om han end ikke kunde ud- finde af hvem og af hvilken Grund.

Med et hjerteligt Haandtryk skiltes han fra Pjerre, der bethdelig lettet gik til sin Bolig i d'Lambre-Gaden, medens han selv styrede Coursen mod den Boulevard, paa hvilken Hotel Vermicati laae.

Som daglig Gjæst og Ven af Huset blev han strax ført ind i Dagligstuen, hvor han traf Marie alene.

„Oh, det var yndigt De kom, Hr. Roger; min Fader er hos Reiseren og min Moder er taget ud i Bisiter, saa jeg er ganske alene den hele Dag. Tag Plads og læs lidt for mig.“

Denne Introduction røbede ikke, at Marie gik med Flugttanker, da hun saa

neppe vilde have modtaget sin Bortfører med en saadan Ro, som det nu var Tilfældet. Ernest indsaae dette tilfulde og indsaae det endnu mere jo længere Tiden skred frem.

Han læste for Marie i tre hele Timer indtil Madeleine kom og modtog hendes Invitation til at blive hele Aftenen. Hvad der senere passerede vide vi af det Foregaaende.

Den lykkelige Elsker, der den Aften fik sit Hjertes høieste Dnsfle opfyldt, blev ikke lidet forbausset, da han den næste Morgen modtog Besøg af Districtes Politicommissair og et Par Politisoldater.

„Er De Hr. Roger, Artillerilieutenant?“ spurgte Commissairen.

„Jo, til Tjeneste.“

„I Keiserens Navn arresterer jeg Dem da!“

„I Keiserens Navn og af hvad Grund om jeg tør spørge! Mig bekendt, har jeg aldrig fornærmet Hs. Majestæt og troer

altid at have opfyldt mine Pligter som Soldat."

"Betvivler jeg ingenslunde, Hr. Lieutenant. Men, hvad skal man sige til det, Menneffene ere aldrig som de burde være, og De vil vel ikke benægte, at De ogsaa er et Menneffe, der kan feile."

"Men jeg er Soldat og kan som saadan ikke arresteres af nogen civil Autoritet."

"Indrømmet, Hr. Roger, vi have derfor ogsaa itide fikket os Hs. Majestæts allerhøieste Befaling . . . behag at see."

Med disse Ord fremtog Commissairen et keiserligt Arrestdecret som han viste Ernest.

"Men af hvad Grund arresterer man mig!" udbroød vor unge Lieutenant hvis Bestyrrelse ingen Grændser kjendte.

"Det vil De formodentlig erfare, naar De bliver stillet for Retten. Er De saa artig at følge mig, jeg skal hen og

aflægge flere lignende Visiter endnu i Formiddag."

Da Ernest indsaae, at al Procureren med Commissairen vilde være omsonst, da denne havde sine bestemte Ordre at handle efter, indvilligede han i at følge med til Politipræfecturet, dog kun i en Droske, da han paa det Bestemteste nægtede at gaa ned ad Gaden under Politiescorte. En af Solbaterne hentede derfor en Droske fra det nærliggende Torv og i denne kjørte nu Ernest Roger til Politipræfecten.

"Hvad er min Brøde?" var hans første Udbrud, da han stod for Præfecten.

"Behag at tie til man spørger Dem," var hele Svaret, han fik af den myndige Politimand, der var vant til at skjære Alle over een Kam, baade Sjovere og Gentlemen.

"Hvornaar spørger De da?" udbrød Ernest, der ikke lod til at ville lade sig imponere eller affpise af en forhenværende

Politibetjent, hvem man nu havde givet Carte blanche til at være grov imod Alle, i Ly af Rescriptet om Politiets Utrænkethed.

Dette Spørgsmaal af „Arrestanten“ kom saa uventet, at den storsnude Præfect tabte baade Næse og Mund derved. Et saadant Sprog var han ikke vant til at høre, og han maatte først stirre længe paa den Forvovne for at see hvad det var for en Person, der vovede at raisonnerer, før han kunde aabne sin Grovhedens Sluse og sin Uforstammetheds Strøm, men endelig formaaede han dog dette.

„Hvornaar jeg spørger? Jeg vil haabe at Han har fremført dette næsvise Spørgsmaal i Distraction, da jeg ellers skal lære Ham, Slynge! Veed Han hvad det vil sige at fornærme en Politimand? Vil Han høre Rescriptet derom, Ujel! See Han at dje sig lidt, det raader jeg Ham til, Laban!“

Til sin store Forbauselse imponerede

disse Grovheder, som accompagneredes af nogle knusende Diebst og gnistrende Tænder, item knyttede Næver under Næsen, paa ingen Maader „Arrestanten“ som med den største Kølighed af Verden bemærkede:

„Naar De er færdig med Deres elegante Udgydelser behager De formodentlig at meddele mig Grunden til min Arrestation —“

„Sag gjør Fanden —“

„Na ja, Hr. Præfect, behag at see efter i Codé Napoleon, der staaer med rene og klare Ord, at enhver Anholdt strax skal stedes til Forhør forat han ikke skal underkastes Arrest, hvis det viser sig, at han er uskyldig i den paaklagede Forbrydelse.“

Præfecten stummede af Raseri over denne Belærelse, der var ham saameget mere piinlig at modtage, som den fremspørgtes med den meest isnende Kulde, og uden Spor af Hidsigthed eller Lidenskab. Den Slags Folk, som besad et saadant Herredømme over sig, at de tog Hatten ærbødigt

af for Grovheder, formaade han ikke at magte, og han opgav derfor aldeles Brevet. Med comist Fortvivlelse bed han sig i Reglene og fremtog en stor Protocol, hvori Forhøret skulde refereres, hvilket skete ved Secretairen, som blev kaldt ind.

Efter de vidtløftige Spørgsmaal og afmaalte Svar, vedrørende Ernests' Generalia, gik Præfecten over til Sagen:

„Hvor var De igaar?“

„Jeg stod op Klokken otte og drak min Kaffe —“

„Slige Vidtløftigheder forlanger jeg ikke! Hvornaar gik De ud?“

„Klokken Ti.“

„Hvorhen da?“

„Jeg havde den foregaaende Dag glemt min Brevtaske i en Droske, og gik derfor hen paa den nærmeste Station forat forhøre om den var bleven afleveret der; da dette var Tilfældet, gik jeg hen til den rebelige Kudsk forat give ham en Belønning. Da jeg havde udrettet dette, gik jeg

op paa den Restauration, hvor jeg sædvanlig spiser; derefter gik jeg hjem i mit Logis, som jeg dog snart forlod forat aflægge en Visit, hvorfra jeg først vendte hjem henad Midnat."

"Hvor var det?"

"Hos Grev Vermicati."

"Ha, ha," loe Præfecten, "det kan De vilde Bønder ind. Naa, saa det var det Hele? De gjorde ingen lille Afstikker om ad Bartholomæusgaden, da Kloffen var bleven saadan Ni."

"Bartholomæusgaden? Kloffen Ni?" udbrød Ernest bestyrtet, idet han pludselig baade mindedes den gaadefulde Billet, han havde modtaget og som indbød ham til et Møde i bemeldte Gade til bemeldte Tid, og Mordet paa Baron Tripeaud, der var foregaaet paa samme Sted og Tid.

"Aha, De skifter Farve, det er gode Tegn, ja vi komme nok ud af Resten! Naa, saa De var altsaa Kl. Ni i Bartholomæusgaden —"

„Jeg tilsværger Dem, Hr. Præfect, at dette ingenlunde er Tilfældet, jeg vil kunne bevise mit Alibi.“

„Det glæder mig, ha, ha, formodentlig ved Deres Elskede, Comtesse Vermicati.“

Ernest blev rød til op over begge Øren ved at see en af sit Hjertes dybeste Hemmeligheder blive gjort til Gjenstand for Bemærkninger i en Retsal og maaskee i en Forhørsprotocol. Det forekom ham dog at være et temmeligt stærkt Stykke, hvis dette skulde skee, og han udbrød derfor:

„Med hvad Ret blandes en aldeles uvedkommende Dames Navn ind i en Sag, der ovenikjøbet hviler paa en aabenbar Misforstaaelse?“

„Er De saa god at holde Mund og afholde Dem fra enhver uforstammet Bemærkning . . . De vil altsaa kunne bevise Deres Alibi, siger De.“

„Ja, jeg vil ved to fuldgjældige Vidner

kunne bevise, at jeg Klokken Ni har været i Hotel Vermicati."

"Disse Bidner ere foruden Comtessefen —"

"Brevinden —"

"Særdeles godt, men undskyld mig, selv om De førte hundrede Bidner frem faaer De mig dog vanskelig til at troe paa Deres Uskyldighed. Man har ved en Undersøgelse hos Dem fundet et Brev, hvori De opfordredes til at give Møde Klokken Ni i Bartholomæusgaden, som det synes til et Stævnemøde med en Dame."

"Det er ganske rigtigt, men jeg gif ikke derhen."

"Og hvorfor ikke, en Lieutenant og galante Eventyr hænge altid sammen som Ertehalm. Hvorfor vilde De ikke gaae til Stævnemødet, lille Ven, ha ha?"

"Fordi en stikkelig Drostekubst, ved et særegent Tilfælde, var kommen under Veir med, at denne Billet kun var skrevet forat lokke mig i en Fælde."

„I en Fælde?“

„Ja, man vilde myrde mig. Han fortalte, at en Ven af ham, en Mand der sælger Gibsfigurer, var blevet anmodet af en ham ubekjendt Herre, om at dræbe mig for en stor Sum Penge.“

„Ha, ha, det maa have været en god Tossse, der saadan vender om paa Gaderne og spørger ham ubekjendte Folk om de ville myrde navngivne Personer, ha, ha!“

„Droftelubsten og hans Ven maae jo kunne hidkaldes.“

„Det bliver forhaabentlig min Sag at bestemme hvem der skal vidne eller ikke? Hvor boer den Droftelubst?“

„Han kjører Vognen Nr. 86 og boer i Gaden d'Lambre. Jeg kjender ham som en særdeles redelig Mand, da han ikke alene har bragt en af mig i hans Vogn tabt Lommebog urørt paa Politikammeret, men ogsaa har vægret sig ved at modtage nogen Belønning for sin Uerlighed.“

„Ja, det maa være en Engel i Rubste-

mondur. Naa, vi kunne jo høre det Brøvl med i Tilgift til alt det Dvorige, vi maae døie. De er færdig! Arrestforvarer!"

Arrestforvaren kom ind og afhentede „Arrestanten“, der blev indespærret i et afstiheligt Hul af Fængsel, uvis om det skulde vare længe inden Døren atter aabne sig for ham.

Den gode Bevidsthed om at være uskyldig i den svære Forbrydelse, man saa skjændigt havde anklaget ham for, holdt hans Mod oppe i den Grad, at han senere mødte med den samme Freidighed foran Stranken som første Gang, thi uagtet Sagen kunde have været afsluttet i det andet Forhør naar tvende fuldgjældige Vidner havde beediget deres Udsagn om hans Alibi, holdtes Ernest bestandig arresteret og er det endnu paa vor Færtællings nærværende Stadium.

Fjortende Capitel.

Gjensyn.

Udenfor det pragtfulde Hotel Vermicati holdt en alt andet end pragtfuld Equipe, nemlig en Droske der, trods den gjensynlig Omhu, hvormed den var badstet i alle Ender og Kanter, stal sælt af imod den elegante Herstabsvogn, der netop nu rullede ud af Hotellet.

Rudsten steg ned ad Gulken og bankede paa Portnerens lille Kude, da han ikke vilde trække i Klokken.

Et ægte Portnerfjæs tryktede den kobberforhøvede Næse imod Ruden og spurgte i en snøvle Tone:

„Hvad vil De?“

„Jeg skal op til Grevinden.“

„Hvad falder?“

„Jeg skal op til Grevinde Vermicati.“

„Naa, saa, saa det skal De! Og hvad skal De der, Hr. Droffelubst, om man tør være saa fri at spør'e.“

„Jeg har et vigtigt Grinde til hende.“

„Som hun skal besørge?“

Det lod til at Droffelubsten blev en Smule ærgerlig tilmode ved disse dumme Spørgsmaal, men da det altid var hans Leveregel, at tage Verden som den var, gjorde han gode Miner til slet Spil og svarede:

„Vil De saa behage at lukke op, Hr. Portner.“

„Nei, ikke før De siger mig, hvad De skal Hendes Naade, jeg er paa det Strengeste forbudt at lukke op for Alle og Enhver.“

„Men jeg har et Brev til Grevinden.“

„Det kan jeg jo tage imod.“

„Nei, jeg skal tale med hende selv, det er fra hendes Datter, Comtessen!“

„Lad mig see Udskriften; ja, det er Comtessens Skrift, naa, saa lad gaae da,

men Død og Plage, det væmmelige Kjærestoi maae ikke holde udenfor Porten."

"Hvor skal jeg da gjøre af det imens?"

"De kan kjøre ind i Baggaarden med det."

"Stakkels „Marengo“, sagde Rubsten idet han klappede Hesten, „Du er kun værdig til at staae i Baggaarden, naa, bliv ikke bedrøvet, Du har staaet der, hvor den Lømmel aldrig kommer til at staae, nemlig paa Grens Mark."

Vi have saa usiagtigt refereret denne i og for sig intetsigende Samtale forat Læseren kan vide, med hvilket Besvær den stakkels Pjerre holdt sit Indtog i sin Kones pragtfulde Hjem.

Den samme Banstælgelighed med at komme ind mødte Pjerre oppe i Hotellet, som den havde mødt ham nede i Porten. Gustave skulde ogsaa vide, hvem Pjerre var, og i hvad Verinde han kom, inden han vilde melde ham hos den naadige Frue. Pjerre gav ham dog kun høist undvigende

Svar, men den snebige Rarethspringer trøstede sig med at alle Dørene, havde gode Nøglehuller, saa han nok skulde faae at vide hvad den „schofle Drostekubst“ kunde have at tale med Hendes Raade om.

Pjerre blev ført ind i en elegant Salon hvor han skulde oppebie Grevindens Komme. Gustave var forinden saa lumpen at paalægge ham, ikke at sætte sig paa de kostbare Stole, „da de grønne Fløiels Sæder ikke var indrettet til Kubstemunderinger.“

Pjerre var altfor optaget af sine Tanker om den forestaaende Sammenkomst, til at han skulde lægge synderlig Mærke til det Uforstammede i denne Anmodning.

Han fik Lov til at vente en rum Tid inden Døren til Grevindens Cabinet aabnedes, men endelig skete det dog og Hendes Raade traadte hen til Drostekubsten.

„Min Tjener siger, at De har et Brev til mig, fra en mig meget nær Paarørende.“

„Ja, naadige Fru Grevinde, det er fra Deres Datter.“

„Fra Marie!“

Pjerre havde ikke vovet at slaae sine Dine op paa den fornemme Dame, da han ingen Salonherre var, og heller stod midt i en Kugleregn end i en Kreds af fornemme Personer, først nu da Grevinden nævne de Ordet „Marie“, betragtede han hende og stod som forstenet af Overraskelse og Skræk.

Tog han feil? Havde han ikke hørt denne Stemme før? Var den ikke hans Madeleines? Var dette Ansigt ikke ogsaa aldeles ligt hans Kones, og lignede den unge Pige, han havde reddet, ikke ham selv i en paafaldende Grad?

Alle disse Spørgsmaal krydsede hinanden, men han vovede ikke at spørge om Svaret paa dem, hvilket kunde have været givet med kun to Bogstaver.

Madeleine lod ikke til at kjende ham, hvilket jo ikke var saa besynderligt, da hendes uslykkelige Pjerre i de mellemliggende

16 Aar saa at fige havde skiftet Gam, ibet den blomstrende Ungdom var veget Bladsen for den affældige Alderdom. De før saa skinnende ravnsorte Lokker vare forvandlede til et stridt, graat Haar, og de før saa levende Dine vare sunkne tilbage i deres Huler, hvorfor de stirrede paa hende med et ubestribeligt lidende Udtryk.

Hun maatte gjentage sit Spørgsmaal:

„De har et Brev fra min Datter?“

Først nu rev Pjerre sig løs fra sine mørke Grublerier og overrakte Brevet med skjælvende Hænder.

Albrig saasnart havde Mabeleine aabnet det før hun flistede Farve og var en Afmagt saa nær, at hun maatte holde sig ved en Stol for ikke at falde.

„Min Gud,“ udbrød hun, „er det muligt at mit stakkels Barn er bleven overfaldet paa en saa skjændig Maade. Jeg seer, at De er hendes Redningsmand, o, modtag en Moders Tak, Himlen vil belønne Dem paa en anden og langt værdigere Maade,

end jeg formaaer. Hvad er Deres Navn, brave Mand?"

„Pjerre Thibout.“

„Pjerre Thibout!“ udbrød Mabeleine.
„Min Mand, er det et Sandsebedrag, eller —“

„Det er mig Mabeleine, kjenbte Du mig ikke før?“

„Hvorledes skulde det have været mig muligt . . . i denne Dragt . . .“

„Ja, Mabeleine, jeg er kun Kudst, simpel Drosstekudst, men fordi Udret er bleven nedværdigende er Indret det ikke. Jeg har tjent som Soldat, har faaet Korset af Keiseren og er min egen Mand. Men Du —“

„Ths, min Ven, kom lad os gaae ind i dette Cabinet, man bør troe Alle godt, men bedst sig selv.“

„Det var jo rare Historier, jeg der fik at høre,“ udbrød Gustave, efterat have for-

ladt Lytteposten ved Nøglehullet til Salonen, og nu var traadt ind i denne, forat opsnappe noget af den Samtale, der førtes inde i Cabinettet, „det var jo noget splinternyt Nyt. Comtessen er bleven overfaldet og reddet af denne Drostekubst, der ikke er nogen Anden end Grevindens Mand og Comtessens virkelige Fader. Na, fikken Ljon lille Skilling, Hr. Marcel skal give mig for denne Nyhed.“

Bemeldte Hr. Marcel lignede en vis, meget omtalt Mand, jo mere man talte om ham, desto nærmere var han ved Haanden. Aldrig saasnart var Gustave færdig med sin Monolog før det ringede, og Døren aabnedes snart efter for „Manden med de gode Ideer“, som han altid kaldte sig.

„Er Greven hjemme?“

„Ja, paa sit Bærelse, Hr. Marcel.“

„Noget Nyt?“

„Na ja, aa, ja —“

„Hvilket?“

„Noget, der koster Penge og det endda ikke saa lidt Penge.“

„Na, en lille Plade —“

„Paa min Gre, Hr. Marcel!“

„Paa din Gre, hm! Nu, her har Du en Napoleonsdør, er det saa godt?“

„Ja, naar jeg faaer en ni Stykker i Tilgift.“

Efter nogen Tingen gif endelig Hr. Marcel ind paa Forbringen og udbetalte de ni Guldstykker for Nyheden, som han, ganske efter Gustaves Anstuelser, fandt ikke kunde opveies med Guld.

„Du har altsaa med egne Øren hørt, hvad Du har fortalt mig?“

„Ord til andet.“

„Og Du vil kunne gjentage det for Greven?“

„Det vil jeg dog helst være fri for, hust jeg har luret —“

„Na, det er noget, han veed saa saare godt, at jeg har maattet anvende al min Magt forat kunne holde Dig her, da han

forlængst har yttret den største Øyst til at jage Dig paa Døren. Men, det siger jeg Dig, Gustave, at hvis det viser sig at være Løgn, hvad Du her har sagt, saa vil Du endnu i Dag blive kastet paa Porten."

Med disse Ord gik Hr. Marcel ind til Greven, eller rettere, han vilde til det, men blev forhindret deri ved at Luigi selv aabnede Døren forat gaae ud.

„Det er Dem, Hr. Marcel, De har vel atter faaet en lille Nyhed af den raptungede Gustave, siden jeg træffer Dem sammen?"

„Om jeg har, jo, det skal jeg mene, og det nøies ikke med at være een, men det er hele to Nyheder."

„Lad os være ene, Gustave," befalede Greven.

„Inden vi gaae over til det uidentivul interessante Thema, De vil afhandle," begyndte Luigi efterat Tjeneren havde forladt dem, „maa jeg endnu engang bevidne

Dem al den Foragt, jeg nærer for den Maade, paa hvilken De søger at trænge Dem ind i dette Huus' private Anliggender, en Maade, der er saameget mere afsthyelig som De ikke undseer Dem ved at kaste mig Forræderiet lige i Ansigtet. Men jeg siger Dem, vogt Dem, Marcel, Buen kan kun spændes saalænge til den brister."

"Bah, jeg frygter ingen Trusler. Vi To kjende hinanden, hvad jeg ikke behøver at fortælle Dem. Derimod kan jeg fortælle Dem Noget, som i høi Grad vil overraske Dem."

"Fortæl —"

"Deres Datter druknede ikke —"

"Hvad siger De?"

"At Deres Steddatter er bleven reddet! Og kan De gjette af hvem?"

"Formodentlig af denne Ernest."

"Der sidder arresteret efter Deres egen Angivelse, nei, det lader han vel nok være. Redningsmanden hedder ikke Ernest Roger, men Pjerre Thibout."

„Pjerre Thibout ... min Kones ...?
 „Første Mand, ganske rigtigt! Han
 er i dette Dieblif her i Paris, ja, han er
 endog i dette Dieblif her i Huset, inde i
 det Cabinet der.“

„Hvorledes? Gaaer Alt da til med
 Kogleri? Er jeg forrykt, eller er det
 Verden, der er forrykt. Jeg kaster en ung,
 værgeløs Pige ud over en Bro, og skjøndt
 der ingen Menneſter er at ſee i Nær-
 heden, bliver hun dog reddet; det er til at
 blive rasende over. Og nu viſer det ſig
 ovenikjøbet, at en Mand, hvem jeg i hele
 16 Aar har troet velforvaret ovre i Ewig-
 heden, taſket være de udmærkede øſterriſke
 Skytter, pludſelig lever op og ſtrag veed
 at finde mig. Marcel, hvis der exiſterede
 noget i Verden, der heed Skjæbnens Billie,
 kunde den ikke httre ſig paa nogen anden
 Maade end det her ſkeer.“

Luigi var ellers ikke den Mand, der
 tog Hatten af for ſin Samvittighed, men
 her følte han ſig næſten ſønderknuff af

den og det i den Grab, at Marcel maatte spille Trøfteren.

„Faa Dem, Hr. Greve, viis Dem som en Mand, og see Skæbnen frit i Dinene. Lad os ikke raadvild lægge Hænderne i Skjødets, men handle —“

„Ja, vi ville handle, men først vil jeg dog med egne Dren erfare, om denne Pjerre Thibout virkelig er opstaaet fra de Døde —“

„Og om han fortjener at færdes blandt de Levende!“ supplerede Marcel med et uhyggeligt Griin.

„Stille, man kommer. Gaae De ind i mit Cabinet, Marcel; jeg stiller mig heri Vinduesforbybningen bag Gardinet. Skynd Dem!“

Døren til Grevindens Cabinet aabnedes, og hun traadte ud deraf tilligemed Pjerre, hvem hun holdt i Haanden.

Der gives en Evne, der i de fleste Tilfælde staaer over Fornuften og Forstanden, nemlig Instinctet, idet dette viser os den rette Vej, hvad Fornuften og Forstanden ikke altid formaaer. Denne særegne Naturgave findes forstjelligt udviklet hos de forstjellige Individier, Nogle have lidt, Andre meget af den. Til de Sidste hørte Madeleine. Hendes Opdragelse havde været forsømt, og de bestedne Forhold, hvorunder hun havde henlevet sin første Ungdom, havde ikke været stikket til at give hende noget overvættets klart Syn for Livet, eller med andre Ord, hun savnede aldeles Menneskeundskab: hun var let at lede og let at indtage, hvad der forklarar det Særshyn, at hun fastede sig i Armene paa en Mand, som Luigi, hvis blotte Physiognomi vidnede imod ham. Hendes overordentlige udviklede Instinct lod hende vel strax føle nogen Uvillie imod Partiet, men Hensynet til Mariæ Fremtid havde dog døvet Instinctets Røst.

Dette Instinct kom Madeleine til Nytte nu. Uden selv at kunne forklare sig Grunden dertil følte hun en vis Ængstelse forat være beluret, og hun lod derfor sit Blik glide over hele Bærelset for om muligt at opdage noget Mistænkeligt, og hendes Instinct havde talt sandt. Hun bemærkede Gardinets Bevægelser og saa et Par Fødder rage nebensfor det.

Hun udstødte et let Skrig, hvorved hun fik Leilighed til at henlede Pjerrers Opmærksomhed paa den Opdagelse, hun havde gjort.

„Man belurer os,“ udbrød de Begge uvilkaarligt, dog kun saa høit, at de selv kunde høre det.

Madeleine var Den, der først kom til Befindelse.

Hun fremtog en Pung, som hun rakte Pjerre med de Ord:

„Her er en lille Pengesum, som Belønning for Deres Mod ved min Datters Redning. Min Gemal vil forhaabentlig

senere fordobble Gaven, naar han erfarer, hvad De har gjort for os —“

„Penge —“ udbrød Pjerre, der i den Forlegenhed, Situationen havde fremkaldt hos ham, ikke strax gjættede, at Madeleine forstille sig. „Penge — skal jeg have Penge?“

„Ja, min gode Mand, tag kun denne ringe Gave —“

Pjerre betragtede Madeleine forbausset og først da han bemærkede, at hun blinkede med Dinene, gik det Hele op for ham.

„Naa saaledes —“ sagde han og stak de Pengene til sig.

„Hvor boer De, min gode Mand? Hr. Greven vil sikkert belønne Dem for Deres Daad.“

„I Gaden d'Lambre, Nr. 29.“

„Det er godt, jeg skal erindre det. Farvel min gode Mand —“

„Farvel!“

Med saamegen Venlighed som Madeleine fandt det kunde være raadelig og til-

labeligt rakte hun Pjerre Haanden og gik derefter tilbage til sit Cabinet.

Femtende Capitel.

Madeleines to Mænd.

Pjerre mere løb end gik ud af Døren, men han kom dog ikke langt før en Haand blev lagt paa hans Skulder. Han vendte sig om og stod ligeoverfor en Mand af et skummelt Udseende, men med en Holdning, der kunde tilhøre en Greve. Dette var ogsaa Tilfældet, thi han præsenterede sig selv som Husets Herre, Grev Vermicati.

„Hvem er De?“ udbrød han med en Alterhed, der kun daarlig passede for en Fader, der befandt sig ligeoverfor sit Barns Redningsmand.

„Jeg — jeg —“

„De har havt en Samtale med min Gemalinde, hvorom dreiede den sig —“

Pjerre beghyndte at faae sin Fatning tilbage.

„Det er ganske rigtigt, Hr. Greve, og hvad saa?“

„Hvad saa? Jeg vil have at vide, hvorom den dreiede sig.“

„Hendes Naade vil bedst selv kunde fige Dem det.“

„Nei, Du skal, Elenbige.“

„Elenbige!“ gjentog Pjerre noget forbausset ved at høre denne nye Titel. „Elenbige —“

„Ja — Elenbige ... kom ind i mit Cabinet, hvis Du ikke er en saa feig Usling, som jeg anseer Dig forat være.“

Pjerre blev aldeles som himmelfalden ved at høre sig udstjælbe af en Mand, han her saae for første Gang i sit Liv. Det var øiensynligt Grevens Hensigt at irritere den stikkelige Drossfekubst, men denne lod sig ikke saa let fornærme, ikke at tale om, at han vel skulde vogte sig for at forløbe

sig ligeoverfor en Mand i hennes egen Stue.

„Jeg er berebt til at følge Dem,“ svarede han med en mærkværdig Ro, der næsten duperede Greven.

Uden at tage Hensyn til at Marcel var tilstede foer Luigi ind paa Pjerre med de Ord:

„Hvad vil Du her, elendige Pjerre Thibout?“

Droffekubsten, der havde en vis Ahnelse om, at det var Luigis Agt at bringe ham ud af Fatning, om han end ikke kunde tænke sig Grunden dertil, gjentog ganske roligt:

„Elendige Pjerre Thibout?“

„Ja, jeg gjentager det. Du er Pjerre Thibout, den nedrige Skurk, der forraadte den tappre General Roger, saa han faldt for Fjendens Rugler.“

Pjerre skiftede gjentagende Gange Farve under denne neberdrægtige Beskyldning, men, sin Beslutning tro, fornægtede han sig selv og sagde for anden Gang:

„Pjerre Thibout? Det er ikke mit Navn, det maae beroe paa en Misforstaelse!“

„Ha, Du er ogsaa feig altsaa, ja, Forrædere ere altid feige. Men naar Du ikke er Pjerre Thibout, hvem er Du da?“

„Jeg er Drosfelubst Nr. 86.“

„Ja, Drosfelubst Pjerre Thibout. Du boer i Gaden d'Lambre Nr. 29.“

„Nei, jeg hedder ikke Pjerre Thibout, men jeg boer ganske rigtig der.“

„Saa er Du en elendig Thy og jeg henier nu Politiet.“

„Thy? Politiet? Behag at forklare Dem, Hr. Greve, jeg forstaaer Dem ikke —“

„Saa skal jeg bringe Dig dertil. Da jeg for en sexten Aar siden besøgte Lugano og var inde i Pjerre Thibouts Hytte stod der et Sølvdruffekar paa en Commode. Erindrer Du det?“

„Det er da ikke godt for mig at vide . . .“

„Men hvorledes kommer Du da til at besidde det! Jeg har ladet min Tjener gaae hjem til dig og lod ham i dit Navn affordre din Værtindes Karret, som hun da ogsaa var saa eenfoldig at give ham; jeg ahuede nok, at Du maatte eie det. Kjender Du dette?“

Med disse Ord tog Luigi det omtalte Druffekar frem og holdt det hen for den maalløse Pjerre.

„Hvorledes?“ udbroød Denne, „De har vovet at misbruge mit Navn forat kunne tilvende Dem et mig dyrebart Familiestykke. Jeg er Pjerre Thiebout, men jeg er ingen Thy. Og nu, da De veed hvem jeg er, skal jeg lade Dem erfare hvem De er. De vovede før at bestynde mig forat være Den, der havde forraadt General Roger. Jeg veed, at det er Deres Spøg, min Herre, og jeg haaber, at De erklærer det forat være det. Veed De hvad Priis, Keiseren har udsat for Den, der kan oplyse, hvem den brave Generals Mor-

der er? Hvis De ikke erklærer, at det var Deres Spøg med hiin Beshyldning, saa gaaer jeg lige til Keiseren og nævner ham, hvem Morderen er, thi det er Dem, Dem og ingen Anden! Det var Dem, der hiin Aften, da jeg forlod min Hytte for bestandig, var hos min Kone, og jeg mindes nu, at jeg læste paa en Badsæt Navnet „Luigi“, som er Deres Fornavn. Efter hvad jeg har bragt i Erfaring, gav De en Dreng en Seddel til den østerrigste Forpostcommandeur, og tattet være dette skjændige Korræderi leed Roger en Død, som kun jeg ved et sandt Vidunder undgik. De bliver bleg, det glæder mig, De gaaer i Dem selv —“

„Ti, Skurk, og forlad øiebliklig dette Huus tilfreds over at jeg ikke stopper din løgnagtige Mund —“

„Gjør hvad De vil, jeg gaaer ikke, før De har erklæret, at det var Deres Spøg med Beshyldningen for Generals Rogers Mord —“

„Ha, Ussling, tir ikke Løven,“ udbrød Luigi rasende, idet han trak en Pistol ud af sin Brystlomme og rettede den imod Pjerre.

Marcel havde hidtil været et taust Bidne til hele Samtalen, og i sit Hjertes Underste glædet sig over den forbeelagtige Nyhed, han her havde erfaret, nemlig Grevens Forræderi imod General Roger, en Nyhed han lovede sig store Fordele af. Da Pjerre imidlertid var den Eneste, der vidste Besked herom, gik det ikke an, at han blev expederet saa brat ud af Verden, og Marcel besluttede derfor at træde imellem i dette critiske Dieblif.

„Hr. Greve, De gaaer for vidt,“ udbrød han, „lad Hr. Thibout dog faae sit uskyldige Dnsfe opsholdt, det kan jo aldrig skade.“

„Aldrig!“ udbrød Luigi hævnstnysende.

„Den Fornuftige giver efter,“ bemærkede Marcel.

„Jeg er ikke fornuftig —“

„Det kan man mærke, Hr. Greve, ha, ha,“ loe Pjerre, der ingenlunde lod sig forstrække eller imponere af Mordvaabenet, der blev holdt hen imod ham.

Denne koldblodige Ro irriterede endnu mere Luigi og han havde ganske bestemt fyret Pistolen af, dersom ikke Marcel i det rette Dieblik havde slaaet den ud af Haanden paa ham.

„Marcel, De vover —“ raabte Luigi og stummede af Raseri.

„Kom dog til Besindelse Hr. Greve og lad mig tale et fornuftigt Ord med Dem.“

Mechanist fulgte Luigi ham hen i Vinduesfordybningen, hvor Marcel blot sagde:

„Siig det var Spøg . . . ellers er De fortabt . . . jeg skal forklare det siden.“

Marcel, der nok indsaae, at Luigi ikke kunde beqvemme sig til strax at sadle om ligeoverfor Pjerre, greb selv Initiativet og gif hen til benne.

„Hr. Greven indrømmer, at hvad han sagde til Dem om Forræderi slap ham uforgvarende ud af Munden, og han beider Dem nu ved mig om Tilgivelse for sin Overivelse. Hvis De maatte attraa en lille Pengesum til Erstatning for den lidte Fornærmelse vil Hr. Greven med største Beredvillighed give Dem en saadan, forat Alt skal være glemt.“

„Det var en lang Tale!“ udbrød Pjerre forbitret. „Hvem De er, min Herre, veed jeg ikke, og jeg brhder mig heller ikke om det, men De skal vide hvem jeg er forat De ikke en anden Gang skal restituere at fornærme mig. De seer for Dem en Mand i en lappet Mundering, en lurvet Droskefudstehabit, men det giver Dem ingen Ret til at troe, at hans Uresfølelse ogsaa er lappet og lurvet! De og Deres værdige Ven „Hr. Greven“ ere maastee af den Slags Folk som tage imod Penge forat lade sig skjælde ud, men det ere jeg ikke, hører De, det er jeg ikke. Deres Undskyldninger blæser

jeg ad, da jeg nu har lært at kjende hvad De er for Folk. Godmorgen!"

Med disse Ord gik Pjerre stolt ud af Cabinettet, hvis Dør han lukkede efter sig paa en mindre blid Maade.

Der indtraadte nu en uhyggelig Pause i Cabinettet.

Greven var rasende over at han ikke havde faaet sin Hævn afkjølet og Marcel var endeel ilde tilmode over Pjerrers strappe Ord, men han lod sig ikke mærke dermed og begyndte strax efter en Conversation angaaende „hvad der nu var at gjøre.“

Grevens Forbittrelse gik over til Fortvivlelse. Han gennemløb i Tanken hele den Række af Forbrydelser han havde begaaet: Falskmøntneriet — Forræderiet mod Guldsmeden, der var bleven hængt for hans Skyld, — Forræderiet mod General Roger, der var bleven skudt for hans Skyld, —

Forræderiet imod Madeleine, der var bleven Enke for hans Skuld — hans Mordattentat paa Marie, — hans Mordattentat paa Ernest, hvilket voldte Tripeauds Død, og endelig hans Forræderi imod Ernest, der holdtes uforsthyldt fængslet; han saae nu, at alle disse Ugjerninger havde været omsonst, og at den hvide Lykke, han nu havde havt i de sexten Aar kun var at betragte som en Galgenfrist. Han indsaae, at Gjengjældelsens Dieblit stod for Døren og han fyldtes med Rædsel ved den blotte Tanke herom.

Endelig gav han sit beflemte Hjerte Lust idet han udbrød:

„Marcel, jeg er fortviolet.“

„Tvivl, men fortvivil ikke, har den classiske Digter sagt, og jeg vil gjentage hans Ord for Dem. De har altid viist Dem som en Mand, Hr. Greve, og bør ikke blegne fordi Lykkens Sol synes at skinne mindre klar for Dem end forhen.“

„Den er totalt formørket, Marcel, jeg mærker det . . .“

„Men en total Solformørkelse varer jo aldrig mere end et Par Minutter og Solen træder da atter klar og straalende frem som før. Lad os ikke lægge Hænderne i Skjødet, men overveie hvad der er at gjøre . . . De har jo „en bekjendt Mand“ ved Deres Side, som kan lodse Dem i sikker Havn.“

„Marcel tænkt for mig . . . jeg er træt til Døden . . . red mig, Marcel, denne Pjerre Thibout bliver min Undergang.“

Med disse Ord forlod Luigi Cabinnettet idet han holdt Hænderne for sine Dine.

„Han har Ret,“ udbroød Marcel halvhøit, „denne Drosseludst bliver hans Undergang . . . notabene, hvis jeg vil . . . og jeg vil det.“

Sextende Capitel.

Opløsning.

Umiddelbart efterat Pjerre havde forladt hende, var Madeleine gaaet ud, et Særshyn for den mindre stikkelige Portner, der endnu aldrig havde seet Hendes Naade betræde Gaden med sine naadige Fødder.

Han saae ogsaa noget, hvad idetmindste han aldrig før havde bemærket, nemlig at den naadige Grevinde ogsaa kunde græde, hvilket han ansaae for en Umulighed, da Taarer kun kunde være Fattigdommens Prærogativer.

Madeleine græb ganske rigtigt og Taarerne havde endnu ikke forladt hendes Kinder, da hun bankede paa den lille Dør, der førte ind til Pjerrers Beboelsesleilighed i Stebet Nr. 21 i Gaden d'ambre.

En Person traadte i samme Dieblit ud

berfra, men bemærkede heldigviis ikke Grevinden, der traal Sløret for Ansigtet. Denne Person var ingen Anden end Gustave, der, som vi veed, var sendt hjem af Greven forat hente Sølvdruffekarret, som Luigi ganske rigtig troede i Pjerres Besiddelse.

Da Grevinden traadte ind kunde hun neppe tale af Bevægelse ved Tanken om, at hun nu efter 16 lange Mars Forløb besandt sig i Pjerres Huus; det var ganske vist ikke det samme som den lille paradisiske Hytte i Lugano, men det havde den samme herlige Egenstøb som hiin, nemlig at være Pjerres Opholdsstøb.

I dette Dieblil var Eiermanden der dog ikke, ligesaa lidt som hans brave Ven, Claude; kun den skikkelige Mo'er Marthe var tilstede forat spørge Grevinden „om hun maaskee ønskede en Droske?“

Til enhver anden Tid vilde Madeleine maaskee have smilet over dette Spørgsmaal, men nu svarede hun alvorligt:

„Nei, min gode Kone, jeg kommer ikke

til Dem for en Drosses Skyld, men for mit Barns. Hr. Thibout, der boer her, har idag bragt mig et Brev fra min Datter, hvis Liv han heldtemodig har reddet og jeg er kommen forat see hende og hente hende tilbage."

Den gode Mo'er Marthe befandt sig i en værre Forlegenhed, end hvis Damen havde spurgt om hun kunde faae en Drosse, thi da vilde hun have formaact at svare ganske rolig: „Nei, ikke i Diebliffet“, men dette Svar passede ikke nu, da en Moder spurgte om sin Datter. Moder Marthe havde faaet det strengeste Paalæg af Pjerre om ikke at røbe Marias Ophold hos dem, og om at modstaae hvilkensomhelst Fristelse til at sige Noget derom til Noget.

„Deres Datter?“ udbroød hun i en Tone, der kun daarligt lignede et Forbauselsudbrud.

„Ja, min Datter! Jeg er Grevinde Vermicati, og Hr. Thibout har i dette Dieblif været hjemme hos mig og fortalt, at

mit Barn befandt sig hos ham, tattet være hans heltemodige Opoffrelse. Det er efter hans Onste, at jeg er kommet her."

„Det maae beroe paa en Misforstaaelse —“

„Boer Hr. Thibout da ikke her?“

„Jo, det er ganske rigtigt, men jeg veed ikke af noget Barn at sige —“

Der er et Ordsprog som siger „Falsk slaer sin egen Herre paa Hals“ og det indeholder en god, sund Bære, hvilket bedst viste sig i dette Dieblif. Mo'er Marthe havde nemlig neppe talt ud, før Døren til hendes Kammer aabnedes og et yndigt lille Pige-hoved tittede ud og sagde:

„Er De alene, Moder Marthe?“

Det var Marie!

Hurtigere end det kan siges, var Mabelleine hos sin Datter, der kastede sig hulkende i hendes Arme.

Der paafulgte en Pause der var saameget ubehageligere for Moder Marthe, som den forlængede hendes Samvittighedsnag

over at have sagt Usandhed, hvilket var hendes Natur saa stik imod. Madeleine havde neppe sluppet Marie før Mo'er Marthe derfor udbrød:

„Jeg beder Dem om Tilgivelse, Fru Grevinde, at jeg løi, men det var paalagt mig af Hr. Thibout, ikke at røbe Comtessens Ophold her —“

„De beder om Tilgivelse, istedetfor at bede om min Tak og Betsignelse fordi De saa moderlig har taget Dem af mit uheldige Barn. Ræk mig Deres Haand, min gode Kone, at jeg kan trykke den til mine Læber.“

Dette vilde naturligviis Moder Marthe ikke tillade, men lod det være nok med en Omfavnelse.

„Jeg er kommen forat tage Dig med, Marie,“ udbrød Madeleine, „det gjælder om Ernest's Redning. Criminaldirecteuren har idag tilskrevet mig en Billet, hvori han anmoder mig om en Samtale, og da det naturligviis er, forat bevidne, at Ernest har

været hos os paa den Tid, Baron Tripeaubs Mord foregik, har jeg besluttet, at tage Dig med derhen, da to Vidner jo absolut maae gjælde for meer end eet. — Jeg vil nu forlade Dig et Dieblif forat gaae hen og kjøbe Dig et Schawl og en Hat, da Du jo har mistet dit eget Tøi ved det skrækkelige Optrin hiin Aften."

„O, Moder, skynd Dig, at min stakkels Ernest kan faae sin Frihed.“ —

Da Madeleine kom tilbage fra Modehandlerinden, fulgt af en Karl der bar det Indkjøbte, var Pjerre kommen hjem. Marie havde fortalt ham, at hendes Moder var kommen forat afhente hende, hvilket strax bevægede Drosseludsten til at gaae ud og strigle „Marengo“ og vasse Bognen, da han vilde have den Ære at kjøre for — sin Kone og sit Barn.

(Det kan dog her være passende at bemærke, at Madeleine og Pjerre vare bleve enige om, ikke endun at røbe Forholdet imellem Dem for Nogen og mindst for Marie).

Da Mabeleine kom tilbage var Pjerre netop færdig med sit Arbeide og kort efter forlod Moder og Datter hans fattige Huus forat kjøre til det straalende Justitspalads. Hvormeget Mabeleine end satte sig derimod vilde Pjerre kjøre for dem og han fik først Tilladelsen dertil da han erklærede, at blive „meget ulykkelig“ hvis hun nægtede ham det.

Criminaldirecteuren modtog Grevinde Vermicati og hendes Datter med megen Venlighed og talkede dem fordi de saa snart havde efterkommet hans Anmodning om en Samtale, da det ogsaa var ham meget magtpaaliggende at faae Ernest sat i Frihed, hvilket ikke kunde skee, før hans Alibi hiin Aften var tilstrækkelig godtgjort.

„Jeg er aldeles overbevist om hans Ukyldighed,“ bemærkede han, „men der klæber altid ved Retspleien endeel Forma-

liteter, som man ikke kan undgaae eller tør omgaae."

„Vil Hr. Roger blive sat i Frihed, saasnart vi ved vort Bidnessbyrd have godtgjort, at han umulig kan have været nærværende ved Baron Tripeauds Mord?"

„Ja, Deres Naabe, usfortøvet og saameget mere, som vi have paagrebet den egentlige Morder, en Savoyard, der for en betydelig Pengesum har forøvet Udaaden. Det er lykkeligvis Politiministeren at faae ham til at bekjende og vi love os et særdeles gunstigt Resultat af Undersøgelsen."

„Hvorledes, Morderen er funden og De har dog endnu ikke løsladt Hr. Roger . . ."

„Som jeg bemærkede for Deres Naabe, er der altid endeel formelle Hensyn at iagttage, og som Retten ikke kan ignorere. Der kommer hertil, at Morderen har angivet at være underkjøbt af en ham ubekjendt Mand, og inden denne er udfunden

har jeg ikke følt nogen Øyst til at frigive den Anklagede af den Grund, der findes anført i denne Skrivelse."

Criminaldirecteuren overrakte Madeleine et Brev, som han udtog af sin Brevtaste.

Det var Luigis anonyme Angivelse til Retten, hvorom vi tidligere have hørt.

Madeleine blegnede ved at see Grevens hende velbetjendte Haandskrift, og hun kunde ikke forhindre, at Udraabet „Hvillen Nedrigheid!" slap over hendes Læber.

Criminaldirecteuren bemærkede denne Blegghed og dette Udraab, og spurgte derfor, om hun kjendte Skriften.

„Nei . . . , nei . . . men Anklagen opvører mig, fordi den støtter sig til en Familihemmelighed!"

„Ah, jeg forstaaer, hvad De mener!"

Dette havde Directeuren let ved, da det eneste Motiv til Ernest's Mord paa Tripeaud angaves at være Skinsyge, et Motiv, som Retten i lang Tid havde fundet særdeles fyldestgjørende.

Der indtraadte nu en længere Pause, som Grevinden endelig afbrød ved at spørge:

„Er det Retten beleiligt, at jeg og min Datter idag aflægge vort Bidnesbyrd betræffende Hr. Rogers Nærværelse hos os hiin Aften, da Mordet paa Baronnen fandt Sted.“

„Ja, særdeles beleiligt, Deres Naade,“
ubbrød Criminaldirecteuren, „hans Sag vil netop blive foretaget idag om en halv Time . . .

„Vi kunne maastee opholde os her saalænge?“

„Aldeles som Deres Naade befaler.“

Efter den halve Times Forløb blev Grevinden og hendes Datter ført ind i Rets-
salen, hvor Sagen mod Ernest skulde be-
handles — vist for thyvende Gang.

Det var saare naturligt, at Retten ikke havde „kunnet faae Bugt“ med ham, da han

ikke vilde udtale et dødbringende Ja, i en Sag, hvori han var aldeles uskyldig.

Denne Benægtelse irriterede i Begyndelsen Dommerne, men senere begyndte de dog at fatte nogen Mistanke til deres blinde Tro paa hans Skyldighed, og laante andre Forestillinger Dre. Imidlertid viste de dog ingen Tilbøielighed til uden videre at hæve Sagen, men holdt ham vedblivende i Arrest, som Criminaldirecteuren sagde „af formelle Grunde“, og hvis endelig et Tilfælde ikke havde røbet den sande Morder, var han maaskee aldrig sluppen løs, tallet være nævnte „formelle Grunde“.

Som vi vide var Jean Pjerre lykkelig undsluppen fra Mordet paa Tripeaud og havde slyndsomst begivet sig ud over det franste Territorium med sine Blodpenge. I Belgien levede han paa en stor Fod, giste sig, førte Huus og spillede op med sin apostrophiske Formue, om hvis Herkomst der gik endeel besynderlige Historier, dog ikke den rigtige. Politiet saae nok lidt skjævt

til „Millionairen“, men det havde dog hverken Berettigelse til at gaae hen til den gode Jean og sige: „Goddag, er De ikke saa god at sige os hvorfra De har deres Formue!“ — eller havde nogen skjellig Grund til at troe, at denne havde nogen mislig Hertkomst. Pariserpolitiet, der dengang bestyredes af Fouquè, som vidste ved et udstrakt Spionssystem at faae alt Mistænkeligt at vide, selv om det stete tusinde Mile fra Paris, brød sig imidlertid meget om at erfare „Millionairens“ Generalia og Agenternes meest minutieuse Efterforskninger førte da til det Resultat, at der vist var „Ugler i Mosen“ hvilket bevægede Fouquè til at affende den berømte Vidocq til Brüssel. Den svedige Politispion vidste snart at introducere sig hos Jean, hvem han en Dag drak saaledes til, at Snakketøiet kom paa Gled, hvorved Spionen fik saameget at vide, at han uden at forløbe sig, den næste Morgen kunde belægge „Millionairen“ med Arrest. Han blev ført til Paris,

hvor han snart bekendte sig skyldig i en Forbrydelse, som Politiet dog ikke havde aabnet, at han kunde være Gjerningsmanden til, nemlig Mordet paa Tripeaub. Denne Tilstaaelse bevirkede dog ikke, som vi vide, at Fængslet aabnede sig for den uskyldigt anklagede Ernest, der tværtimod nu blev holdt under noget strengere Opsyn end Tilfældet havde været i den sidste Tid; Jean havde nemlig angivet „at en ham ubekendt Herre havde underkjøbt ham til at myrde Tripeaub,“ hvilket bragte Dommerne paa den Idee, at Ernest alligevel var Morderen, ved at han sandsynligviis havde staaet i Ledtog med Jean forat rhyde den forhadte Medbeiler af Veien.

Det var besluttet, at der skulde optages et Generalforhør i Sagen, som Criminalrettens Justitiarius og samtlige Assessorer vilde overvære; Jean og Ernest skulde confronteres med hinanden og de muligt under Sagen opdukkende Vidner tillalbes og forhøres.

Retten er sat. Samtlige Sagens Tilforordnede have indtaget deres Pladser og ere i samme spændte Forventning som det talrige Auditorium, der har leiret sig paa Tilhørerbænkene. En dump Mumlen høres i Salen, indtil Præsidentens Klokke forkyn-der, at Sagen skal forhandles. En lille Dør aabnes og en Fange træder ind, es-corteret af et Par Gensdarmere med ladte Geværer.

Denne Fange var Ernest Roger.

Vi ville springe hele den lange Indledning over, da den væsentlig dreier sig om „Anklagedes“ tidligere Levnet, samt om hans hidtidige Stilling til Sagen. Efterat alle Protocolterne vare oplæste og ratihaberede, henvendte Præsidenten sig nu til Ernest med de Ord:

„De benægter altsaa vedblivende at være Baron Tripeauds Morder?“

„Ja.“

„Og De benægter ogsaa, at De paa

nogen Raade har været behjælpelig der med?"

„Ja.“

„De har heller ikke, hverken med Raad eller Daad, det være sig ved Gunst eller Gave, hjulpet Nogen til at udføre Drabet?"

„Nei.“

„Og De erklærer vedblivende, at De aldrig har kjendt Baron Tripeaub personlig eller næret nogetsomhelst Animositet imod ham, hverken af Skinsyge eller anden Grund?"

„Ja.“

„Sagen vil nu for Deres Bedkommende være at overgive til Eedsborneretten. Forinden skal jeg dog confrontere Dem med en Mand, der har erklæret sig skyldig i Mordet, som han har udført for Betaling af en Anden.“

Præsidenten gav denne ligefremme Oplysning forat see hvad Indtryk, den vilde gjøre paa den Anklagede, der dog

modtog den med al den Rigegyldighed, som kun en virkelig Brødefri kan yttre.

Paa et Bink af Præsidenten førtes Ernest bag et Gardin, og Jean traabte nu ind under ligesaa stærk Bevogtning, som denne før.

Den samme vidtløftige Deduction af de tidligere Forhører fandt atter Sted før Præsidenten henvendte sig til denne „Anklagede“ med det Spørgsmaal:

„De vedbliver endnu Deres Tilstaaelse, at De har myrdet en Dem ubekjendt Mand i Bartholomæusgaden, en Aften i Juni dette Aar?“

„Ja.“

„Og De vedbliver med at erklære, at De var underkjøbt dertil af en Dem ubekjendt Mand?“

„Ja.“

„Seer De Dem istand til at gjenkjende denne Mand?“

„Ja.“

„Lieutenant Roger, træd frem! Er

det denne Mand?" spurgte Præsidenten nu Sean.

„Nei.“

„Ja, see nøie efter! Denne unge Mand er stærkt mistænkt derfor.“

„Det er uden Grund. Jeg har aldrig seet ham.“

Et Bud bragte en Skrivelse til Præsidenten, som strax aabnede den og udbrød:

„Grevinde Vermicati og hendes Datter have indfundet sig her som frivillige Vidner for at bevise den Anklagede Rogers Alibi hiin Aften. Lad dem træde ind! Begge de Anklagede skulle føres ud af Salen.“

Der blev stort Røre paa Tilhørerbænkene, da de to elegante Damer traadte ind for frivilligt at vidne til Fordeel for en uskyldig Anklaget, hvilket var en saa sjelden Opoffrelse, at den nok fortjente at vække Opsigt.

„De har ønsket at bevise Lieutenant Rogers Alibi hiin Aften, da Mordet paa

Baron Tripeaub blev udspøvet?" begyndte Præsidenten.

"Vi ere saa lykkelige at kunne det," svarede Grevinden.

"J sit Forsvar har den Anklagede anført, at han har været i Deres Huus hiin Aften. Erindrer Deres Naade hvortænge?"

"Fra Klokken Sex til Klokken Elleve."

"Det stemmer overeens med hans afgivne Forklaring. Vil De behage at meddele mig, om De med Deres Eed kan bevidne, at det har været Tilfældet som De siger, og at Anklagede ikke i et ubevogtet Dieblif har seet Leilighed til at forlade Dem."

"Dette har ikke været Tilfældet. Han har hele Tiden opholdt sig i vor Salon, som han først forlod længe efterat min Gemal havde bragt os Underretning om, at Mordet var blevet forøvet. Jeg maa her bemærke, at Greven ikke strax vidste, hvem den Myrdebe var, men netop antog Hr. Roger forat være det, overeensstem-

menne med en Meddelelse, der var kommen ham ihænde fra en mig ubekjendt Kilde. Denne urigtige Meddelelse, i Forbindelse med den Omstændighed, at Hr. Roger havde modtaget en anonym Indbydelse til at besøge sig i Bartholomæusgaden N. 9, har ledet mig paa den ganste vist rigtige Formodning, at Baron Tripeaud kun er bleven myrdet af en Feiltagelse, og at Hr. Roger har været Den, man har efterstræbt."

„Den Anklagede har fremsført den samme Anskuelse, som Retten dog ikke har kunnet tillægge nogen Vægt eller Betydning, da han ikke har seet sig istand til at angive nogen rimelig Grund for sin Antagelse og især da han ikke veed, at have havt nogen Uven, mod hvem en Anklage kunde reises. Lieutenant Roger har imidlertid forglemt eller fortiet, at Deres Gemal havde modtaget den omtalte Meddelelse, og da det kan være af Bigtighed at faae denne Sag opklaret, hvilket muligviis kan lede til Udfin-

delse af den reite Skyldige, vil jeg for idag hæve Sagen der vil være at foretage imorgen, og Deres Raade vil da behage at møde her igjen i Forening med Deres Hr. Gemal, til hvem der skal udgaae en særlig Stæbning. Retten er hæ—"

„Tillad, Hr. Præsident," udbrød en Mand, der havde taget Plads paa en af Tilhørerbænkene. „Jeg seer mig muligviis istand til ogsaa at kunne vidne Noget i denne Sag."

„Træd frem for Stranken. Hvad hedder De og hvad er De?"

„Pjerre Thibout, Drostelubst, der fører Bognen Nr. 86."

„Hvad har De da at meddele?"

„Saa fremt jeg ikke har ført feil, har Hr. Lieutenant Roger udsagt, at han mener at være undgaaet et Snigmord og denne Tro hos ham er saare rigtig, da jeg kan beedige, at en fremmed Herre samme Dag som Mordet blev forøvet, forgjæves vilde underkjøbe en af mine Venner til at myrde

Hr. Lieutenanten. Det forundrer mig, at Hr. Roger ikke har fortalt, at jeg berettede ham dette, men maaskee har han forglemmt det —"

„Kjender De den omtalte Herre, der har forsøgt at bevæge Deres Ven til at begaae Mordet paa Lieutenant Roger.“

„Al nei, desværre.“

„Deres Ven kjender ham heller ikke?“

„Nei, men han har ofte sagt mig, at han har indpræget sig hans Træf saa nøie, at han aldrig vilde kunde glemme dem.“

„Hvad hedder Deres Ven?“

„Claude Boubeau, Gibser, boende hos mig, i Gaden d'Alambre Nr. 29.“

„Vil De møde her imorgen ved denne Tid og tage ham med! Ketten er hævet.“

Den næste Dag foretoges Sagen paant.

De samme Formaliteter bleve atter iagt-

tagne, Protocoller oplæste og ratificerede for Forhandlinger atter kunne fortsættes.

Der var idag fem Vidner tilstede, Grev Bermicati, hans Frue og Datter, Pjerre Thibout og Claude Boubeau.

Den Sidste blev først afhørt.

„De angiver, at være bleven opfordret af en Dem fremmed Herre til at myrde Lieutenant Ernest Roger?“

„Ja.“

„Behag at fortælle det Nærmere herved.“

Med en trættende Vidtløftighed forklarede nu Claude Alt hvad der var passeret hiin Dag og refererede hvert Ord, der var bleven vejlet imellem ham og den Ube kjendte. Trods Sagens Alvor morede Tilhørerne sig dog kosteligt over Claudes naive Fortælling og over den lidt pudfige Samtale, han havde havt med Greven. Præsidenten maatte flere Gange kalde tilorden.

„De erklærer Dem istand til at kunne gjenkjende denne Mand, hvis De maatte træffe sammen med ham?“

„Ja, Hr. Præsident.“

„Behag at beskrive hans Udseende.“

„Jeg troer det er unødvendigt, da jeg seer mig istand til at vise Dem ham.“

Denne Bemærkning fremkaldte et voldsomt Røre i Salen, som Præsidenten neppe kunde dæmpe. Da endelig Roligheden nogenlunde var tilveiebragt spurgte han Claude:

„Er De virkelig istand til at vise mig denne Mand?“

„Ja, han sidder inde i det Værelse, fra hvilket jeg nylig kom ud.“

„Hvorledes? I Viduernes Ventesal?“

„Ja.“

Præsidenten steg ned af sin Stol og aabnede ivrigt den Dør, der førte ind til det omtalte Værelse for at see, hvem den Paagjældende kunde være.

I Ventesalen var der kun fire Personer tilstede, nemlig Luigi, Madeleine, Marie og Pjerre.

„Hvem af disse to Mænd er det, Hr. Doubeau?“

„Den gamle Herre med den sorte Ane-
belsbart.“

„Grev Vermicati! De bedrager Dem!“

„Nei, Hr. Præsident.“

„Bent et Dieblit . . . Hr. Grev Ver-
micati, vil De behage at træde ind?“

Greven traadte ind i Salen med al
den Myndighed, han kunde lægge i sit
Væsen, og han betragtede den talrige For-
samling med et næsten foragteligt Blik.

„Kjender De denne Mand, Hr. Greve?“
udbrød Præsidenten til Luigi, efterat han
havde hvidstet en af Retstjenerne noget i
Dret.

„Nei.“

„Behag at tænke Dem nøie om.“

„Jeg har jo svaret Nei.“

En Dør aabnedes og Fangen Jean
traadte ind i Salen under stærk Bevogt-
ning. Ved at see ham, blegnede Luigi et
Dieblit, men kun for et Dieblit, thi han
var allib Herre over sig selv.

„Kjender De denne Herre?“ spurgte Præsidenten Arrestanten.

„Ja, det er ham . . . ham . . . og ingen Anden. Det var ham, der undertjødte mig til at myrde Personen i Bartholomæusgaden . . .“

„Hvad vover De at sige!“ udbrød Luigi.

„Behag at forholde Dem rolig, Hr. Greve, til jeg anmoder Dem om at tale.“

En Retstjener traadte ind og overleverede Præsidenten en Skrivelse, paa hvis Couvert stod „Hurtig Expedition for-dres“, hvilken Fordring strax blev efterkommet. Da Præsidenten havde læst Skrivelsen tilende, reiste han sig og sagde:

„Hr. Greve! Ifølge Requisition af Politiministeriet, belægger jeg herved Deres Person med Arrest. Der er reist Anklage imod Dem, baade for Mordet paa Baron Tripeaub og for et Forræderi mod General Roger, hvilket bevirkede Dennes Dab. Vagt, før Arrestanten bort!“

„Jeg er fortabt,“ udbrød Luigi, idet han førtes bort. Ikke Mange hørte dette Udbrud, hvorimod Alle strax efter hørte et Pistolskud, der lød ude fra Gangen.

Skurken havde seet Leilighed til at dræbe sig, inden Retfærdigheden lod hans

Hoved falde for Bøddelens Haand. Denne Skjæbne undgik ikke Jean, og Marcel blev senere overbevist om sine Sturkestreger og døde i Bagnoet.

.

Madeleine, der pludseligt, ved Marcells Forræderi, var bleven Enke, besluttede for bestandig at forlade Paris, hvor hendes Livs bitterste Timer vare henrundne og folgte derfor Hotellet paa Boulevarden. Den derfor indkomne Sum var, hvor bethdelig den end i og for sig maatte synes, kun en ringe Levning af en Millionairformue.

Marie ægtede Ernest, der snart svang sig iveiret og naaede tilsidst Generals Rang. Paa Listerne over de ved Sebastapol den 8de September 1855 faldne franske Officiere fandtes hans med Hæder bedækkede Navn.

Madeleine og Pjerre flyttede bort fra Paris forat ende deres Dage i det elstede Savoyen, hvor deres Ungdoms faa glædelige Dage vare henrundne. En lille Jordhøi dækker nu Støvet af „Drosseludstøen“ og hans Hustru, som et Vidnesbyrd for Efterverdenen om, „at hvad Gud har sammensøjet, kan Menneskene ikke adstille“.

Ende.

